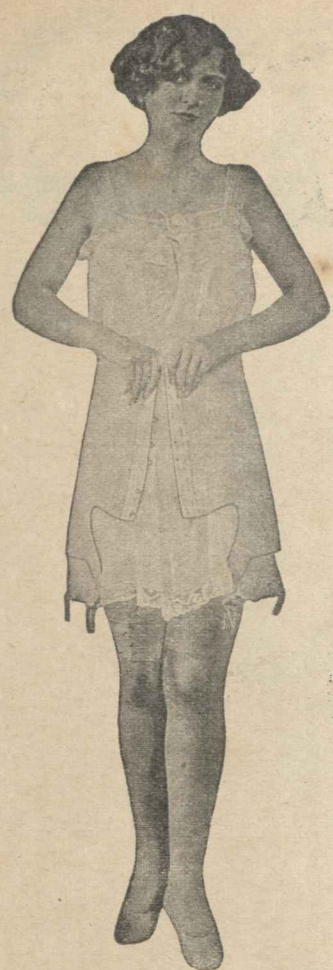

ΜΠΟΝΚΕΤΟ

**ΖΩΝΑΙ
ΕΛΑΣΤΙΚΑΙ**
Όλων των ειδών
N. ΧΙΟΝΗΣ & ΣΙΑ
ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 15

«ΒΟΤΡΥΣ»

**ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ**

Κεφάλαιον Μετοχικόν και 'Απο-
θεματικόν Δραχ. 57.500.000
Κεντρικόν Πρατήριον Ελλάς 'Αθήναι 58

Οίνοι χύμα : Λευκοί, Ερυθροί, γλυ-
κοί, ξηροί, ποικίλοι.

Οίνοι εις φιάλας : Επιστομικοί, Α-
ποσταμικοί, Ερυθροί, λευκοί, ποικίλοι.

Βερμούτ εις καλαμάδες Μοσχάτου οίνου
Μαυροδάφνης ή Απαράμιλλος.

Παλαιοί απόσταγμα Οίνου «ΒΟ-
ΤΡΥΣ» νέου Κονιάκ.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΡΩΝ ΓΑΛΛΙΚΩΝ ΚΟΜΙΔΩΝ
Πωλείται εις όλα τα νηοτακαταναλωσας.

ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΝΟΜΙΚΩΝ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

Δ. Ι. ΧΡΙΣΤΑΚΟΥ, Παιδαγωγός 18
(Ομόνοια), Μαθηματικά καθ' όλον τὸ
θέρος, Τμήματα πρωινά, μεσημβρι-
νά και εσπερινά τμηματικῶν και δι-
πλωματικῶν εξετάσεων. Κατάρτισις
ἀριωτάτης και ἡγυγιμένης.

ΚΑΡΔΙΑΚΙΔΗΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ
Πατησίων 5

Εφαρμόζει όλα τὰ συστήματα τῆς φωτο-
φικῆς τέχνης. Βραβεῖα Παρισίων - Π

ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ - ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ

Διὰ τὴν εὐτυχίαν σας, διὰ τὸ μέλλον τῶν παιδιῶν σας,
γενήτε κάτοχοι τοῦ ΩΡΟΛΟΓΙΟΥ - ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ.

Τὸ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ - ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ θὰ εἶνε τὸ κόσμη-
μα τοῦ σαλονιοῦ σας, τοῦ γραφείου σας, τοῦ σπιτιοῦ σας καὶ

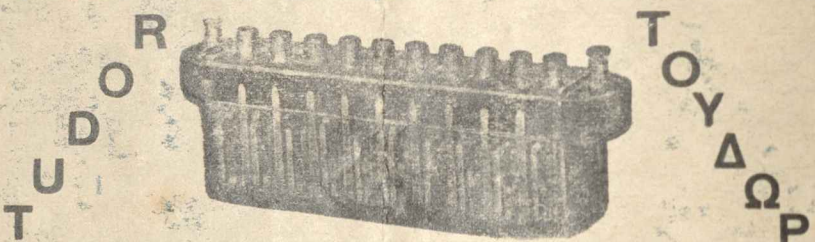
μὰ μέρη ἢ αἰτία τῆς εὐζωίας σας.
Ἀγόρια, κορίτσια, ζητήσατε ἀπὸ τοὺς γονεῖς σας ἐν τοι-
σῶτον ὥρολόγιον νὰ σας ἐξυπνᾷ τὸ πρωὶ διὰ τὰς μελέτας

σας, σύντροφοι τῶν σπουδῶν σας καὶ ἀφορμὴν ἐξασφαλίσ-
ως τοῦ μέλλοντός σας.

Ἡ ἀσφάλεια ἐπὶ τῆς ζωῆς εἶνε ἐξ ἴσου ὠφέλιμος εἰς τοὺς
πρωτοὺς καὶ εἰς τοὺς πλουσίους, εἰς τοὺς γέροντας καὶ εἰς

τοὺς νέους, ὅστις δὲ παραμελεῖ αὐτὴν θὰ ὑποφέρει ἐκ τούτου.
Τὸ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ - ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ διευκολύνει τὸ

πέρατον τοῦτο καθήκον.
Πληροφορία παρὰ τῇ Γενικῇ Ἀντιπροσώπῳ τοῦ ΕΘΝΙΚΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ
ΑΣΦΑΛΕΩΝ (Σταδίου 47 - Γ. Σταθὸν 2, Ἀθήναι) καὶ παρὰ τοῖς ἀντιπροσώποις
εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τοὺς περιοδεύοντας.

**ΣΥΣΣΩΡΕΥΤΑΙ ΤΟΥΔΩΡ Α. Ε.
ΒΡΥΞΕΛΛΩΝ, ΒΕΛΓΙΟΥ**

Ἡ τελευταία λέξις τῆς ἐφευρέσεως συσσωρευτῶν ραδιοφώνων. Παρα-
γωγή 1928. Τελεία καὶ ἀπάντατος ἐπιτυχία. Μία ἐπίσκεψις εἰς τὴν

ἐκθεσὶν μας διὰ νὰ λάβητε ἰδέαν.
Προμηθεύομεν συσσωρευτὰς παντὸς τύπου ραδιοφώνων, ἀσφιδμάτων,
αὐτοκινήτων, μονίμων ἐγκαταστάσεων κ.λ.π. εἰς ὅλους τοὺς τύπους.

Γεν. Ἀντ. Κ. Παρακαταθήκη, ΜΙΧΑΗΛ ΤΖΙΒΟΓΛΟΥ
Χαλκοκονδύλη 11α Ἀθήναι

οἰνται σοβαροὶ καὶ εἰδικοί ἀντιπρόσωποι διὰ τὰς ἐπαρχίας ὅπου δὲν ὑπάρχουν
εἰσὶ τούτοις.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ & ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ ΕΝΔΥΜΑΤΩΝ

Ἀπαλάσσονται αἱ ΚΥΡΙΑΙ καὶ ΔΕΣΦΟΙΝΙΑΔΕΣ διὰ τῆς χρή-
σεως τοῦ καλλυντικοῦ καὶ ἀβλαβοῦς Ἀμερικανικοῦ ἀντι-ιδρώ-
τικοῦ :

ODO - RO - NO

ἐκ τῆς ἐνοχλήσεως τοῦ ιδρώτος καὶ τῶν καταστροφῶν τῶν ἐν-
δυμάτων καὶ ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΟΥΣΙ τὴν διακοπὴν τοῦ ἰδρώτος ἐφ'
ὅσον θέλουν καὶ ὅποτεν θέλουν καὶ τὴν ἀμειψιὴν καὶ εὐχά-
ριστον ἐμφάνισιν των.

Τὸ ΟΔΟ-RO-NO σὰς παρέχει ὡς ἐγγύησιν ὅτι εἶνε
τὸ πρῶτον εὐδαιμόνων καὶ χρησιμῶν ποιούμενον εἰς
τὸ Κράτη.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Καταστήματα καὶ Μυροπωλεία.

Καταστήματα : Μ. Ν. ΜΑΤΣΟΥΚΑ
Κανάκη 10 Ἀθήναι Βουλῆς 14
Τηλέφ. 21-68 Ἀθήναι Τηλέφ. 13-45 Νέον

Κυρία,
Θέλετε ν' ἀποκτήσετε ἕνα
καινούργιον καὶ μεδόνον φόρεμα.
Βάψτε μὲν τὸ παλιὸ σας μὲ
Γερμανικὴν βαφὴν - διασφαλίσατε

ΑΡΤΙ

καὶ κανεὶς δὲν θὰ ἐννοήσῃ ὅτι
εἶνε φόρεμα παλιὸ καὶ βαμμένον.
Πωλεῖται στὰ Ἐμπορικά καὶ
Φαρμακεία Ἀντιπροσώπως :

Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ
Ἀθήναι Λέκα 21α

Ι. ΛΟΥΤΖΙΔΗΣ

Χειρουργὸς ὁδοντολόγος ΠΑΡΙΣΙΩΝ.
Ἐπὶ τετραετίαν εἰς Παρίσιος σπου-
δάσας. Ὀλιγόημερος καὶ ἀνώδυνος थे-
ραπεία παθήσεων στόματος καὶ ὁδόν-
των. Ὀδοντοκλῆσις, δυσσομίαν καὶ Ργγο-
τήε ταγέως. Χαλκοκονδύλη 44.

Δ' Α. Γ. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ

Νοσήματα δερματος, τριχ-
τοῦ κεφαλῆς, Μεταδοτικὰ
Σολωμοῦ 52α 3-6 μ. μ.

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΤΟ
ΤΟΥΤΟ ΘΡΕΠΤΙΚΟΝ
ΔΕΡΜΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ
ΕΧΕΤΕ ΩΡΑΙΟΝ
Όλα τὰ ἀρσενικά
χωνευμένα ἐν τῇ
ΡΟΔΑΙΝῃ χορηγῶν
δέρμα καὶ εἰς τοὺς
θεραπευτὰς σκωρία,
λεσματογῆς δὲ ἀπὸ
χιλιάδες νεανίδων καὶ
κτησαν δέρμα λεῖον,
διαφανές, παρὰ τοὺς
μασίαν ἀπόχρωσιν.
ἀπὸ σήμερον καὶ ἐν
ραυτὰ ὅτι ἐπανερχέται
τῆς νεότητός σας. Ἀπο-
στικὸν τῆς ἐξαιτίας
καὶ τῆς ἐξαιτίας νεκρῶν
πλείστον ὁραίων καὶ
διακρίνονται διὰ τὴν
γοργεσίαν των. ΠΑΡΑ-
τά Φαρμακεία καὶ τὰ
Καλλυντικὰ Π

ΔΙΑΝΟΜΗ ΚΑΤ

Ἄνω τὸν 3 Δεκεμβρίου

ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ

ΘΕΣΗ : ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ

Τηλέφ. 14

ΠΕΙΡΑΙΑΣ : ΝΟΤΑΡ

ΚΑΤΑ ΤΗΣ

ΔΥΣΚΟΙΛΙΑΣ

ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΗΜΙΣΤΕ

ΑΝΕΥ ΚΟΛΙΚΩΝ ΕΝ

Γενικοῦ ἀντιπ

ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΕΛΛΗΝ

51 Ὁδὸς Ἀλ

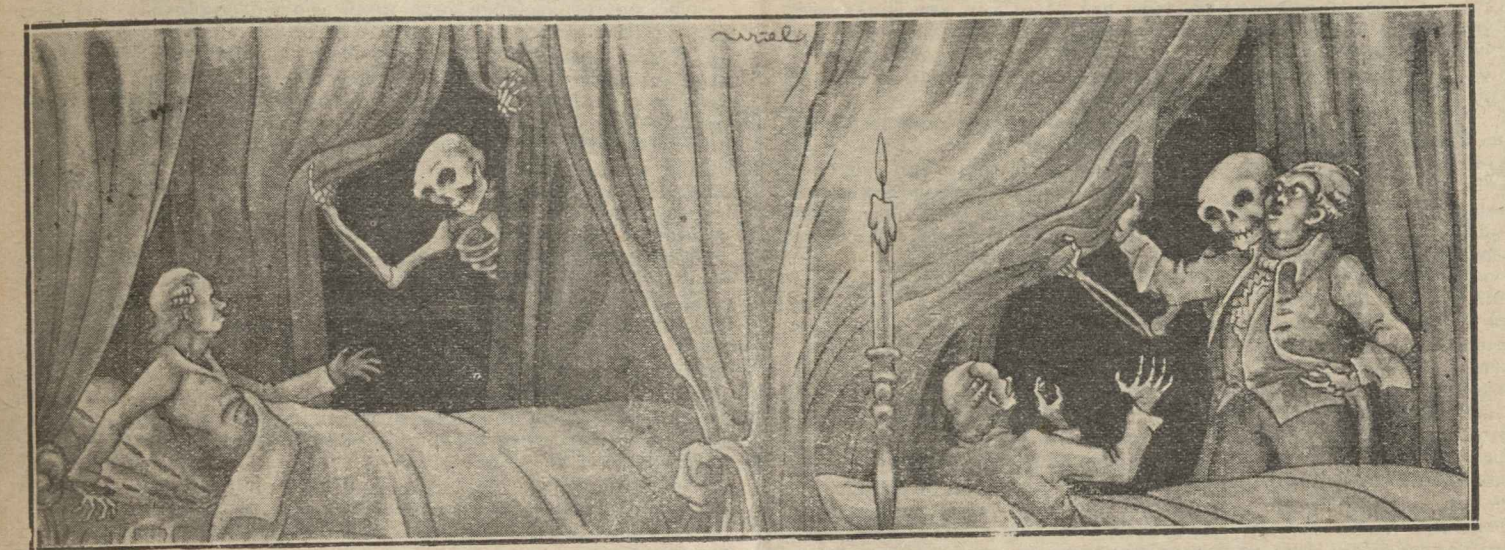
23 Αὐγούστου 1928

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

861

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (ΠΑΤΡΟΣ)

Η ΓΑΤΑ, Ο ΘΥΡΟΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΣΚΕΛΕΤΟΣ

ἩΝ ἐποχὴ ἐκείνῃ ὁ δόκτωρ Σίμσον ἦταν ἐ-
νας ἀπὸ τοὺς πρὸ διακεκριμένους γιатρούς τοῦ
Ἐδιμβούργου καὶ εἶχε σχέσεις μὲ τις καλὺτε-
ρες οἰκογενεῖες τῆς πόλεως. Ἐνας ἀπὸ τοὺς
γνωστούς του ἦταν καὶ ὁ δικαστὴς τῆς πόλεως
αὐτῆς. Τὴν παράξενον ἱστορίαν τοῦ δικαστοῦ αὐ-
τοῦ μὰς διηγήθηκα μὴ μέρη ὁ γιатρός χωρὶς
ὅμως νὰ μὰς πῇ καὶ τὸ ὄνομά του.

Αὐτὸς λοιπὸν ὁ δικαστὴς, πού ἦταν πελάτης τοῦ δόκτορος
Σίμσον, ἀρρώστησε μὴ μέρη βαρεῖα. Τὸ κυριώτερον σύμπτωμα
τῆς ἀρρώστειας του ἦταν μὴ μελαγχολία μανθρ, τρομερὴ, ἀβί-
σταχτη. Ἐπὶ πολὺν καιρὸ ὁ γιатρός ἐπαιχετο νὰ μάνῃ ἀπὸ τὸν
ἀσθενὴ του τὸν λόγον τῆς μελαγχολίας του, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώ-
θισσε. Στὸ τέλος ὁμως κατὰφερε μὴ μέρη τὸν δικαστὴ νὰ τοῦ
πῇ μ' ἕνα μελαγχολικὸ χαμόγελο :

— Δοκτὸρ ναι, ἀγαπήτῃ μου γιатρός, εἰμαι ἀρρωστος καὶ ἡ
ἀρρώστειά μου εἶνε ἀθεράπευτη, γιатὶ βρίσκειται μόνον στήν...
φαντασία μου !..

— Πῶς ; Στὴν φαντασία σας ;

— Ναι... Αἰσθάνομαι ὅτι θὰ τρελλαθῶ !..

— Θὰ τρελλαθῆτε ; Καὶ γιатὶ ; Τὸ βλέμμα σας εἶνε ζωηρό, ἡ
φωνὴ σας εἶνε ἥρεμη, ὁ σφυγμὸς σας εἶνε φυ-
σιολογικός.

— Ἀκριβῶς, αὐτὸ εἶνε τὸ χειρότερον...

— Καὶ ποῖα εἶνε ἡ ἀφορμὴ ὅλου αὐτοῦ τοῦ
κακοῦ ;

— Ὁ δικαστὴς ἀναστέναξε καὶ εἶπετα εἶπε :

— Κλειδῶστε τὴν πόρτα, σὰς παρακαλῶ, γι-
ατὲ μου, γιат νὰ μὴν μὰς ἐνοχλήσῃ κανεὶς καὶ θὰ
σὰς τὸ πῶ. Θυμᾶσθε τὴν τελευταίαν μεγάλη δίκην ;

— Βέβαιον, τὸν Σκῶττ ἐκείνον ληστὴ πού τὸν
καταδικάσατε στὸν δι' ἀγχόνης θάνατον καὶ πού
κηρύσστηκε πραγματικῶς...

— Ἀκριβῶς. Ἀκούστε λοιπὸν. Τὴν στιγμὴν
πού διάβαζα τὴν ἀπόφασιν ἐναντίον του, τὰ μάτια
του ἀστράψαν ἐξαφνὰ καὶ μ' ἀπειλήσε κουνώντας
τὸ δάκτυλό του. Τέτοιον εἶδος ἀπειλῆς μοῦχουν
καίμε συχνὰ οἱ κατηγορούμενοι. Γι' αὐτὸ δὲν ἐ-
δωσα καμμίαν προσοχὴ καὶ στὴ φοβέρα τοῦ λη-
στοῦ. Τὴν ἐπομένη ὁμως τοῦ ἀπαγχονισμοῦ τοῦ
Σκωτσέζου αὐτοῦ, ἤρθε σπῆτι μου ὁ δῆμος καὶ
μοῦλε πῶς ὁ ληστὴς πέθανε ἀφού πρῶτα μὲ κα-
ταράσθηκε. Τὴν τελευταία δὲ στιγμὴν πού ὁ ἀνέ-
βαινε στὴν ἀγχὸν ἐδήλωσε ὅτι τὴν ἐπομένην τοῦ
θανάτου του, σὶς 6 ἀκριβῶς, θὰ μάθαινα νὰ
τοῦ !.. Αὐτὸ μ' ἐξέπληξε... Ὑπέθεσα ὅτι οἱ
συμμετέχοντες τοῦ θά ἐπιτιθέντο ἐναντίον μου γιат
νὰ ἐκδικήσουν τὸν σὺντροφόν μου καὶ γι' αὐτὸ
σὶς 6 τὸ ἀπόγευμα τῆς αἰτίας ἡμέρας κλειστή-
κα στὴν κάμαρά μου καὶ ἐβλαβα σ' ἕνα τραπέ-
δι μου δυὸ πιστόλια. Τὸ ρολοὶ πού ἦταν κρη-
μασμένο στὸν τοίχον χτύπησε τέλος 66. Τὴν
στιγμὴν δὲ πού βρενα καὶ ὁ τελευταῖος χτύπος, ἀ-
κούσα καὶ τὸν νασούρισμα πῆσω μου, καὶ ὅταν
γύρισα τὸ κεφάλι μου εἶδα μπροστά μου μὴ μέρη
γάλα μανθρ γάτα, μὲ κόκκινα στίγματα. Πῶς
εἶχε μπῇ ἡ γάτα αὐτὴ στὸν δωματίῳ μου ἦταν ὅτι

νεξήγητο, γιатὶ καὶ ἡ πόρτες καὶ τὰ παράθυρα ἦσαν κλεισμένα.
Φαντάσθηκα ὅτι θὰ ἦταν κλεισμένη στὸ σπῆτι ἀπ' τὸ πρῶτο. Κ' ἐ-
πειδὴ δὲν εἶχα φάει τίποτε ἀκόμη, χτύπησα τὸ κουδούνι καὶ φώνα-
ξα τὸν ὑπηρετὴν μου νὰ μοῦ φέρῃ τὸ φαγητό. Τὸν ρώτησα καὶ γιат
τὴν μανθρ γάτα, ἐφάξαμε μάλιστα παντοῦ νὰ τὴν βροῦμε καὶ οἱ δύο
μας, μὰ ἡ γάτα εἶχε ἐξαφανισθεῖ.

Εἶχα ἐσχάσει ἐντελῶς αὐτὸ τὸ περιστατικὸ ὅταν, τὴν ἐπομένην τὸ
δειλινὸ, μόλις χτύπησε 66, ἀκούσα πάλι τὸ νασούρισμα πῆσω μου
καὶ εἶδα τὴν ἴδιαν μανθρ γάτα, ἡ ὁποία αὐτὴ τὴν φορὰ πῆδησε
ἀπάνω στὰ γόνατά μου. Δὲν ἔχω καμμίαν ἀντιπάθεια σὶς γάτες, μὰ
αὐτὴ ἡ ἀπρόοπτη οἰκειότης τῆς μου ἔκανε δυσάρεστη ἐντύπωση καὶ
τὴν ἐδίωξα. Αὐτὴ ὅμως ἐνανέβηκε πάλι στὰ γόνατά μου. Σηκώ-
θηκα τότε ἐπάνω καὶ ἀρχισα νὰ περπατῶ μέσα στὴν κάμαρα. Ἡ
γάτα μὲ ἀκολουθοῦσε... Τέλος ἐνεύρισα μ' αὐτὴν τὴν ἐπιμονὴν
τῆς καὶ ἐφώνησα τὸν ὑπηρετὴν μου νὰ τὴν πετάξῃ ἔξω. Ἡ γάτα ὅμως
χώθηκε κάτω ἀπ' τὸ κρεβάτι καὶ δὲν μπορέσαμε νὰ τὴν βροῦμε...

Τὸ βράδυ βγήκα ἔξω. Ὅταν ἐγύρισα στὸ σπῆτι μου, ἐπειδὴ δὲν
εἶχα φῶς, ἀνέβαινα σιγὰ τὴν σκάλα γιат νὰ μὴν χτυπήσω πούθενά.
Εἶχα φθάσει σχεδὸν ἐπάνω ὅταν ἀκούσα τὸν ὑπηρετὴν μου νὰ λέῃ
στὴν καμαρίστρα : « Ὁ κύριος φαίνεται πῶς τρελλαθῆκε ! Ὅλο γιат
γάτες μιλάει » πού τις εἶδε τις γάτες ; Ἀσφαλῶς θὰ παραμιλᾷ !..»

Τούτοα φοβερὰ σὰν ἀκούσα αὐτὰ τὰ λόγια καὶ
φαντάσθησα, ἀγαπήτῃ μου φίλε, μὲ τί ἀνυπομ-
νησία περιμένα τὴν ἐπομένην γιат χτυπήσῃ 66.
Βρήκα συγχρότως κάποια πρόφασιν καὶ κράτησα
κοντὰ μου τὸν ὑπηρετὴν τὴν ὥρα αὐτή. Καὶ νὰ...
μόλις χτύπησε ὁ τελευταῖος χτύπος τοῦ ρολοιοῦ
ἀκούσα πάλι τὸ νασούρισμα καὶ εἶδα μπροδ μου
τὴν γάτα ἐκείνη. Καθόταν δίπλα μου. Ἐλπίζον-
τας πῶς ὁ ὑπηρετὴς θὰ ἐβλεπε τὸ ζῶον καὶ θὰ
μοῦ μιλοῦσε πρῶτος γι' αὐτὸ, δὲν τούτα τίποτε.
Μὰ αὐτὸς φαινόταν σὰν νὰ μὴν ἐβλεπε τίποτε.
« Τῶν, εἰπα τότε, βάλε τὸ κουδούνι ἀπάνω στὸ
τραπέζι ». Ὁ Τῶν στεκόταν κοντὰ στὸ κρεβά-
τι μου. Τὸ κουδούνι βρισκόταν ἐπάνω στὸ τῆξι.

Ἐπομένως γιат νὰ τὸ πάρῃ καὶ νὰ τὸ βάλῃ στὸ
τραπέζι, ἐπρεπε νὰ περᾷ ἐπάνω ἀπὸ τὴν γάτα.
Ἀρχισα λοιπὸν νὰ προχωρῇ, τὴ στιγμὴ ὅμως πού
ἀγγεῖε σχεδὸν τὴ γάτα, αὐτὴ πῆδησε ἐπάνω στὰ
γόνατά μου. Ὁ Τῶν δὲν τὴν εἶδε... Ὁμολογῶ
ὅτι ἐννοήσα τότε νὰ μὲ παροῦση κινῶς ἰδῶς.
« Τῶν, εἶπα, δὲν βλέπετε τίποτε ἐπάνω στὰ γό-
νατά μου ; » Ὁ Τῶν μὲ κῆταξε καὶ ὕστερα, σὰν
ἀνθρώπος πού παίρνει μὴ ἐμφανικὴ ἀπόφασιν ἐ-
φώνησε : « Ναι, κύριε, βλέπω μὴ γάτα ! » Ἀνέ-
κνευσα μὲ ἀνακούφισιν, πῆσα τὴν γάτα σὰ χέ-
ρι μου καὶ τὸν διέταξα : « Πάρτην καὶ πηγαίνε
τὴν ἔξω, σὲ παρακαλῶ ». Ἐβλαβα τὴν γάτα σὰ
χέρι μου καὶ τὸν ἄφησα νὰ φύγῃ. Σὲ δέκα λε-
πτά θέλησα νὰ πάω νὰ ἰδῶ τί εἶχε ἀποκάνει.
Μόλις ὅμως ἐβλαβα τὸ πόδι μου σὸν κατώφλι τοῦ
σαλονικοῦ, ἀκούσα δυνατὰ γέλια καὶ τὴν φωνὴν
τοῦ Τῶν νὰ λέῃ : « Ὁ κύριος εἶναι καὶ ὅλας τρελ-
λός ! Φαντάσθητε... μὲ ρώτησε ἀν βλέπω μὴ γά-
τα ἐπάνω στὰ γόνατά του... » Καὶ τί τοῦ ἀπάν-
τησα ; ρώτησε ἡ καμαρίστρα. « Τί ἤθελες γι' αὐ-
τὸ ἀπαντήσω ; Τοῦ εἶπα ὅτι τὴν βλέπω. Δὲν ἤθελε,

Παρακολουθοῦσα τις κινήσεις του
στὸν καθρέφτη

βλέπεις, να φέρω αντίλογα στον καθένο τον κύριο». «Και τι έκανε τότε;» «Έπληξε τη φανταστική γάτα στα χέρια του, την έβαλε στην άγκυρά μου και με παρεκάλεσε να την βγάλω έξω. Κι' έτσι κι' εγώ έβγαλα την άγνοια της γάτας. Τι ήθελες να κάνω; Μου δίνει 25 λίρες τον χρόνο... Μπορώ να του πω πως δεν βλέπω μια γάτα. "Αν μου δώσει 30 θά του πω πως βλέπω δύο!"

Δεν είχα πει το θάρρος ν'άκουσα περισσότερα και γύρισα πίσω στο δωμάτιό μου. Ήταν άδειο. Τι να σάς τα πολυλογώ, αγαπητέ μου. Σας λέω μόνο ότι επί ένα μήνα το φάντασμα έρχοταν κάθε μέρα και είχα άρχισι να το συνειδητώ, όταν έφαγα την τριτοαυτή ημέρα, μετά την θανάτωσή του ληστού, ή γάτα δεν παρουσιάστηκε. Άρχισα πεινά να έλπιζω πως είχα λυτρωθεί. "Ολόκληρη την άλλη ημέρα, προσπαθούσα με κάθε τρόπο να κάνω να περδίση ή ώρα... Περίμενα με άνυπομονησία πότε να 'ρθούν ή έξη. Μπορώ μάλιστα να σάς πω ότι από τις πέντε ως τις έξη, δεν έσκόλλησα τα μάτια μου από τον λεπτοδείκτη του ρολογιού. "Επί τέλους έφτασε ή ώρα αυτή. Το ρολόι τότε άρχισε να χτυπά ή μία, δύο, τρεις, τέσσερες, πέντε και τέλος έξη φορές. Στόν έκτο χτύπο ή πόρτα άνοιξε και μπήκε μέσα ένας άνθρωπος, σάν θυρωρός, σάν λακός του λόρδου διοικητού της Σκωτίας. "Η πρώτη μου σκέψη ήταν ότι ο λόρδος μου έστειλε μ' αυτόν κομμάτι είδοποίησης και άπλωσα το χέρι μου για να πάρω το γράμμα. Αυτός όμως φάνηκε σάν να μην άντελήφθη την κίνησή μου και πήγε και στάθηκε πίσω από την πολυθρόνα μου. Δεν ήταν ανάγκη να γυρίσω το πρόσωπό μου για να τον ιδώ, γιατί στεκόμουν μπρός στον καθρέφτη και μπορούσα άπ' εκεί να παρακολουθήσω τις κινήσεις του. Χτύπησε το κουδούνι και ήρθε μέσα ο υπηρέτης μου. Μά φαινόταν να βλέπει άλλο τόσο τον λακό όσο είχε ιδεί τις προηγούμενες ήμέρες, την γάτα. Του είπα πως δεν τον χροιάζομαι και έμεινα μόνος μου με την παράδοξη έκείνη εμφάνισι. Στις δέκα έπεσα στο κρεβάτι μου και τότε ο λακός, για να κάτσει άναυκτικά έσπλωθηκε σέ μία πολυθρόνα άπέναντί μου. "Εγύρισα το πρόσωπό μου κατά τον τοίχο, έπειδή όμως μου ήταν άδύνατον να άποκοιμηθώ, έσαναγύρισα πάλι πολλές φορές το κεφάλι μου προς την διάνοιξή του και πάντοτε τόν έβλεπα να κάθεται ακίνητος στην ίδια θέση. Ούτε κι' αυτός κοιμόταν. Τέλος έπεσαν μέσα στην κάμαρά μου ή πρώτες άκτινες του ήλιου και για τελευταία φορά γύρισα να ιδώ το φάντασμα. "Η πολυθρόνα ήταν άδεια, είχε έ- έφανισθεί!...

Την άλλη ημέρα ο διοικητής είχε δειξάσι στην όποιαν ήμουν προσκαλεσμένος. Στις έξη παρά πέντε, ο Τζών μου έφερε την έπίσημη στολή μου και τόν παρεκάλεσε να κλειδώσει την πόρτα και να μείνη μέσα. Στόν τελευταίο χτύπο των έξη, γύρισα το κεφάλι μου προς το μέρος της πόρτας και την είδα τότε ν' άνοιξη, άνω ήταν κλειδωμένη, και να μπαίνει μέσα ο ίδιος ο χθεσινός λακός. Πήγε και στάθηκε πάνω άπ' την πολυθρόνα, άνω ο Τζών ηγαιανόχευαν μέσα στο δωμάτιο χωρίς ν' άντιλαμβάνεται τίποτε άπ' όσα συνέβαιναν. Άρχισα να ντύνομαι. Και τότε συνέβη κάτι το παράδοξο. Με μεγάλη σπουδή έ- έμεινα άρχισα να βοηθή τον Τζών στο ντύσιμό μου, χωρίς όμως έκείνος να το άντιλαμβάνεται. Όταν ο υπηρέτης μου κρατούσε το σακάκι μου από τους ώμους, έκείνος το έπιανε άπ' τόν γυρό, όταν ο Τζών μου έσκόνηζε το μανίκι, ο θυρωρός μου έσκόνηζε την ράχι. Ποτέ μου δεν είχα ιδεί πώ προσεκτικόν υπηρέτη. "Ηρθε τέλος ή ώρα να βγω έξω. "Ο θυρωρός βγήκε πρώτος, κατέβηκε την σκάλα μαζί με τόν Τζών και κάθισε επάνω στο άμάξι μου, δίπλα στον άμαξά. Μόλις έφθασα στο σπίτι του διοικητού, το φάντασμα πέρασε ανάμεσα από τους άλλους υπηρέτες, κυττάζοντας άν τόν άκολουθούσα. Ρώτησα τότε τόν άμαξά: "Παράξια, τι άνθρωπος ήταν αυτός που καθόταν δίπλα σου;» «Ποιός άνθρωπος, έδεχότανε;» μ' έρώτησε έκείνος, άνοίγοντας τα μάτια του διάπλατα από άπορία. «Καλά, καλά, του είπα τότε γρήγορα, έκανα λάθος». Και ήλόν Πατριό, όπως και για τόν Τζών, το φάντασμα είχε μείνει άθετο.

Και τότε συνέβη έκείνο που μετέβαλε τόν φέρο μου σέ τρομό και σέ φόβη. Αισθάνθηκα ότι άρχισα να τρελαίνομαι.

"Όταν έφυγα από τη δεξίωση, το φάντασμα έτρεξε από πίσω μου, με άκολουθούσε στο σπίτι μου, μπήκε στην κάμαρά μου και κάθισε πάλι στην πολυθρόνα. Μόλις άρχισα να έφημώ, έξαφανίστηκε! "Η έξαφάνισις αυτή κράτησε έναν μήνα. Την ημέρα όμως που έπαψε ο λακός να μου παρουσιάζεται, δεν είχα όμως πριν με τη γάτα την έλπίδα ότι θά λυτρωνόμουν άπ' αυτόν για πάντα. Ά- πεναντίας αισθάνομαι μεγάλο τρέ- έμο, γιατί έφοβόμουν μήν άντικρύσω

καμιά φοβερότερη όπτασις και περίμενα την έπομένη μέρα με ή γυνί, που με κυριεύει τόσο πολύ ώστε άναγκάστηκα να μείνη στο κρεβάτι μου.

Το έπόμενο βράδυ με το τελευταίο χτύπημα των έξη άκουσα ένα έλαφρό θρόσιμα στις κουρτίνες του κρεβατιού μου. Και τότε στο στενό διάδρομο που ήταν άνάμεσα άπ' το κρεβάτι κι' άπ' τον τοίχο, είδα να στέκεται ένας σκελετός. Καταλαβαίνετε, την φαντασί μου θέσι. Είχα μπροστά μου την ζωντανή έικόνα του θανάτου. "Ο σκελετός στέκοταν ακίνητος και με κύταζε με τα άδεια μάτια του. Πήδησα άμέσως κάτ' άπ' το κρεβάτι μου και άρχισα να τρελαίνωσιν ή κάμαρη. Το κεφάλι του σκελετού έστρεψε κατά την μαρμάρειν διάνοιξή μου, τα μάτια του δεν έσκόλλησαν από πάνω μου άνω το σωμα του έμεινε ακίνητο. Έκείνη την νύχτα δεν μπορούσα να έσπλωθώ στο κρεβάτι μου. Κοιμήθηκα ή μάλλον έμεινα με κλεισμένα μάτια έσπλωμένος στην πολυθρόνα, στην όποια καθόταν ως χθές ο θυρωρός του όποιου εύχόμουν τώρα την παρουσία. Τη πρωί, ο σκελετός έξαφανίστηκε. Διέτρεξε τόν Τζών να βάλη ή κρεβάτι μου σέ ένα άλλο μέρος και να κλείσει τις κουρτίνες. Με άκριβώς στις έξη άκουσα πάλι τόν ίδιο θρόνισ, δύο σκελετούς χέρις τράβηξαν τις κουρτίνες μου και ο σκελετός πήρε πάλι τη θέση του άνάμεσα στο κρεβάτι και στον τοίχο. Τα μάτια του, που την περασμένη νύχτα δεν είχαν έσκόλλησι από πάνω μου, τώρα με κύταζαν άδιάκοπα, γιατί ο σκελετός έσκινε πάνω άπ' το κεφάλι μου. "Επί είκοσι νύχτες τώρα τροβώ αυτό το μαρτύριο. Καταλαβαίνετε σεις, γιατρέ μου, από τι ύπερέχω. Άναλαμβάνετε να με γιατρέψετε;

— Θα δοκιμάσω, είπε ο γιατρός. Είμαι βέβαιος ότι τα φαντασμάτα αυτά δεν υπάρχουν, παρά μόνο στην φαντασία σας.

— Τι με άνδιαφέρει, άν βρίσκονται μόνον στη φαντασία μου ή όχι έφ' όσον τα βλέπω.

— Βεβαίως, θα έλθετε να έβλεπα και έγώ το σκελετό σας; — Θα σας ήκέντευα να είσθε ιδώ τίν ώρα που θα έρθη. Σας παρακαλώ να έρθετε αύριο.

— Καλά θα έρθω αύριο, είπε ο γιατρός. "Ως τότε όμως, μ' άπελπίστε.

"Ο άρρωστος χαμογέλει μελαγχολικά.

Την έπομένη, στις έπτά το πρωί, ο δόκτωρ Σίμσον παρουσιάστηκε στο δωμάτιο του άσθενόσι του.

— "Ε πως πάμε; ρώτησε.

"Ο σκελετός; — Μόλις τώρα έφυγε. Είπε ο δικαστής μ' άδύνατον φωνή.

— Τότε θα δοκιμάσω να μην ξανάρθη σήμερα.

— "Ω, άν ήταν αυτό δυνατόν!

— "Αλλά πως να γίνει.

— Είπατε ότι το φάντασμα έρχεται άκριβώς στις έξη το πρωί.

— Ρολόι. "Υστερα θα κλειδώσει το ρολόι.

— Και πόρτες, τα παράθυρα και τις κουρτίνες, ώστε να μην καταλαβαίνετε από το φως που έρχεται άπ' έξω τί ώρα είναι.

"Όλα έγιναν, όπως είπα ο γιατρός. Τα παράθυρα κλειστά και άνάφθηκαν κερί.

— Και τώρα Τζών, είπε ο γιατρός στο θαλαμηπόλο, να έμεινής το πρωινό και το μεσημεριανό φαγητό και να μη τ' άφνη την συνηθισμένη ώρα, αλλά όποτε σέ φωνάξω. Τώρα φέρε με τα χαρτιά, το ντόμινο και τα ζάρια και άφνησε μας μόνους.

"Ο Τζών έφερε όλα όσα του είπαν και βγήκε από την κάμαρη.

"Ο γιατρός άρχισε να φλυαρή με τόν άρρωστο, να παίξη μαζί του χαρτιά και να τόν διασκεδάξη όσο καλύτερα μπορούσε.

Τον τόν είδε πως πεινούσε φώναξε κι' έφεραν το πρωινό φαγητό κι' ύστερα το μεσημεριανό. "Η ημέρα άργησε πολύ να περάση.

Στιγμή ο γιατρός σηκώθηκε και είπε:

— Δόξα σοι ο θεός, νικήσαμε!...

— Πώς; ρώτησε ο άρρωστος.

— Θα είναι τουλάχιστον όκτω ή έννιά το βράδυ και ο σκελετός δεν φάνηκε.

— Σας παρακαλώ, γιατρέ, κυττάξτε το ρολόι σας, είναι το μισό που έργάζεται. "Αν ή ώρα έξη πραγματικώς περάση τότε θα δοξάσω κι' εγώ τόν θεό μαζί σας.

"Ο γιατρός κύταξε το ρολόι του αλλά δεν είπα τίποτε.

— Είπατε που κάνατε λάθος, γιατρέ; είπ' ο δικαστής. "Η ώρα τώρα είναι έξη άκριβώς.

— Τι; Πώς το έβρετε αυτό; φώναξε ο γιατρός.

— Γιατί αυτή τη στιγμή παρουσιάστηκε ο σκελετός! Νόμισα ότι τον βλέπετε.

"Ο άρρωστος βγάτοντας ένα βαλάντινα σφαιρίδιον από την κάμαρά του, "Ο γιατρός κύταξε γρήγορα με περιέργεια, μα δεν είδε τίποτε.

— Ποιόν βλέπετε τον σκελετό;

— Στην συνηθισμένη του θέση, άνάμεσα άπ' το κρεβάτι και τον τοίχο, άπάντησε ο δικαστής με σπουδή.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Κ. Λ.

Θελκτικός τύπος μελαγχρονής μ' έκφρασι ζωηρά, και γλυκύτητα. "Η έντονη μελαγχρονιά της σάς θυμίζει «Χαβαίαν-γκέρλ». Στις βραδυνές έμφανίσεις της φορεί χροματιστά φορέματα κίτρινα κόκκινα, ρόζ που συνδυάζονται με την μελαγχρονιά της. Είλε φανταστική θιασώτις του χορού και άπεδείχθη έτι περισσότερον. "Η χορευτική δεξιότητά της, στην εμφάνισι που έκανε στην έορτή του Λυκαίου φέρουσα το Μακεδονικόν ένδυμα—το όποιον άναρμόνιστο τόσο καλά με την κατατομήν του προσώπου της. Τελευταίος το μνηρίξ την άσασχολεί ιδιαιτέρως, ίσως έπειδή είναι και ή κυριότερα «άττραξιόν» στην Κηφισιά όσον παραδέρζον.

"Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Το παρελθόν Σάββατον έγινε στο «Σάσιλ» της Κηφισιάς, ή προαγγελθείσα έορτή υπέρ των παιδών του «Ασώλου Κηφισιάς».

— Το άπόγευμα είχαν καταληφθή αι αίθουσai του ξενοδοχείου από παραθεριστικούς κυρίες και άσπερινίδες.

— Σε μία των αίθουσών είχαν έκτεθ ή έργα τέχνης και κομψοτεχνήματα θαύμα ιδέσθαι. Πρόκειν δέ να σημειωθή ιδιαιτέρως ότι κάθε είσοδον συμπεριλαμβάναν και λαχείον που έκέρδιζεν ένα εκ των άνωτέρω θαυμασίων κομψοτεχνημάτων.

— Το Μπαρ τραβούσε τα βλέμματα του θαυμαστού όλων, και δικαίως: διότι έκει προσέφερε γλυκά και άναψυκτικά, μία ώραίο αλέντι. "Επίσης παρουσιάζοντο έκει ή Δις "Ελλη Χαλκοποούλου, ή Δις Μ. Γάιν, ή Δις "Εστιά, και οι κ. κ. Ρωμάνος και Κ.Μπε- νάκης οίτινες ήργάζοντο με θαυμασίον μαεστρίαν ως γκαρσόνια.

— Ένα; τύπος όρσιος και συνάμα συμπαιδικός ή παρεπιδη- μούσα "Αλεξανδρινή ή Δις Μ. Ο.

— Θύμα φιλοφροσύνης και κομψότητος ή κ. Νάντα Ι. Κιριακού, Παριζιάικη εμφάνισις ή Δις Μικέττ Ζαφειροπούλου με κρέπ- πομένη σε χρώμα βέ-ρουζ και άπαράμλλη γαμμή, καστόρινο καπέλο σε δύο τόνους έπίσης βέ-ρουζ. Χαριτωμένες σιλουέττες αι Δες Βεζανή, Σωτηριάδη, Μελισσινού, Χαροκόπου, Ρ. Λούρου, Λοβέρδου, Ψιαχή, Αργυροπούλου, Αράτη, Ράλλη, Α. Φορέστη μ' έλαφρετικά κομψή τουαλέτα από δαντέλλα και τοίλι μπέρ-ροζ.

— "Επίσης παρευρέθησαν κ. και κ. Πάτση, κ. Ρανκούρ, κ. και κ. "Αργυροπούλου, κ. και κ. Κυριακού, κ. και κ. Οικονομίδη, κ. και κ. Ψιακή, κ. και κ. Βούλαρη, κ. και κ. Οικονομίδη, κ. και κ. Οικονόμου, κ. και κ. Λεβίδη, κ. Μαυρομυχάλη κ. και Δις Ντερε- πλάι με τουαλέτα κομψοτάτη μπλέ-σιέλ ζωρζέτ, κ. και κ. Χο- ρόνη, κ. και Δις Ταμπακοπούλου, κ. και Δις Κωνσταντινίδη φ- ροήνη, κ. και Δις Ταμπακοπούλου, κ. και κ. Διαμαντοπούλου ζω- ροήνη μπλέ-λαβάντ, κ. και κ. Μεταξή πρσίανη-ζάντ ζωρζέτ, κ. Ράλλη με μαρφή ζωρζέτ, κ. και Δις Πετρούδη, κ. και κ. Στ. Φο- ροήνη με μαρφή ζωρζέτ, κ. και κ. Δ. Νικολαΐδη με δαντέ- λα—έκτάκτως χαριτωμένη σιλουέτα, κ. και Δις Βεριοπούλου ζωρζέτ λευκή με ρόζ λουλούδια, κλπ.

— Την παρελθούσαν Δευτέραν δεξιόσας-τέννυς εις την ώραία φωνή.

— "Ο γιατρός σηκώθηκε, έσπρωξε το κρεβάτι και μπήκε άνα- μεσα άπ' αυτό και τόν τοίχο.

— Και τώρα, ρώτησε, τόν βλέπετε ακόμη;

— Ναι, όχι όμως ολόκληρο το σωμα του γιατί το σκεπάζετε σεις με το δικό σας... Βλέπω το κεφάλι του.

— Ποιόν βλέπετε το κεφάλι του;

— Πάνω από τόν δεξιόν σας ώμο. Είσθε σάν να έχετε δύο κεφάλια: ένα ζωντανό και μιά νεκροκεφαλή.

"Ο γιατρός φοκίσισε. Γύρισε το κεφάλι του, αλλά δεν είδε τί- ποτε.

— "Αγαπητέ μου φίλε, είλε θλιμμένα στον άρρωστο, άν έχετε σκοπό να άφήσετε διαθήκη σάς συνιστώ να την κάνετε.

Και λέγοντας αυτά, έφυγε.

"Εννέα ήμέρες όργωτερα, κα- θώς ο Τζών μπήκε στην κάμα- ρα του κυρίου του, τόν βρήκε νε- κρον επάνω στο κρεβάτι του. Είχαν περάσει άκριβώς τρεις μή- νες από την ημέρα που είχε γί- νει ή έκτέλεσις του ληστού.

— Ποιόν βλέπετε τον σκελετό;

— Στην συνηθισμένη του θέ- σι, άνάμεσα άπ' το κρεβάτι και τον τοί- χο, άπάντησε ο δικαστής με σπουδή.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΣΤΗΝ

"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ".

της προσεχούς εβδομάδος το επίκαιρον κι' έκτάκτως ένδια- φέρον άνάγνωσμα.

«36 ήμερών αιχμαλωσία και συμπτώματα μετά των ληστών», του συλληφθέντος υπό των ληστών "Υπουργού των Οικονομικών Σωτηροπούλου.

Οι λησται έλλοτε και τί τώρ. "Ο Λαφκάνης, ο Λύκος ο λεβέντης κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Αλέξανδρος Δουμάς (πατήρ)

"ΜΠΟΥΚΕΤΟ".

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗ ΦΙΛΑΡΧΙΚΗ ΕΠΙΘΕΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΑΕΚΚΑ 7

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ".

Εσπ.αρκ. του δι' εν έτος... Δόχ. 130 III "Εσπ.αρκ. του δι' εν έτος... Δόχ. 130 III

Αι έπιστολαι και τα χρηματικά έμβλήματα δέον ν' άποστέλλονται προς τόν "Διοκτιήτην" του "Μπουκέτου", κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τα προηγούμενα τέλη τιμώνται άσφαλώς.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ", ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Mr D. Stroumbos 261 w. 55th Str New-York City U.S.A.

έξοχική έπαυλι παρά τή κ. και τή κ. "Αλ. Δημητριάδη. Το τε- ραίν του τέννυς εύρύχωρον και πλαισιωμένον από λουλούδια, ή τεχνιστοίς φτερουγούν σάν πεταλούδες πράσινες, ρόζ, άσπρες, κίτρινες, είναι αι άσπερινίδες Ντέπη και Δέλα Δημητριάδη, ή μία με λευκό κρέπ-ντε-σιν και ή άλλη με κίτρινο έργασμένο με ζώρ, θαυμάζονται ή σιλουέττες των και ή εύλυγισία των. Δις Μίκα Ζα- φειροπούλου με ρόζ και λευκό σεμτίξ, Δις "Ελσα Τσακοσκάνου με φτεροπούλου με ρόζ και λευκό σεμτίξ, Δις "Ελσα Τσακοσκάνου με άσπρα. "Αντάξιον "Πάρτην, στο "τερραίν" του τέννυς, οι κ. κ. "Αλ. Ζαφειροπούλου, Γ. Δημητριάδης, Δ. Πετρούδης και Δεαν. Κωνσταντινίδης.

— Το γκρουπ των μπριτζιστριών και μπριτζιστριών από τις Δες Ρένα Βέγγη με κομψοτάτη τουαλέτα από κρέπ-μπρότζη με κρέπ-ντε-σιν ποιά μαύρα και μπέρ-καπέλλο, κ. Β. Γρηγοριάδη με κρέπ-ντε-σιν σιρόν, Δις Α. Φορέστη μ' ένα χαριτωμένο έμπριμ κίτρινο και γκρενά βοθύ που σχηματίζει κάτι ιδιόρρυθμα «πανών» και καπέ- λιν κίτρινη γαρνιρισμένη με βελούδο κίτρινο και γκρενά, ένα σίνου- λον πολύ καλλιτεχνικό.

— "Αλλη σιλουέτα άντάξια θαυμασμού είναι ή Δις Λένα Δ. Νι- κολαΐδη εκ Τεργέστης με Παριζιάικη τουαλέτα από δύο τόνους. Ζωρζέττ μπλέ και καστόρινο καπέλλο έπίσης σε δύο τόνους.

— "Επικολούθησαν ζωντανόσας χορός και το κλικιέτιν ήτο άνε- ξάντηλον σε παγωμένα φρούτα και σε γευστικούς μεζέδες.

"Η Μονταίν

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΟΛΛΑΡΟΥ

"Από ένα περίεργο βιβλίο που έεδόθη τελευταία στην Λειψία με τόν τίτλο «Ποικίλα και Περίεργα», μαζί με ένα σαρδ άλλα άνδιαφέροντα πράγματα, μαθαίνουμε ότι το κολλάρο χρονολογεί- ται άπ' το 1827. "Ως την εποχή έκείνη, οι άνδρες φορούσαν που- κάμισα μ' ένα γιακά μαλακό και χαμηλό, κολλημένον επάνω τους. Το κολλάρο που φορούμε σήμερα το έφευρε κάποιος Αμερικανός, ή "Αννα Μοντάν, της όποιας ο σύζυγος διατηρούσε ένα άριστο- κρατικό υποδηματοποιείο σε μιά κεντρική λεωφόρο της Νέας Υ- όρκης. Για να μπορεί να παρουσιάζονται εύπρόσωπος στην άριστο- κρατική πελατεία του και έπειδή ο γιακάς του λεγωνόταν πολύ συχνά, ο υποδηματοποιός Μοντάν άναγκάστηκε ν' άλλόξη ποικί- μουσ κάθε μέρα και το καλοκαίρι δύο φορές την ήμέρα. "Η συνη- θεία του όπως έκείνη, πολυ καλή κατά τα άλλα, έτοιμίζε άκριβά και ή μίστρας Μοντάν στενοχωρούταν που έβλεπε τα ποικίλα της συζύγου της να λυγώνουν πολύ γρήγορα από τις συχνές πλύ- σεις. "Εσπάζε λοιπόν το κεφάλι της για να βρη μία λύσι, και στο τέλος το κατώρθωσε. Έκάθισε και έγραψε του συζύγου της για- κάδες χωρίς γιακά, έφθασμένα όπως με κομπιά, ώστε να έφα- μόζονται επάνω τους οι γιακάδες.

"Ετσι ο υποδηματοποιός Μοντάν άλλαξε κολλάρα δύο και τρεις φορές την ήμέρα, χωρίς να είναι υποχρεωμένος ν' άλλόξη και ποικίλμους.

Οι φίλοι και οι πελάται του Μοντάν, όταν είδαν την έξυπνη έπι- νόση της γυναίκας του, έγοητεύθηκαν και ένας-ένας άρχισαν να παρακαλούν την μίστρας Μοντάν να ράνη και γι' αυτούς ποικί- λμους και γιακάδες, όμοια με του συζύγου της.

"Ετσι σιγά-σιγά ή μέθοδος αυτή άρχισε να διαδίδεται σ' εύρύ κύ- κλο και ή έξυπνη νοικοκυρά δεν έπρόφθανε να ράνη ποικίλμους και κολλάρα.

"Εν τούτοις ούτε αυτή ούτε ο σύζυγός της σκέφθηκαν να έκα- ταλυσθούν την κερδοφόρα έφευ- ρή τους. Και μόνο, έπειτα από μερικά χρόνια, άρτίως έσοχηρήσε της αϊρέσας των Μεθοδιστών, ό- νόματι "Εμπενέγκερ Μπρόουν, άν-

«ελήφθη την σημασία της έφευρέ- σης και ίδρυσε ένα μικρό κατά- στημα, στο όποιο κατασκευάζε κολλάρα και ποικίλμους και με το όποιο, σε λίγα χρόνια, σχη- μάτισε κολλοσιμία περιουσία.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Η μαρκησία Λατοέρ Μενίλ, μητέρα της νεαρής και όμοι-
στάτης Ιωάννας Βερντέρ Δελατοέρ Μενίλ, επιθυμεί να παν-
τρεύει την κόρη της, όσο εινε ακόμα ζωντανή, γιατί νοιώθει τον
εαυτό της άρκετα γερασμένο και. Όνειροπολεί για την κόρη της
ένα σύζυγο πλούσιο, πιστό και άφοβο. Η Ιωάννα εινε όνει-
ροδοξό, όμοια, γλυκιά, καλόκαρη, άδω σαν άγγελος. Πολλοί
νέοι την τριγυρίζουν, μα η μαρκησία διατάζει, ως πού τέλος
ο ιδανικός γαμβρός δεν άρει να βρεθί. Εινε ο πολυκατοικησι-
μωχος βαρώνος Μορεσκάν, Εδουαρδισμένη για την επιτυχία της
ή μαρκησία, παίρνει την Ιωάννα όμοια χλωμάδα, ταράσσει και πέ-
φτει στην άγκαλιά της μητέρας της. Κατάληκτη η μαρκησία ζητάει να μάθι
τι συμβαίνει. Η Ιωάννα της εκμυστηρεύεται τότε ότι αγαπάει παράφορα ένα
νέο τον όποιον εγγνώρισε το παλαιό καλοκαίρι στην έσοχή. Ο νέος αυτός
εινε προσβεβλημένος από φυματίωση, μα αυτό δεν εμποδίζει την Ιωάννα να
τον λατρεύει και να μη θέλη ν' άκοιτι τίποτε για νάπο.

Η μαρκησία δεν άπογοιτεύεται. Ελπίζει ότι η Ιωάννα θ' αλλάξει γνώμη
και πράγματι, όταν ο κ. Μορεσκάν τους κάνει την πρώτη επίσκεψη, η κόρη
πέν βρίσκεται άρκετα συμπαθητικό. Θέλοντας δέ να του πη τι ν' αλήθεια και να
μην τον άρσει να έλπει μάταια, του άποκαλύπτει το τρυφερό της μυστικό.
Ο Μορεσκάν, συνεννοημένος με την μητέρα της, προσποιείται το λυπημένο
και μιλάει με συμπάθεια για το αίσθημά της, προσποιείται το λυπημένο
να τον εκτιμήσει περισσότερο. Έν τω μεταξύ, η Μαρκησία λαμβάνει μια επιστο-
λή από το χωριό στο όποιο μένει ο αγαπημένος της κόρης, της δια της ό-
ποιου την πληροφορούν ότι ο δυστυχισμένος αυτός νέος άπεθανε. Η Ιωάν-
να δεν έβρει τίποτε σχετικό. Και η μητέρα της άποφασίζει να της άποκα-
λύψη, μα ώρα γρηγορώτερα, το θλιβερό μυστικό...

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Η μαρκησία άγκάλιασε την Ιωάννα σφιχτό, κι άρχισε να
φιλή τα μαλλιά της, λέγοντας:

— Άθω μου παιδί!... Μην κάνεις έτσι... Κάθε σου δάκρυ πέ-
φτει σαν άναυτο μολύβι στη φτωχή μου καρδιά!... Παρηγορή-
σου... Έπρεπε να το περιμένεις το μοιραίο αυτό τέλος, παιδί μου...

Μην κλάις... Είσαι νέα, είσαι όμοια... Σφίξε την
καρδιά σου, σκέψου ψυχραιμία... Έχεις μα ζωή
ολόκληρη μπροστά σου... Ναι, εινε θλιβερό να
χάνει κανείς εκείνους που αγαπάει. Θά στέλνουμε
λουλούδια στον τάφο του δύστυχου αυτού νέου...

Η Ιωάννα δεν πρόσεξε στα λόγια της μητέ-
ρας της. Είχε κρύψει το πρόσωπό της στο στή-
θος της κ' έκλαιγε, έκλαιγε άπαρηγόρητα. Δυνα-
τά άναφύλητα τινάζαν το ντελικάτο της κορμί.
Λόγια πόνου κι άπελπισίας έξερχονταν απ' το
στόμα της:

— Αγαπημένε!... αγαπημένε μου!... Ζώρζ,
λατρεία μου!... Χρυσέ μου!... Χρυσά μου!...
Γιατί να μη μού γράψης... Γιατί!... Θάτρεχα
κοιτά σου, θά σε γιάτρευα με τα χέρια μου,
χρυσέ μου... φτωχέ μου Ζώρζ, φτωχέ μου Ζώρζ,
καρδούλα μου!...

Η μαρκησία είχε κατασυγκινηθί. Δεν φανταζόταν ότι η
Ιωάννα αγαπούσε τόσο παράφορα τον νέο εκείνο. Υπέθετε
πως έπρόκειτο για κάποιο έπιπόλαιο, νεανικό αίσθημα... Γι'
αυτό άνησυχούσε υπερβολικά βλέποντας την λύπη και την
άπελπισία της Ιωάννας. Έπρεπε να την παρηγορήσει με
κάθε τρόπο... Άν της άρρώσταινε!...

Άγκάλιασε την κόρη της, φιλώντας την με το άληθινό έ-
κείνο πάθος μιας μητέρας που ύποφέρει για τον πόνο του
παιδιού της.

— Μην κάνεις έτσι, Ιωάννα μου, της έλεγε, μην κάνεις
έτσι γιατί θάρροσσήσης... Έλα, κορίτσι μου, ήσυχασε λίγο...
τά κλάμματα δεν όφελουν σε τίποτα... Ησύχασε... Ησύχασε...

Η Ιωάννα όμως δεν μπορούσε ούτε να ήσυχάσει, ούτε και
να σκεφθί. Οί λυγμοί της την έπνιγαν, τα δάκρυα κυλούσαν
ποταμίο από τα μάγουλά της κι όλο της το κορμί τινάζονταν από
σπασμούς. Έκρυψε το κεφάλι της μέσα σ' ένα μαξιλάρι του κα-
ναπέ ψιθυρίζοντας, ανάμεσα από τους θρήνους της:

— Άχ! μητέρα, μητέρα!... Νάξερεις πόσο τον αγαπούσα... Ω,
αυό δεν ήξερες την άγάπη μου... Ενόμιζες πως εινε κανένα αι-
σθημα από εκείνα που σβήνουν σύντομα... Ω, δεν θά τον έχω
ποτέ... Θά φυλάω σ' όλη μου τη ζωή την άνάμνησή του σαν
κάτι ιερό...

Η μαρκησία δεν ήξερε πως να παρηγορήσει και πως να γαλή-
νισι την κόρη της. Ήταν τόσοσ ό πόνο της Ιωάννας, ώστε
φοβόταν μήπως της έρθει καρμιά νευρική κρίσις ή καρμιά λιπο-
θυμία.

— Ιωάννα μου, της έλε, έλα να κάμε στο δωμάτιό σου... Πρέ-
πει ν' άναπαυθής λίγο, πρέπει να πέσης στο κρεβάτι
σου... Μην κλάις, παιδί μου... Δεν ξέρεις πόσο κακό μού
κάνουν τα δάκρυά σου... Νιώθω τον πόνο σου και
τον συμμερίζομαι, μα σκέψου και σύ τον πόνο που
αισθάνεται μια μητέρα βλέποντας την μονάκριβη, την
πολυαγαπημένη της κόρη να κλάει έτσι... Λυπήσου με,
λυπήσου με, παιδί μου, και πάψε να κλάις... Συλλογίσου
κ' έμένα που θά τρελλαθώ, αν πάθεις έτσι και τό
παρμακρό...

Η Ιωάννα άκούγοντας τα πονεμένα λόγια της
μητέρας της, άνασηκώθηκε λίγο και της έλε, παί-
νοντάς της με στοργή το χέρι.

— Μητέρα, θά ήθελα να πεθάνω!...

— Παιδί μου, παιδί μου, τι ειν' αυτά που μού λές;

— Ναι, μητέρα, θά ήθελα να πεθάνω...

— Ωστε έμένα δεν μ' αγαπάς καθόλου... Η άγάπη σου
έμένα δέ μπορεί να σε συγκρατήσει στη ζωή...

— Ω, μητέρα, από το λές αυτό... Έσύ ξέρεις πόσο σ' αγα-
πώ! Τό ξέρεις καλά αυτό... Μα ό πόνο μου εινε τόσο τώρα, ώστε
ζωή μού φαίνεται πως στο έξης θάνατο για μένα ένα τρυφερό
τέλειο... Τι να την κάνω μια ζωή, τη στιγμή που η σκέψη μου
εινε σ' εκείνον που έφυγε και δεν θά γυρίσι ποτέ πάλι...

— Μην άπελπίζεσαι, κόρη μου, είσαι πολύ νέα ακόμα. Πρά-
γμα να ξέρεις ότι η ζωή, όσες θλίψεις κι αν δίνι στον άν-
θρωπο, ξέρει τον τρόπο να τις γιάτρευι πάλι ή ίδια με το πάρο-
ν το χρόνο. Άκουσε έμένα που έχω σχεδόν διπλάσια ηλικία
σενα και πίστεψε αυτά που σου λέω. Δεν σου τ'ά λέω για να
παρηγορήσω μόνο, σου τ'ά λέω γιατί αυτή εινε ή αλήθεια. Πο-
σοφές και γω στο διάστημα της βασιανισμένης μου ζωής δεν έ-
πίστηκα και πόσες φορές δεν έπεκαλίστηκα με όλη μου την καρ-
διά το θάνατο... Και όμως μόν'στις στιγμές της άπελπισίας μου προ-
σπαθόταν πάντοτε έσχατα και άπροσδόκητα κάτι, το όποιο με
κρατούσε στη ζωή, ή όποια μου φαινόταν και πάλι όμοια, χάρη
αυτό το κάτι...

— Ο άνθρωπος δεν πρέπει ν' άπελπίζεται πο-
τέ, υπάρχει κ' ή πίστις στο Θεό που μάς παρηγορεί όποτε
στις μεγάλες μας θλίψεις... Προσευχόσου, κόρη μου, στη
καί θά δής ποιά βάλσαμο ρίχνει στις νυχές των άπελπισιών...

— Θά ήθελα κ' έγω μητέρα μου, να σε
σευχηθώ, μα ούτε τη δύναμη έχω, ούτε και
σκέψη μου μπορεί να συγκρατήσει... Φοβό-
μαι θά τρελλαθώ...

— Όχι, δεν εινε αυτό... Εινε γιατί
θέλεις να σκεφθής. Έχεις παραδώσει όλο
εαυτό σου στη θλίψη και δεν προσπαθείς
άντισταθής καθόλου σ' αυτή... Ο άνθρω-
πος και προπάντων όταν εινε νέος, πρέπει να
λεμάνι με κάθε μέσο τη θλίψη... Δεν εινε
νανδρο αυτό... Ίσα-Ίσα αυτό άπαιτεί ή
ζωή. Άκουσε, Ιωάννα μου: Η δύναμη
που σ' έπληξε εινε μεγάλη βέβαια και μάταια
για καρδιά τρυφερή σαν τη δική σου, σου
χρημαίει δέ, σά μητέρα, να εινε ή πρώτη
τελευταία που σε βρίσκει στη ζωή σου...

— Οφελούν όμως τα δάκρυα;... Ένας λογι-
σμός άνθρωπος δεν έκδηλώνει τη λύπη, την καρ-
πιά της ζωής. Άκουσε, Ιωάννα μου: Η δύναμη
που σ' έπληξε εινε μεγάλη βέβαια και μάταια
για καρδιά τρυφερή σαν τη δική σου, σου
χρημαίει δέ, σά μητέρα, να εινε ή πρώτη
τελευταία που σε βρίσκει στη ζωή σου...

— Οφελούν όμως τα δάκρυα;... Ένας λογι-
σμός άνθρωπος δεν έκδηλώνει τη λύπη, την καρ-
πιά της ζωής. Άκουσε, Ιωάννα μου: Η δύναμη
που σ' έπληξε εινε μεγάλη βέβαια και μάταια
για καρδιά τρυφερή σαν τη δική σου, σου
χρημαίει δέ, σά μητέρα, να εινε ή πρώτη
τελευταία που σε βρίσκει στη ζωή σου...

— Οφελούν όμως τα δάκρυα;... Ένας λογι-
σμός άνθρωπος δεν έκδηλώνει τη λύπη, την καρ-
πιά της ζωής. Άκουσε, Ιωάννα μου: Η δύναμη
που σ' έπληξε εινε μεγάλη βέβαια και μάταια
για καρδιά τρυφερή σαν τη δική σου, σου
χρημαίει δέ, σά μητέρα, να εινε ή πρώτη
τελευταία που σε βρίσκει στη ζωή σου...

— Οφελούν όμως τα δάκρυα;... Ένας λογι-
σμός άνθρωπος δεν έκδηλώνει τη λύπη, την καρ-
πιά της ζωής. Άκουσε, Ιωάννα μου: Η δύναμη
που σ' έπληξε εινε μεγάλη βέβαια και μάταια
για καρδιά τρυφερή σαν τη δική σου, σου
χρημαίει δέ, σά μητέρα, να εινε ή πρώτη
τελευταία που σε βρίσκει στη ζωή σου...

— Οφελούν όμως τα δάκρυα;... Ένας λογι-
σμός άνθρωπος δεν έκδηλώνει τη λύπη, την καρ-
πιά της ζωής. Άκουσε, Ιωάννα μου: Η δύναμη
που σ' έπληξε εινε μεγάλη βέβαια και μάταια
για καρδιά τρυφερή σαν τη δική σου, σου
χρημαίει δέ, σά μητέρα, να εινε ή πρώτη
τελευταία που σε βρίσκει στη ζωή σου...

— Οφελούν όμως τα δάκρυα;... Ένας λογι-
σμός άνθρωπος δεν έκδηλώνει τη λύπη, την καρ-
πιά της ζωής. Άκουσε, Ιωάννα μου: Η δύναμη
που σ' έπληξε εινε μεγάλη βέβαια και μάταια
για καρδιά τρυφερή σαν τη δική σου, σου
χρημαίει δέ, σά μητέρα, να εινε ή πρώτη
τελευταία που σε βρίσκει στη ζωή σου...

— Οφελούν όμως τα δάκρυα;... Ένας λογι-
σμός άνθρωπος δεν έκδηλώνει τη λύπη, την καρ-
πιά της ζωής. Άκουσε, Ιωάννα μου: Η δύναμη
που σ' έπληξε εινε μεγάλη βέβαια και μάταια
για καρδιά τρυφερή σαν τη δική σου, σου
χρημαίει δέ, σά μητέρα, να εινε ή πρώτη
τελευταία που σε βρίσκει στη ζωή σου...

— Οφελούν όμως τα δάκρυα;... Ένας λογι-
σμός άνθρωπος δεν έκδηλώνει τη λύπη, την καρ-
πιά της ζωής. Άκουσε, Ιωάννα μου: Η δύναμη
που σ' έπληξε εινε μεγάλη βέβαια και μάταια
για καρδιά τρυφερή σαν τη δική σου, σου
χρημαίει δέ, σά μητέρα, να εινε ή πρώτη
τελευταία που σε βρίσκει στη ζωή σου...

— Οφελούν όμως τα δάκρυα;... Ένας λογι-
σμός άνθρωπος δεν έκδηλώνει τη λύπη, την καρ-
πιά της ζωής. Άκουσε, Ιωάννα μου: Η δύναμη
που σ' έπληξε εινε μεγάλη βέβαια και μάταια
για καρδιά τρυφερή σαν τη δική σου, σου
χρημαίει δέ, σά μητέρα, να εινε ή πρώτη
τελευταία που σε βρίσκει στη ζωή σου...

— Οφελούν όμως τα δάκρυα;... Ένας λογι-
σμός άνθρωπος δεν έκδηλώνει τη λύπη, την καρ-
πιά της ζωής. Άκουσε, Ιωάννα μου: Η δύναμη
που σ' έπληξε εινε μεγάλη βέβαια και μάταια
για καρδιά τρυφερή σαν τη δική σου, σου
χρημαίει δέ, σά μητέρα, να εινε ή πρώτη
τελευταία που σε βρίσκει στη ζωή σου...

— Οφελούν όμως τα δάκρυα;... Ένας λογι-
σμός άνθρωπος δεν έκδηλώνει τη λύπη, την καρ-
πιά της ζωής. Άκουσε, Ιωάννα μου: Η δύναμη
που σ' έπληξε εινε μεγάλη βέβαια και μάταια
για καρδιά τρυφερή σαν τη δική σου, σου
χρημαίει δέ, σά μητέρα, να εινε ή πρώτη
τελευταία που σε βρίσκει στη ζωή σου...

— Οφελούν όμως τα δάκρυα;... Ένας λογι-
σμός άνθρωπος δεν έκδηλώνει τη λύπη, την καρ-
πιά της ζωής. Άκουσε, Ιωάννα μου: Η δύναμη
που σ' έπληξε εινε μεγάλη βέβαια και μάταια
για καρδιά τρυφερή σαν τη δική σου, σου
χρημαίει δέ, σά μητέρα, να εινε ή πρώτη
τελευταία που σε βρίσκει στη ζωή σου...

— Οφελούν όμως τα δάκρυα;... Ένας λογι-
σμός άνθρωπος δεν έκδηλώνει τη λύπη, την καρ-
πιά της ζωής. Άκουσε, Ιωάννα μου: Η δύναμη
που σ' έπληξε εινε μεγάλη βέβαια και μάταια
για καρδιά τρυφερή σαν τη δική σου, σου
χρημαίει δέ, σά μητέρα, να εινε ή πρώτη
τελευταία που σε βρίσκει στη ζωή σου...

— Οφελούν όμως τα δάκρυα;... Ένας λογι-
σμός άνθρωπος δεν έκδηλώνει τη λύπη, την καρ-
πιά της ζωής. Άκουσε, Ιωάννα μου: Η δύναμη
που σ' έπληξε εινε μεγάλη βέβαια και μάταια
για καρδιά τρυφερή σαν τη δική σου, σου
χρημαίει δέ, σά μητέρα, να εινε ή πρώτη
τελευταία που σε βρίσκει στη ζωή σου...

— Οφελούν όμως τα δάκρυα;... Ένας λογι-
σμός άνθρωπος δεν έκδηλώνει τη λύπη, την καρ-
πιά της ζωής. Άκουσε, Ιωάννα μου: Η δύναμη
που σ' έπληξε εινε μεγάλη βέβαια και μάταια
για καρδιά τρυφερή σαν τη δική σου, σου
χρημαίει δέ, σά μητέρα, να εινε ή πρώτη
τελευταία που σε βρίσκει στη ζωή σου...

— Οφελούν όμως τα δάκρυα;... Ένας λογι-
σμός άνθρωπος δεν έκδηλώνει τη λύπη, την καρ-
πιά της ζωής. Άκουσε, Ιωάννα μου: Η δύναμη
που σ' έπληξε εινε μεγάλη βέβαια και μάταια
για καρδιά τρυφερή σαν τη δική σου, σου
χρημαίει δέ, σά μητέρα, να εινε ή πρώτη
τελευταία που σε βρίσκει στη ζωή σου...

— Οφελούν όμως τα δάκρυα;... Ένας λογι-
σμός άνθρωπος δεν έκδηλώνει τη λύπη, την καρ-
πιά της ζωής. Άκουσε, Ιωάννα μου: Η δύναμη
που σ' έπληξε εινε μεγάλη βέβαια και μάταια
για καρδιά τρυφερή σαν τη δική σου, σου
χρημαίει δέ, σά μητέρα, να εινε ή πρώτη
τελευταία που σε βρίσκει στη ζωή σου...

— Οφελούν όμως τα δάκρυα;... Ένας λογι-
σμός άνθρωπος δεν έκδηλώνει τη λύπη, την καρ-
πιά της ζωής. Άκουσε, Ιωάννα μου: Η δύναμη
που σ' έπληξε εινε μεγάλη βέβαια και μάταια
για καρδιά τρυφερή σαν τη δική σου, σου
χρημαίει δέ, σά μητέρα, να εινε ή πρώτη
τελευταία που σε βρίσκει στη ζωή σου...

— Οφελούν όμως τα δάκρυα;... Ένας λογι-
σμός άνθρωπος δεν έκδηλώνει τη λύπη, την καρ-
πιά της ζωής. Άκουσε, Ιωάννα μου: Η δύναμη
που σ' έπληξε εινε μεγάλη βέβαια και μάταια
για καρδιά τρυφερή σαν τη δική σου, σου
χρημαίει δέ, σά μητέρα, να εινε ή πρώτη
τελευταία που σε βρίσκει στη ζωή σου...

— Οφελούν όμως τα δάκρυα;... Ένας λογι-
σμός άνθρωπος δεν έκδηλώνει τη λύπη, την καρ-
πιά της ζωής. Άκουσε, Ιωάννα μου: Η δύναμη
που σ' έπληξε εινε μεγάλη βέβαια και μάταια
για καρδιά τρυφερή σαν τη δική σου, σου
χρημαίει δέ, σά μητέρα, να εινε ή πρώτη
τελευταία που σε βρίσκει στη ζωή σου...

— Οφελούν όμως τα δάκρυα;... Ένας λογι-
σμός άνθρωπος δεν έκδηλώνει τη λύπη, την καρ-
πιά της ζωής. Άκουσε, Ιωάννα μου: Η δύναμη
που σ' έπληξε εινε μεγάλη βέβαια και μάταια
για καρδιά τρυφερή σαν τη δική σου, σου
χρημαίει δέ, σά μητέρα, να εινε ή πρώτη
τελευταία που σε βρίσκει στη ζωή σου...

— Οφελούν όμως τα δάκρυα;... Ένας λογι-
σμός άνθρωπος δεν έκδηλώνει τη λύπη, την καρ-
πιά της ζωής. Άκουσε, Ιωάννα μου: Η δύναμη
που σ' έπληξε εινε μεγάλη βέβαια και μάταια
για καρδιά τρυφερή σαν τη δική σου, σου
χρημαίει δέ, σά μητέρα, να εινε ή πρώτη
τελευταία που σε βρίσκει στη ζωή σου...

— Οφελούν όμως τα δάκρυα;... Ένας λογι-
σμός άνθρωπος δεν έκδηλώνει τη λύπη, την καρ-
πιά της ζωής. Άκουσε, Ιωάννα μου: Η δύναμη
που σ' έπληξε εινε μεγάλη βέβαια και μάταια
για καρδιά τρυφερή σαν τη δική σου, σου
χρημαίει δέ, σά μητέρα, να εινε ή πρώτη
τελευταία που σε βρίσκει στη ζωή σου...

— Οφελούν όμως τα δάκρυα;... Ένας λογι-
σμός άνθρωπος δεν έκδηλώνει τη λύπη, την καρ-
πιά της ζωής. Άκουσε, Ιωάννα μου: Η δύναμη
που σ' έπληξε εινε μεγάλη βέβαια και μάταια
για καρδιά τρυφερή σαν τη δική σου, σου
χρημαίει δέ, σά μητέρα, να εινε ή πρώτη
τελευταία που σε βρίσκει στη ζωή σου...

— Οφελούν όμως τα δάκρυα;... Ένας λογι-
σμός άνθρωπος δεν έκδηλώνει τη λύπη, την καρ-
πιά της ζωής. Άκουσε, Ιωάννα μου: Η δύναμη
που σ' έπληξε εινε μεγάλη βέβαια και μάταια
για καρδιά τρυφερή σαν τη δική σου, σου
χρημαίει δέ, σά μητέρα, να εινε ή πρώτη
τελευταία που σε βρίσκει στη ζωή σου...

— Οφελούν όμως τα δάκρυα;... Ένας λογι-
σμός άνθρωπος δεν έκδηλώνει τη λύπη, την καρ-
πιά της ζωής. Άκουσε, Ιωάννα μου: Η δύναμη
που σ' έπληξε εινε μεγάλη βέβαια και μάταια
για καρδιά τρυφερή σαν τη δική σου, σου
χρημαίει δέ, σά μητέρα, να εινε ή πρώτη
τελευταία που σε βρίσκει στη ζωή σου...

— Οφελούν όμως τα δάκρυα;... Ένας λογι-
σμός άνθρωπος δεν έκδηλώνει τη λύπη, την καρ-
πιά της ζωής. Άκουσε, Ιωάννα μου: Η δύναμη
που σ' έπληξε εινε μεγάλη βέβαια και μάταια
για καρδιά τρυφερή σαν τη δική σου, σου
χρημαίει δέ, σά μητέρα, να εινε ή πρώτη
τελευταία που σε βρίσκει στη ζωή σου...

— Οφελούν όμως τα δάκρυα;... Ένας λογι-
σμός άνθρωπος δεν έκδηλώνει τη λύπη, την καρ-
πιά της ζωής. Άκουσε, Ιωάννα μου: Η δύναμη
που σ' έπληξε εινε μεγάλη βέβαια και μάταια
για καρδιά τρυφερή σαν τη δική σου, σου
χρημαίει δέ, σά μητέρα, να εινε ή πρώτη
τελευταία που σε βρίσκει στη ζωή σου...

— Οφελούν όμως τα δάκρυα;... Ένας λογι-
σμός άνθρωπος δεν έκδηλώνει τη λύπη, την καρ-
πιά της ζωής. Άκουσε, Ιωάννα μου: Η δύναμη
που σ' έπληξε εινε μεγάλη βέβαια και μάταια
για καρδιά τρυφερή σαν τη δική σου, σου
χρημαίει δέ, σά μητέρα, να εινε ή πρώτη
τελευταία που σε βρίσκει στη ζωή σου...

— Οφελούν όμως τα δάκρυα;... Ένας λογι-
σμός άνθρωπος δεν έκδηλώνει τη λύπη, την καρ-
πιά της ζωής. Άκουσε, Ιωάννα μου: Η δύναμη
που σ' έπληξε εινε μεγάλη βέβαια και μάταια
για καρδιά τρυφερή σαν τη δική σου, σου
χρημαίει δέ, σά μητέρα, να εινε ή πρώτη
τελευταία που σε βρίσκει στη ζωή σου...

— Οφελούν όμως τα δάκρυα;... Ένας λογι-
σμός άνθρωπος δεν έκδηλώνει τη λύπη, την καρ-
πιά της ζωής. Άκουσε, Ιωάννα μου: Η δύναμη
που σ' έπληξε εινε μεγάλη βέβαια και μάταια
για καρδιά τρυφερή σαν τη δική σου, σου
χρημαίει δέ, σά μητέρα, να εινε ή πρώτη
τελευταία που σε βρίσκει στη ζωή σου...

— Οφελούν όμως τα δάκρυα;... Ένας λογι-
σμός άνθρωπος δεν έκδηλώνει τη λύπη, την καρ-
πιά της ζωής. Άκουσε, Ιωάννα μου: Η δύναμη
που σ' έπληξε εινε μεγάλη βέβαια και μάταια
για καρδιά τρυφερή σαν τη δική σου, σου
χρημαίει δέ, σά μητέρα, να εινε ή πρώτη
τελευταία που σε βρίσκει στη ζωή σου...

— Οφελούν όμως τα δάκρυα;... Ένας λογι-
σμός άνθρωπος δεν έκδηλώνει τη λύπη, την καρ-
πιά της ζωής. Άκουσε, Ιωάννα μου: Η δύναμη
που σ' έπληξε εινε μεγάλη βέβαια και μάταια
για καρδιά τρυφερή σαν τη δική σου, σου
χρημαίει δέ, σά μητέρα, να εινε ή πρώτη
τελευταία που σε βρίσκει στη ζωή σου...

— Οφελούν όμως τα δάκρυα;... Ένας λογι-
σμός άνθρωπος δεν έκδηλώνει τη λύπη, την καρ-
πιά της ζωής. Άκουσε, Ιωάννα μου: Η δύναμη
που σ' έπληξε εινε μεγάλη βέβαια και μάταια
για καρδιά τρυφερή σαν τη δική σου, σου
χρημαίει δέ, σά μητέρα, να εινε ή πρώτη
τελευταία που σε βρίσκει στη ζωή σου...

— Οφελούν όμως τα δάκρυα;... Ένας λογι-
σμός άνθρωπος δεν έκδηλώνει τη λύπη, την καρ-
πιά της ζωής. Άκουσε, Ιωάννα μου: Η δύναμη
που σ' έπληξε εινε μεγάλη βέβαια και μάταια
για καρδιά τρυφερή σαν τη δική σου, σου
χρημαίει δέ, σά μητέρα, να εινε ή πρώτη
τελευταία που σε βρίσκει στη ζωή σου...

— Οφελούν όμως τα δάκρυα;... Ένας λογι-
σμός άνθρωπος δεν έκδηλώνει τη λύπη, την καρ-
πιά της ζωής. Άκουσε, Ιωάννα μου: Η δύναμη
που σ' έπληξε εινε μεγάλη βέβαια και μάταια
για καρδιά τρυφερή σαν τη δική σου, σου
χρημαίει δέ, σά μητέρα, να εινε ή πρώτη
τελευταία που σε βρίσκει στη ζωή σου...

— Οφελούν όμως τα δάκρυα;... Ένας λογι-
σμός άνθρωπος δεν έκδηλώνει τη λύπη, την καρ-
πιά της ζωής. Άκουσε, Ιωάννα μου: Η δύναμη
που σ' έπληξε εινε μεγάλη βέβαια και μάταια
για καρδιά τρυφερή σαν τη δική σου, σου
χρημαίει δέ, σά μητέρα, να εινε ή πρώτη
τελευταία που σε βρίσκει στη ζωή σου...

— Οφελούν όμως τα δάκρυα;... Ένας λογι-
σμός άνθρωπος δεν έκδηλώνει τη λύπη, την καρ-
πιά της ζωής. Άκουσε, Ιωάννα μου: Η δύναμη
που σ' έπληξε εινε μεγάλη βέβαια και μάταια
για καρδιά τρυφερή σαν τη δική σου, σου
χρημαίει δέ, σά μητέρα, να εινε ή πρώτη
τελευταία που σε βρίσκει στη ζωή σου...

— Οφελούν όμως τα δάκρυα;... Ένας λογι-
σμός άνθρωπος δεν έκδηλώνει τη λύπη, την καρ-
πιά της ζωής. Άκουσε, Ιωάννα μου: Η δύναμη
που σ' έπληξε εινε μεγάλη βέβαια και μάταια
για καρδιά τρυφερή σαν τη δική σου, σου
χρημαίει δέ, σά μητέρα, να εινε ή πρώτη
τελευταία που σε βρίσκει στη ζωή σου...

— Οφελούν όμως τα δάκρυα;... Ένας λογι-
σμός άνθρωπος δεν έκδηλώνει τη λύπη, την καρ-
πιά της ζωής. Άκουσε, Ιωάννα μου: Η δύναμη
που σ' έπληξε εινε μεγάλη βέβαια και μάταια
για καρδιά τρυφερή σαν τη δική σου, σου
χρημαίει δέ, σά μητέρα, να εινε ή πρώτη
τελευταία που σε βρίσκει στη ζωή σου...

— Οφελούν όμως τα δάκρυα;... Ένας λογι-
σμός άνθρωπος δεν έκδηλώνει τη λύπη, την καρ-
πιά της ζωής. Άκουσε, Ιωάννα μου: Η δύναμη
που σ' έπληξε εινε μεγάλη βέβαια και μάταια
για καρδιά τρυφερή σαν τη δική σου, σου
χρημαίει δέ, σά μητέρα, να εινε ή πρώτη
τελευταία που σε βρίσκει στη ζωή σου...

— Οφελούν όμως τα δάκρυα;... Ένας λογι-
σμός άνθρωπος δεν έκδηλώνει τη λύπη, την καρ-
πιά της ζωής. Άκουσε, Ιωάννα μου: Η δύναμη
που σ' έπληξε εινε μεγάλη βέβαια και μάταια
για καρδιά τρυφερή σαν τη δική σου, σου
χρημαίει δέ, σά μητέρα, να εινε ή πρώτη
τελευταία που σε βρίσκει στη ζωή σου...

— Οφελούν όμως τα δάκρυα;... Ένας λογι-
σμός άνθρωπος δεν έκδηλώνει τη λύπη, την καρ-
πιά της ζωής. Άκουσε, Ιωάννα μου: Η δύναμη
που σ' έπληξε εινε μεγάλη βέβαια και μάταια
για καρδιά τρυφερή σαν τη δική σου, σου
χρημαίει δέ, σά μητέρα, να εινε ή πρώτη
τελευταία που σε βρίσκει στη ζωή σου...

— Οφελούν όμως τα δάκρυα;... Ένας λογι-
σμός άνθρωπος δεν έκδηλώνει τη λύπη, την καρ-
πιά της ζωής. Άκουσε, Ιωάννα μου: Η δύναμη
που σ' έπληξε εινε μεγάλη βέβαια και μάταια
για καρδιά τρυφερή σαν τη δική σου, σου
χρημαίει δέ, σά μητέρα, να εινε ή πρώτη
τελευταία που σε βρίσκει στη ζωή σου...

— Οφελούν όμως τα δάκρυα;... Ένας λογι-
σμός άνθρωπος δεν έκδηλώνει τη λύπη, την καρ-
πιά της ζωής. Άκουσε, Ιωάννα μου: Η δύναμη
που σ' έπληξε εινε μεγάλη βέβαια και μάταια
για καρδιά τρυφερή σαν τη δική σου, σου
χρημαίει δέ, σά μητέρα, να εινε ή πρώτη
τελευταία που σε βρίσκει στη ζωή σου...

— Οφελούν όμως τα δάκρυα;... Ένας λογι-
σμός άνθρωπος δεν έκδηλώνει τη λύπη, την καρ-
πιά της ζωής. Άκουσε, Ιωάννα μου: Η δύναμη
που σ' έπληξε εινε μεγάλη βέβαια και μάταια
για καρδιά τρυφερή σαν τη δική σου, σου
χρημαίει δέ, σά μητέρα, να εινε ή πρώτη
τελευταία που σε βρίσκει στη ζωή σου...

— Οφελούν όμως τα δάκρυα;... Ένας λογι-
σμός άνθρωπος δεν έκδηλώνει τη λύπη, την καρ-
πιά της ζωής. Άκουσε, Ιωάννα μου: Η δύναμη
που σ' έπληξε εινε μεγάλη βέβαια και μάταια
για καρδιά τρυφερή σαν τη δική σου, σου
χρημαίει δέ, σά μητέρα, να εινε ή πρώτη
τελευταία που σε βρίσκει στη ζωή σου...

— Οφελούν όμως τα δάκρυα;... Ένας λογι-
σμός άνθρωπος δεν έκδηλώνει τη λύπη, την καρ-
πιά της ζωής. Άκουσε, Ιωάννα μου: Η δύναμη
που σ' έπληξε εινε μεγάλη βέβαια και μάταια
για καρδιά τρυφερή σαν τη δική σου, σου
χρημαίει δέ, σά μητέρα, να εινε ή πρώτη
τελευταία που σε βρίσκει στη ζωή σου...

— Οφελούν όμως τα δάκρυα;... Ένας λογι-
σμός άνθρωπος δεν έκδηλώνει τη λύπη, την καρ-
πιά της ζωής. Άκουσε, Ιωάννα μου: Η δύναμη
που σ' έπληξε εινε μεγάλη βέβαια

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
— Τι ζητούν λοιπόν οι κακούργοι αυτοί;
— Στάσου!... Μή προχωρείς!... Εί-
νε περσιόν. Θά μιλήσω εγώ, άκούστηκε τη στιγμή εκείνη ή τρο-
μερή φωνή κάποιου που μπήκε χωρίς να τον καταλάβει κανείς. Ναι
θά μιλήσω εγώ προς τον Σαλιμάνσαρ!...

Ο,ΤΙ ΠΡΟΕΙΔΕ Ο ΡΟΛΑΝΔΟΣ...

Ο Κοντόσταυλος τινάχτηκε άπάνου. Οι όπλοφόροι γύρισαν
τρομαγμένοι. Ο Προφήτης στέκονταν όρθιος στην πόρτα κρατών-
τας ένα μεγάλο λευκό ραβδί.
— Ποιος είναι ο άνθρωπος αυτός; φώναξε ο Μοντμορανός.
Έτσι λοιπόν με φυλάττε, ώστε ο πρώτος ζητιάνος του δρόμου να
μπαίνει ελεύθερα στον κύρσο του Ταλεμόνδου;
Ο Προφήτης προχώρησε με μεγαλοπρέπεια και στάθηκε μπρός
στον Κοντόσταυλο.

— Έρχομαι προς σέ, είπε μ' έπισιμότητα, έν όνόματι του
Θεού του ζώντος! Και σέ έρωτώ αν είσαι έτοιμος ν' άκούσης την
φωνή του Ίσραήλ.

Ο Κοντόσταυλος ταραχτηκε.
— Σπαλατρόνε, φώναξε, άπάλαξέ
με άπ' αυτό τον άνόητο.

Ο Σπαλατρόνος και οι άλλοι ό-
πλοφόροι προθυμοποιήθηκαν να άκτελέ-
σουν τη διαταγή, μά ο Προφήτης άτάρα-
χος ύψωσε το χέρι και είπε:

— Εάν άδικίαν πείξης προς έμέ, ό-
στις είμαι ή φωνή του Θεού, τό έγκλημα
θά έπιπέσει επί της κεφαλής σου και
επί της κεφαλής των τέκνων σου μέχρι
τετάρτης γενεάς!

Ο Κοντόσταυλος άρχισε να ταρασ-
σεται.

— Έλα λοιπόν, λέγε! είπε με συγ-
κρατημένο θυμό στον Προφήτη.

Ο Όνος του Βαλαάμ άφηκε τό ραβδί
του να πέσει και άφού σταύρωσε τά χέρια
του, άρχισε:

— Ο Σέλευκος Νικάτωρ, τοποτηρη-
τής του Μεγάλου Άλεξάνδρου, ήταν ό
ίδιος μέγας πολεμιστής. Κατακτήσας την
Άρμενίαν και την Περσίαν, την Μακε-
δονίαν και την Συρίαν, ήθέλησε να
καταδώσει τον Ίσραήλ. Ο Θεός τον είδε
και τον έβριση εις τόν τάφον διά της
χειρής μιας γυναίκας!...

— Πού θά καταλήξης λοιπόν, διάβωλε;
φώναξε ο Μοντμορανός νευριασμένος.

— Θέλεις να σοι μιλήσω περί των
έξηκοντα βασιλέων;

— Για τόν έαυτό σου μίλησέ μου, ά-
χρεϊτε. Τι θέλεις έδώ;

— Ήλθον να σοι είπω ότι είναι και-
ρός να ίδης όπισθέν σου. Διότι ίδού ό-
πισθέν σου άγγελος μελανόπτερος, διευθύ-
νον την αίχμην του ξί-
φους του κατά του τραχήλου σου!...

Ο Κοντόσταυλος κύτταξε πίσω του τρομαγμένος και είδε τό
Σπαλατρόνε, που γελούσε.

— Μετανόησον, έξακούθησε ο Προφήτης. Πάντες οι δολο-
φονηθέντες παρά σοι περιστοιχίζου νύν τόν Θρόνον του Θεού της
Δικαιοσύνης, κραυγάζοντας αυτό: «Κλίνον, Κύριε, και ίδε τόν
άνθρωπον, όστις μάς έφόνευσε. Ίδε αυτόν!...» Και ο Προφήτης
έδειχνε με τό δάχτυλό του τόν Κοντόσταυλο, ό όποιος άπολιθω-
μένος πεία φώναξε:

— Όπίσω, φάντασμα! Όπίσω, Δαίμων!

Ο Σπαλατρόνος δέ γελούσε πεία και τούς όπλοφόρους τούς
έπιασε τρεμουίλα.

— Και τώρα διά να συγχωρηθής παρά του Θεού, άποαιρέ-
τησον τόσ καταϊδέτης και λάβε την βασιλείαν του προσκυνητού

και άκούστησε τον Προφήτη.
Τά λόγια του αυτά σκόρπισαν πάλι την ευθυμία. Έγέλασαν
όλοι και ο Κοντόσταυλος γυρίζοντας προς τό Σπαλατρόνε του
είπε:

— Κλείστε στη φυλακή τόν αθάνατον τρελλό.

— Τό περίμενα, είπε με σοβαρότητα και ήρεμία ο Προφήτης
και πλησιάζοντας στο παράθυρο, έβαλε τό δάχτυλό του στο στόμα
και σφύριξε δυνατά.

— Σας άκολουθώ, είπεν έπειτα στους όπλοφόρους. Πηγαίνε-
τε με όπου θέλετε. Και στο κελί της φυλακής άκόμη θά μ' έπισκέ-
πτονται οι Άγγελοι του Κυρίου και τά πνεύματα του Κεϊλού, για
νά με παρηγορούν.

Ένας από αυτούς θέλησε τότε να τόν πιάσει άπ' τόν όμο.Μά

... Οι Άγγελοι του Κυρίου και τά Πνεύ-
ματα του Κεϊλού...

ο Προφήτης σήκωσε τό χέρι του και του κατέβασε ένα τόσο
νατό χτύπημα κατακούτελα, ώστε τόν κύλησε κάτω κοιτά-
σμενόν.

Οι άλλοι όπλοφόροι περιορίσθησαν κατόπιν αυτού να τόν
ριμωκλώσουν και να τόν οδηγήσουν στο δεσμωτήριο.

Ο Κοντόσταυλος τόν κύτταξε καθώς άπομακρυνόταν με
αίχμην και φώναξε: Άνθρωπος! ψυθύρισε. Μά γιατί πήγε στη
ράθυρο και σφύριξε άραγε;

Τότε ένας από τούς άρχηγούς των όπλοφόρων, ό Λαχουάν,
είπε στον Μοντμορανό:

— Θέλετε να μάθετε, έξοχώτατε, γιατί σφύριξε; Παι-
δάς φαίνεται, υπάρχουν Ούγενότοι γύρω στον πύργο, γιατί
έχουν πολιορκήσει, γιατί την έχουν άσχημα...

— Όχι δά!... Πάτερο ήμών!... Τ' ένν' αυτά που λές;
Έπενέβην τώρα και ο Σπαλατρόνος και είπε στον Κοντόσταυ-
λο:

— Έκει ντίκατο, έξοχώτατε. Τη έχουν άσχημα. Νέν
παι να χάνουμε ούτε ούνο μουμένο. Πρέπει να στείλετε τα
μους στους γύρω άρχοντες και να ζητήσετε βοήθειαν...

— Έτσι λοιπόν; ούρλιαξε ο Κοντόσταυλος. Είστατε και
κήμενοι άπ' αυτούς τούς κουρελήδες;

— Τούς όποιους όμως, έξοχώτατε, δικαιεί ένας άληθινός
λεμιστής, γενναίος και άκατάβλητος, είπεν ο Λαχουάν.

— Ο Ρολάνδος Φουρλιδάμ!... Αυτός ό κακούργος.
Μά πού θά μού πάη; Θά τόν κρα-
σω!... Έπί τέλους τί ζητάει από
άχρειος από μένα;

— Μάς είπε να σας πούμε, έ-
τατε, ότι θά πάγη τις έγχορμα-
μαζύ σας αν τόν ύποσχεθώτε στην
σας ως υπαρκτή, ότι δεν θά κρα-
σετε πεία κανέναν Ούγενότο κ' ό-
αφήσετε τούς δρόμους ελεύθερους
τό Ταλεμόνδο ως τό Όρελίαν.

— Α! τόν άχρείο! φώναξε
φρενών από τό θυμό τόν ό
σταυλος. Γυρίζοντας έπειτα προς
χουσίην τόν διατάξε να καθίση
στο τραπέζι και του ύπαγόρευσε
σερα αντίγραφα, διευθύνοντα
τους κυρίως Ραζάν, Σοβερ-
δανσάκ και Βρέθη, αυτή την έπι-
στολήν.

— Έλάτε άμέσως στο Ταλεμόνδο
τους όπλοφόρους σας. Είδομε
παντού να μού στείλουν έπιστολήν
Έχω ανάγκη από πολλή στρατιά.

— Υστερα διατάξε τό Σπαλατρό-
νο τις τέσσερες αυτές έπιστολές
τέσσερους έπίφορους όπλοφόρους να
πάνε στους άναφερομένους άρχον-
τες και χαμογελώντας να χαμολέγουν
μουρούρισε μέσα στα δόντια του

μουρούρισε μέσα στα δόντια του
μουρούρισε μέσα στα δόντια του

μουρούρισε μέσα στα δόντια του
μουρούρισε μέσα στα δόντια του

μουρούρισε μέσα στα δόντια του
μουρούρισε μέσα στα δόντια του

μουρούρισε μέσα στα δόντια του
μουρούρισε μέσα στα δόντια του

μουρούρισε μέσα στα δόντια του
μουρούρισε μέσα στα δόντια του

μουρούρισε μέσα στα δόντια του
μουρούρισε μέσα στα δόντια του

μουρούρισε μέσα στα δόντια του
μουρούρισε μέσα στα δόντια του

μουρούρισε μέσα στα δόντια του
μουρούρισε μέσα στα δόντια του

μουρούρισε μέσα στα δόντια του
μουρούρισε μέσα στα δόντια του

μουρούρισε μέσα στα δόντια του
μουρούρισε μέσα στα δόντια του

μουρούρισε μέσα στα δόντια του
μουρούρισε μέσα στα δόντια του

μουρούρισε μέσα στα δόντια του
μουρούρισε μέσα στα δόντια του

μουρούρισε μέσα στα δόντια του
μουρούρισε μέσα στα δόντια του

μουρούρισε μέσα στα δόντια του
μουρούρισε μέσα στα δόντια του

μουρούρισε μέσα στα δόντια του
μουρούρισε μέσα στα δόντια του

μουρούρισε μέσα στα δόντια του
μουρούρισε μέσα στα δόντια του

μουρούρισε μέσα στα δόντια του
μουρούρισε μέσα στα δόντια του

μουρούρισε μέσα στα δόντια του
μουρούρισε μέσα στα δόντια του

μουρούρισε μέσα στα δόντια του
μουρούρισε μέσα στα δόντια του

μουρούρισε μέσα στα δόντια του
μουρούρισε μέσα στα δόντια του

μουρούρισε μέσα στα δόντια του
μουρούρισε μέσα στα δόντια του

μουρούρισε μέσα στα δόντια του
μουρούρισε μέσα στα δόντια του

μουρούρισε μέσα στα δόντια του
μουρούρισε μέσα στα δόντια του

μουρούρισε μέσα στα δόντια του
μουρούρισε μέσα στα δόντια του

Η ΝΙΚΟΛΕΤΤΑ

Η νύχτα άρχισε ν' άπλώνεται σιγά-σιγά. Άπό τούς τέσσε-
ς έπίφορους άγγελιαφόρους που έστειλε ο Μοντμορανός, κανείς
είχε γυρίσει. Ο Κοντόσταυλος άρχισε ν' άνησυχή τρομερά και
παίξη νευρικά τό κομπολόι του, που οι χάντες του παρίσταναν
κροκαφαλέδες.

Τέλος έφτασε ο γραμματέας του ο Ροβέρτος Κέρ.

— Τι έγινες λοιπόν; φώναξε ο γέγον-δούζ μολίς τόν είδε.

— Έκλαμπαρότατα, άποκρίθηκε εκείνος, δεν έπληγα καθόλου.

— Παρά τη διαταγή μου; ούρλιαξε κατακόκκινος από θυμό
Κοντόσταυλος. Τότε λοιπόν από πού έρχεσαι;

— Άπό τό δάσος όπου οι Δουθερανοί έχουν στήσει ένα
μ' έπιασαν αιχμάλωτο στο σταυροδρόμι του Έρυθρού Καμπίου.

— Πάτερο ήμών! φώναξε ο δούξ κατάπληκτος. Και πώς
φησαν ελεύθερο οι άχρειοι;

— Άφού με άρκεσαν ότι θά σας διαβιβάζω πιστά την
τους. Ξεφύγετε σε ποιά θέση βρισκόμαστε, εκλαμπαρότατε;

— Στη θέση των άνδρων που υπέστησαν μά άτυχία
για να λάβουν μία λαμπρά ικανοποίηση αύριο.

— Έβγάτε από την άπάντη, εκλαμπαρότατε,
έχουμε άποκλειστή από παντού και σε λιγάκι
— Μά τόν άκάνηνο στέφανο, είσαι τρε-
λός!

(Άκολουθεί)

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΚΑΤΑΚΑ'ΥΜΕΝΑ ΧΡΟΝΙΑ!...

Στην μικρή κ' άπόμειν ταβέρνα της Καμάρας στη Θεσσαλονί-
κη, που ήταν οι τοίχοι της σκεπασμένοι από τις μάχες τις έσχα-
ριστές, των δυό Βαλκανικών πολέμων, καθόταν ο ύπομοιραρχος
ο Κώστας ο 'Ασπρογαϊνή, κ' ό λοχαγός ό Φώτης ό Καρμένος.
Είχανε πολλά να θυμηθούν και δυό ώρες τώρα, όλο λέγανε κ'
έπινανε, κ' όλο πίνανε και λέγαν...

Τι λέγαν;
Τι να πούν! Τά καλά και τ' άλχημόνητα τά περασμένα. Όταν,
λοχίος ό ένας, νικητής, γύρισε στους κάμπους της Μακεδονίας, ό-
ταν ό άλλος, νοματόρχης έβασίλευσε σε χωριά και πολιτείες! Ό-
λα τότε ήταν καλά, όλα όρρωτα και νοσταλγικά! Όλα όνειρεμένα!...

Δέν τούς έλειπε παρά μόνον τό «χρυσό γαλόπι».
Μά τώρα που τό πήραν κ' αυτό έλειψαν όλα τά
άλλα!...

— Έ, ζήσαμε και μεις, τουλάχιστο! Είδαμε και
καλές ημέρες!

— Έ, ός χρόνια που περάσανε, έ ρέ, λεβεντιά
που πάει!... Σήμερα τίποτα δεν λάμπει πεία, έστέ-
νεψεν ό βίος, άκριβησαν τά πρόσματα, όλα λείψαν
από την άγορά και δεν βρίσκεις παρά σαράβες
όμορφες και όγνες σκονισμένες.

Και ποιοι στερούνται; Ποιοί; Αυτοί! Αυτοί
που έφικναν γκυούβει από σηκοτάκια των χειλιών
της Καστοριάς και είχαν συχαθεί των Γιαννι-
τών τις κότες!...

Και τί τό θέλαν, σάν τό πήραν και τό γα-
λόπι τ' άφιλότιμο! Χρόσως λίγο τά πιλήκια
και μαύρισε όλο τους τό «έννε».

— Άχ, χρόνια κατακαυμένα, πώς χαθήκανε!

Θυμάται ό Καρμένος μία φάρα που έκπιασε στη Μάκρεια
τις πρώτες ημέρες του πολέμου. Τόν έστειλαν στο Σόροβιτς για
μία ύπηρεσία, μαζύ με τρεις στρατώτες και γύρισε νύχτα για τό
ταγμα του που ήτανε στην Καστοριά άπόψε. Σάν νύχτωσε στη
Μάκρεια, άποφάσισε να διανυκτερεύσει εκεί με τούς «άνθρώπους»
του. Χτύπησαν πόρτες και παράθυρα μά δεν άνοιγε κανένας. Ένα
μυόνερο έπεφτε ψηλό, βελονιστό, που έφεγγε κρύο μέσα
στη καρδιά τους.

Θύμωσε τότε κ' αυτός και μία και δυό στού Παρέδρου τό
σπίτι:

— Άνοιξε, του λέει και τοίμασε φαί και κατάλυμα, γιατί θά
ρθή ό Μέραρχος άπόψε!

Ε, ρέ τί έγινε τότε στο χωριό! Άλλοι ση-
καθίκανε στο πόδι! Κότες έκακάνιζαν, χήνες
χτυπούσαν τά πτερά τους, χύτρες και καζάνια
βράζανε, «πλάστες» και «πλαστήρια» ά τλώνανε
φύλλα πλατιά για πηγες, κάνουλες από βινέ-
λια έστριβαν κ' άρρίζανε κρασί και ξεδιψαστικό,
θεριαντικό, έσποτισμένο, τηγάνια τσιτσιρίζαν,
βούτυρο μισοχολούσε, λαλαγίτες κολλυμπούσαν
πίες κοκκινίζανε, φούρνοι λαμπαδιάζανε, σκυ-
λιά γαύριζαν στις αυλές, άμνάδες βέλαν, σου-
βίτες καθαρίζονταν, τετρεκέδες χτυπούσαν και
καπάκια, φλασκιά με ούζο γεμίζιζαν και πά-
πες μαδιόντουσαν!...

Και γά τόν όνο;

Τοιάστηκαν σεντόνια από ντόπιο «δίμιο»
παι, στούς γαλαλιούς ύποσμένα, στρώματα παχειά, για προίκα
φυλαγμένα, παπλώματα φτιασμένα σε είδικους στην Καστοριά και
πανταγιές και κελίμα και βελόντες και πετσάτες πολυκέντητες
που μυρίζανε ξερό βασιλικό και μύλο και κιχών!...

— Άχ, Θεέ μου, στη Μάκρεια βρισκόμουν ή στης Χαλιμάς
τά παραμύθια! φωνάζει ό Καρμένος θυμώοντας τις παλιές του
αυτές δόξες και συνεχίζει:

— Και σάν τοιαστήκανε που λές όλα αυτά, είπα στην «κυρία»
του Παρέδρου:

— Άιντε, κυρά. Βάλε να φάνε τά παιδιά, που είνε κουρασμέ-
να. Και φέρτε από όλα γιά να δοκιμάσουμε και να σας πούμε
ποιό άρέσει του Μέραρχου, γιατί είνε, ξερότε, και ζορκος λίγο!...

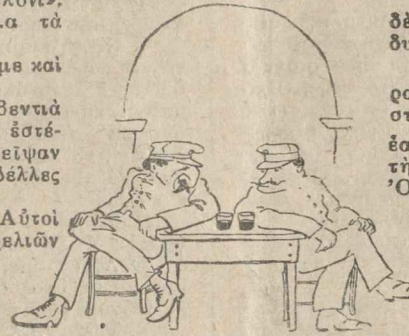
Δέν μούβινες Θέ μου, έφτά και τίς! Δέν μ' έκανε σωλήνα!
Και σάν μάς έδωξε όλην την κοίτη, κ'
τό κρύο και την κακουχία τό κρασί, κ' ό ύ-
πνος στά μάτια μάς φιλοψέ, είπα στον
Παρέδρο που στέκονταν όρθός:

— Άιντε να κοιμηθώμε τώρα έμεις,
και σάν έρθή ό Μέραρχος, να μάς ξυπνή-
σης.

Πέσαμε μέσα στα σεντόνια, σάν να πέ-
σαμε σ' άρρους, βουλιάσαμε μέσα στη μα-
λακσοιά! Καιρό είχα να κοιμηθώ σε πά-
πλωμα, νόμιμα πώς έπεφτε σε πούπουλα
άπό τερά άγγέλιον!

Όταν ξυπνήσαμε κόντευε γίωια. Οι
φταγχοί οι χωρικοί δεν είχαν κοιμηθί όλη
τη νύχτα, περιμένοντας τόν Μέραρχο.

— Τι νάνιζε ό Μέραρχος; Μάς είπαν

Σε μία μικρή κ' άπόμειν ταβέρνα.

Άστυνομικός σταθμάρχης στο
Πάτελι.

σάν ξυπνήσαμε, άνήσυχτοι.

— Πώς δεν πέρασε άκόμη; Περιέργο πολύ!

— Μήν του συνέβη τίποτα;

— Νά παταχθώμε, μία στιγμή, στο Σόροβιτς να δοίμε...

Και πέρασε τό δρόμο της Κλεισούρας.

— Δέν πάει άπ' αυτού στο Σόροβιτς! Μάς φώναζαν οι χωρι-
κοί. Άπό δώ πρέπει να πάτε!

— Νά ίδουμε στην Κλεισούρα μία στιγμή, μήν... Έχασε τό δρό-
μο; δικαιολογηθήκαμε έμεις.

Κ' έτσι ούτε τόν Μέραρχο είδαν οι Μακρινιώτες πεία, ούτε και
τόν λοχία.

— Άκόμα θά μάς περιμένουνε. Όσοι φορές όμως
δέν βράζω τροφή στην άγορά, θυμώμαι εκείνοι τό βρά-
δυ της Μάκρειας και... χορταίνω!

— Νά σου πω κ' έγώ κάτι τώρα, είπεν ό ύπομοί-
ραρχος ό 'Ασπρογαϊνή. Έγώ ήμουνα στο Πάτελι, ά-
στυνομικός σταθμάρχης. Μόνος μου, έπί κεφαλής του...

έαυτού μου. Όταν μού ήρθε μία διαταγή να φύγω γιά
τό Λήμνο. Δέν με πετούσανε καλύτερα στη λίμνη του
'Οστρού; Ν' άφίσω ενώ τά νόστιμα τά ψάρια, κ'
έκείνο τό κρασί πουίνε θεός!... Θεός κλεισμένος
μέσα στα βαρέλια!... Πού πίνεις και τέν ξερείς πού
να προτιμήσης. Τό μούρο ή τό κοκινέλι τους. Πί-
νεις και σοι γαργαλάει τό λαιμό σου. Τό γγίτεις
στά χίλια σου και νομίζεις πώς φίλεις, καπελούδα
δεκαίς χρόνων!... Άς είνε!... Έδωσα, πήρα, χά-
λασα κόσμο να ματωίωσω τη μετάθεσι! Τίποτα,
έγραψε να φύγω! Και με προθεσμία μάλιστα. Άχ,

αν μπορούσα νάπερα όλα τά βαρέλια του Πάτελι μαζί μου! Μία
έννοια από... βαρέλια! Τό φέρον άπό δώ, τό φέρον άπό κεί,
κατέβασα, έπί τέλους, μία ιδέα. Τί ένοματόρχης ήμου!

Πέρω δυό ντομουζάνες, με κάτι καλές μεγάλες, σάν δεσμενές και πάω
στού προεστού τό σπίτι. Ήταν ή γυναίκα του εκεί και έξεσπάζιτε
«ρόδες» καλομποκού. Ο άντρας της έλειπε στο Ροδνίκ, που εί-
χε κάτι χωράφια γιά ξεχέρσωμα.

— Κρασί, θέλω κυρά, της λέω.

— Εύχαρίστως καπετάνιο μου, μαύρο ή άσπρο θέλεις;

— Μία ντομουζάνα μαύρο και μία κοκινέλι. Άλλά βιάζομαι.
Θέλω να τις στείλω με τό τραίνο που περνάει σε λίγο.

Κατεβήκαμε κ' οι δυό στο ύπόγειο. Τά βα-
ρέλια στη γοστή και μία μισοχολούδα κρασί-
λας που με ζούριανε.

Κάνουλα είχε μονάχα στο μαύρο. Τά ό-
λα άκόμα δεν είχαν άνοίξει. Γιομάσαμε την μία την
ντομουζάνα «μπαρούσκο» μά γιά τό άλλο, τί θά κάνου-
με; Κάνουλα διαθέσιμη άλλη, δεν ήτοχε.

— Στάσου, της λέω, κυρά, να βγάλω την κάνου-
λα από δώ και ν' άντίσωμε και τ' άσπρο.

— Μά, αν βγάλης την κάνουλα από δώ, θά χυθί
τό κρασί, μου λέει.

— Μαζίε τό δάχτυλό σου μέσα, της είπα, και γρά-
τα τό καλά, ως πού να γιωμώσω όπ' τό άσπρο. Και
σάν γιωμώσω, θά τρέξω να φέρω ένα φαλλό, να φτιά-
σω μία «τοπα».

Και έτσι κ' έγινε. Σάν γίωμισα και την άλλη ντομουζάνα έλεισε
την κάνουλα.

— Περίμενε κ' έφτασα, της λέω.

Κ' έμινε κολλημένη εκεί, με τό χέρι στο βαρέλι ή κυρά. Έγώ
μιά και δυό στον... σταθμό. Μόλις έφτανε και τό τραίνο.

Πήδησα άπάνω και άντίο Πάτελι!...

Άκόμα θά με περιμένη ή προεστία!...

— Όλο και μάς περιμένουν ήμάς! Είπε ό Καρμένος.

— Ούτε ήμεις ξαναγυρίζαμε όμως, ούτε ή καλές ή άποχές
Συνεπλήρωσε μελοχολικά ό Κώστας, ό 'Ασπρογαϊνής ό ύπο-
μοιραρχος.

Μισή όκα κατέφθαγε άκόμα.

— Γιομάτο, Κορτικό, είπαν ό ταβερνιάρης και έ-
φυγε χορός.

— Σταφίδα, σπύρο και μισογιά, φασιά και
δυστυχία! σφίγγιζε ό Καρμένος.

— Πάει, πάει, ό καλός καιρός! Μιξόχλαψε ό
'Ασπρογαϊνής.

— Όλα, όλα πάνε και δεν γυρίζουν πεία.

— Μέραρχος θά γίνο, προάσενε ληψα

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ JEAN BOUCHOR

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΜΠΟΥΚΑΛΙ

«Ορθιος στο κατώφλι της πόρτας του σπιτιού του, άκουμπισμένος στο περβάζι της, ο Λουίτζ, κάπνιζε την πίπα του, με τόν καταλανικό σκορφο του χωμένου βαθιά στο κεφάλι του, έτσι που σχεδόν του έκρυβε τα μάτια. Τα άλλεπάλληλα συννεφάκια του καπνού που έβγαιναν με όρμη από το στόμα του έδειχναν πως ο Λουίτζ ήταν πολύ στενοχωρημένος.

Σε μία στιγμή, ο Λουίτζ χτύπησε την πίπα του στον τοίχο για να τινάξει την στάχτη, με το χτύπημα ήταν τόσο δυνατό που η πίπα έσπασε. Ο Καταλάνος έριξε μία άγρια ματιά στο κομμάτι που έπεσε κατά γης, κι' έπειτα άρχισε να το πατάει μαγισμένα με το τακούνι του. Συγχρόνως μία τρομερή καταλανική βροτιά έξέφυγε απ' το στόμα του.

Έριξε κατόπιν μία άγρια ματιά πέρα στον ορίζοντα κι' έπειτα μήνες μ' όρμη στο σπινάκι του, ένα φτωχικό αγροτικό σπινάκι με μεγάλες, κτρινωμένες πέτρες, που ήταν όλη του η περιουσία και που την έποιεμένη το πρωί έπρόκειτο να το εγκαταλείψει. Γιατί την άλλη μέρα, πρωί - πρωί ο Λουίτζ θάφενγε απ' το χωριό του, απ' το χωριό εκείνο στο οποίο είχαν ζήσει επί αιώνες οι πρόγονοί του. Θα έμενε εκεί, θα περνούσε τα σύννορα και θα πήγαινε μακριά, στα Ισπανικά μεταλλεία για να δουλέψει... και να λησμονήσει. «Ω, ναί, έπρεπε να λησμονήσει, το ήθελε παρά πολύ να λησμονήσει, να μη θυμάται πια. Έπρεπε να ξεχάσει και το χωριό του, το όμορφο Σερντάν και την Μαρία, την όμορφη αρραβωνιαστικιά του που έπρόκειτο σε λίγο να γίνει γυναίκα του και που την είχε χύσει έτσι ξαφνικά.

Ήταν άρραβωνιασμένοι από χρόνια πολλά, από μικρά παιδιά, από τότε που μεγάλωναν μαζί. Είχαν ζήσει όλη τους τη ζωή μαζί, στο σπίτι, στο χωράφι, στη βουκή, αχώριστοι, είχαν αγαπήσει, είχαν αρραβωνιαστεί και είχε φθάσει ο καιρός που θα γινόταν ο γάμος τους, όταν μία μέρα ξαφνικά η Μαρία του δήλωσε ότι δεν τον ήθελε για άντρα της κι' ότι θα παντρευόταν τον Σάντσα, όπως και τότε.

Ο Σάντσα ήταν ο καλύτερος φίλος του Λουίτζ, ο αχώριστος σύντροφός του στην δουλειά, στο γλέντι και στο πικτό. Ήσαν και οι δύο, οι πιο φημισμένοι κρασοπατέρες σ' όλη την γύρω περιφέρεια, αντί-εξοί ο ένας του άλλου.

Είχαν φάει ψωμί κι' αλάτι μαζί. Μαζύ δούλευαν στους άμπελούς του Πράντ, του Σερ και των γειτονικών χωριών. Μαζύ διασκεδάζαν. Μαζύ δοκίμαζαν τα κρασιά που ήταν για πούλημα. Γιατί οι δύο φίλοι δεν σιμίζονταν μόνο ως γέροι κρασοπατέρες, αλλά και ως ειδικοί στα κρασιά. Οι έμποροι, όταν πήγαιναν στα χωριά για ν' αγοράσουν κρασιά, αυτούς φώναζαν για να τα δοκιμάσουν.

Φώναζαν τον Σάντσα κι' εκείνος τους απαντούσε: — Κανένας δεν ξέρει από κρασιά όπως ο Λουίτζ. Φώναζαν τον Λουίτζ κι' εκείνος δήλωνε με μετριοφροσύνη.

— Άν θέλετε να μάθετε αν αξίζει το κρασί αυτό, φωνάξτε το Σάντσα. Μόνο εκείνος μπορεί να σας πει. Πόσες φορές δεν είχαν ξεκινήσει, μαζί, πηγαίνοντας στο Μαρτίν, στο Άλφρεντ, στο Γκάρεντα και στο Λεσπαρόν, μόνο και μόνο για να δοκιμάσουν ένα κοκινέλι, ένα μπρούσκο, ή ένα ξανθό κρασί της καλής σοδειάς!

— Είπε προσιμώτερο, έλεγε συχνά ο Σάντσα, αν θέλεις να απολαύσεις ένα καλό κρασί, είναι προτιμώτερο, να το πιεις μαζί μου με τον χειρότερο έγχρό σου, αν είναι κρασοπατέρας, παρά με τον αδελφό σου, ή με την γυναίκα σου, αν δεν ξέρουν να εκτιμήσουν το κρασί κατά πως πρέπει.

Έτσι είχαν ζήσει ολόκληρα χρόνια. Έν τούτοις ο Σάντσα είχε κάνει την άτιμία να κλέψει την αρραβωνιαστικιά του Λουίτζ. Ο γάμος των δυο προδοτών είχε γίνει εδώ και κάμποσον καιρό και το ανδρόγυνο ζούσε σ' ένα άλλο χωριό, το Άρλες-ντε-Τέξ. Φυσικά οι δύο πρώην φίλοι δεν είχαν ξαναβεί ποτέ.

Οι γνωστοί τους, οι έμποροι κρασιών και οι ιδιοκτήτες των άμπελων απέφευγαν πια να τους προσκαλούν μαζί στις δοκιμές των κρασιών, γιατί οι δυο Καταλάνοι δεν θα δίταζαν καθόλου να ριχθούν ο ένας επάνω στον άλλο με τα μαχαίρια στο χέρι.

Με τον καιρό, ο Λουίτζ άγριε και η ήσυχάση υπέφερε περισσότερο. Κι' έτσι μία μέρα πήρε την απόφαση να φύγει μακριά απ' την γη αυτή της δυστυχίας, να ξεχάσει τον έρωτά του προς την Μαρία και το μέρος του εναντίον του Σάντσα. Έσκέπτετο να φύγει την άλλη μέρα το πρωί. Ήσαν η τελευταία βραδιά που περνούσε στο σπίτι του, στο χωριό του.

Προτού πάει να κοιμηθεί στο βουβό κι' ερημο δωμάτιό του, πέρασε από τ' άλλα τρία δωμάτια του σπιτιού του για να τα ιδεί για τελευταία φορά.

Σ' ένα απ' τα δωμάτια εκείνα ήταν σωριασμένα άδειάνα μπου-

κάλια. Ο Λουίτζ τα περιεργάστηκε μελαγχολικά για τέσσερα και έπειτα δεν μπορούσε να τους έκδηλώσει άλλο, στοργή του και την εγγονοσύνη του, άρχισε να τα σκοτώνει λαφύρα, ένα-ένα με το πόδι του, σαν να τα χάιδευε. Άλλο ένα απ' αυτά κινήθηκε με δυσκολία. Ο Λουίτζ κατάλαβε ήταν γεμάτο.

— Πώς γίνεται να τόχω ξεχάσει έτσι, χωρίς καν να το έχω λιώσει; είπα περνοντάς το στα χέρια του. Ήταν ένα μπουκάλι. Κρασί είκοσι χρονών, ένα κρασί που κι' εξαιρετικό, το καλύτερο που μπορούσε κανείς να βρει σ' τη Σαρδηνία και σ' όλο το Ρασαγιόν.

Ο Λουίτζ το απέθεσε επάνω στο τραπέζι και το κτύπησε πικρός, μην ξέροντας τι να κάνει.

— Να το πάρω μαζί του στο ταξίδι; Δεν αξίζει τον κόπο, το πιη; Δεν μπορούσε να πιη μοναχός του ένα τόσο μεγάλο διπλό — μπουκάλι και με τέτοιο κρασί μάλιστα. Το κρασί μπορεί κανείς να το πιη χωρίς έναν σύντροφο που να το πιει όπως κι' αυτός, που να βλέπει στο πρόσωπο του συντροφικού εκείνου, να λάμπει η ευχαρίστηση που νιώθει κι' αυτός; Όχι. Και βέβαια δεν μπορούσε να πιη το κρασί εκείνο με τον τρόπο τονά.

Πούδς ήταν άξιος να μοιρασθί μαζί του το περιφημο κρασί; Ο Σάντσα;... Κανένας άλλος...

Ο Λουίτζ έμεινε λίγη ώρα σκεπτικός. Έπειτα, σημάχθηκε πότμα με όρος αποφασιστικό και βγήκε έξω.

Φώναξε το μικρό τοσπανόπουλο τον Κάρολο και του είπε: — Τρέχα στο Άρλες και πές στον Σάντσα ότι τον περιμένω νάρθη γρήγορα εδώ.

Επειδή όμως έπρεπε να τα προβλέπει όλα ο Λουίτζ βγαλε το μαχαίρι του και το έχωσε ανοιχτό, χωρίς την κη στην ζώνη του, έτσι που να τώχη πρόχειρο. Έπειτα από μία ώρα φάνηκε ο Σάντσα. Είχε αυτός χωμένο στο ζωνάρι του το μακρύ καταλανικό χαιρί του. Στάθηκε πέντε βήματα μακριά απ' τον Λουίτζ και ρώτησε:

— Τι τρέχει; Ο Λουίτζ άμילητος του έδειξε μπουκάλι που βρισκόταν επάνω στο πεζύ μαζί με δυο ποτήρια.

Ο Σάντσα χαμογέλασε, και οι δυο άνδρες άμילητοι κάθονταν στο τραπέζι.

Έρχονταν καχύποπτες ματιές από στον άλλον και έστεκαν βουβοί, αλλά βουβοί...

Ο Λουίτζ ξεβούλωσε επί τέλους μπουκάλι, γέμισε τα ποτήρια και οι δυο άνδρες ήπιαν χωρίς να ελκυσθούν, τάζοντας ο ένας τον άλλον με την κρη του ματιού. Η γλώσσα τους δεν τάγισαν ήδονικά... Άφησαν τα ποτήρια τους και κυτάχθηκαν πάλι χωρίς αλλάξουν λέξη. Κυτάζονταν σαν να...

Ο καθένας τους διάβαζε με τα μάτια του άλλου το μίσος που τον προκαλούσε αλλά και την ήδονή για το όμοιο κρασί.

— Έτσι σιγόπιναν αρκετή ώρα. Τα μάγουλα του Λουίτζ ήταν πιο κόκκινα απ' του συντροφικού του. Αισθανόταν ζωντανή ευχαρίστηση να είναι στο πρόσωπο του Σάντσα ζωγραφισμένη την ήδονή που τον καλούσε το ξαίσιο εκείνο κρασί. Άλλα συγχρόνως, ένα άλλο σήμα έπάλαινε μέσα του και έκανε το αίμα του να βράζει στις φλέβες του. Ο άνθρωπος εκείνος που έπινε απέναντί του, ο πιο θανάσιμος έγχρός του, ο άνθρωπος που του είχε πει την αρραβωνιαστικιά του, την αγαπημένη του, που τον έκανε ξενητεντή, να φύγει μόνος του προς το άγνωστο, προς την ήττα.

— Σάγκρ ντε Ντίας! φώναξε σε κάποια στιγμή ο Λουίτζ σημάχθηκε γυυλίζοντας με το μαχαίρι στο χέρι.

Ο Σάντσα με το ποτήρι στα χείλη ρουφούσε το κρασί του σιγά, ήδονικά, με τα μάτια κλειστά, άφοισμένος έντελώς από όλους του.

Ο Λουίτζ στάθηκε άναποράσιτος. Το χέρι του έπεσε άναπόροτος να σκοτώσει έναν άνθρωπο που η ήδονή του κρατούσε λιγωμένο.

Κι' ο Λουίτζ ξανακάθισε, έβαλε το μαχαίρι στην ζώνη...

...Στη βουκή...

...Στη βουκή...

...Στη βουκή...

...Στη βουκή...

...Στη βουκή...

...Στη βουκή...

...Στη βουκή...

...Στη βουκή...

...Στη βουκή...

...Στη βουκή...

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Γυναικίς με τό... νοίκι!...

Η δυστυχία που επικρατεί τα τελευταία χρόνια στην Κίνα και την οποία χειροτερεύουν ακόμη περισσότερο ο έμφύλιος σπαραγμός και η βαρείς φορολογίες που αναγκάζονται ή τοπικές κυβερνήσεις να επιβάλουν, για να συντηρούν τα επαναστατικά ή αντεπαναστατικά στρατεύματά τους, έχουν φέρει σε έλευση και τρισάθλια κατάσταση την μεσαία τάξη και το λαό. Και ο καθένας μεταχειρίζεται όποιον μπορεί για να κερδίσει τα προς το ζην.

Έτσι, κοντά σ' άλλα, οι Κινέζοι... ένοικιάζουν την γυναίκα τους για ένα όρισμένο χρονικό διάστημα και αντί όρισμένου ποσού, σ' όποιον την ζητήσει ή την βρίζει ώρα!

Η συνήθεια αυτή επικρατούσε από αρχαιοτάτων χρόνων στις περιφέρειες του Κανσού και του Σιγκιάγκ και σιγά - σιγά διεδόθη σ' ολόκληρη την Κίνα, όπου και διετεθήθη χιλιάδες χρόνια. Κατά τα τέλη του περασμένου αιώνα είχε καταργηθεί στις περισσότερες επαρχίες, χωρίς στο νεωτερικιστικό πνεύμα που είχε μεταδοθεί εκεί απ' την Ευρώπη και την Αμερική.

Η συνήθεια αυτή είχε σφύρουν άλλοτε με την θρησκεία. Ο καθένας μπορεί να παραστήσει την γυναίκα του σ' έναν άλλον, για ένα μήνα, ή για ένα χρόνο, υπό τον όρον ότι η παραχώρηση αυτή θα έχει χαρακτήρα έμπορικόν και δεν θα γίνεται για τιμωρία της γυναίκης. Η διάρκεια της ένοικιάσεως κανονίζεται διά συμφωνίας του συζύγου, της συζύγου και του ένοικιαστού. Έπίσης και το αντίτιμο του ένοικίου κανονίζεται αναλόγως της καλλονής της γυναίκης και της περιουσίας του ένοικιαστού.

Στην περιφέρεια του Κανσού, το σύνθετο ένοικιο μιας γυναίκης είναι δυο λίρες στεργλίνες τον μήνα, υπάρχουν όμως και γυναίκες που ένοικιάζονται αντί 10 λίρών στεργλινών μηνιαίως!

Η διάρκεια της ένοικιάσεως δεν μπορεί ποτέ να είναι ανώτερα των δυο ετών. Τα ένοικιαστήρια συμβόλεια συντάσσονται κανονικά, στα συμβολαιογραφεία, επί χαρακτηρισμού και όριζον λεπτομερώς το χρονικό διάστημα της ένοικιάσεως και την ποινή ή τρετα που υποχρεούται ο καθένας των συμβαλλόντων να πληρώσει στην άλλον, αν τυχόν παραβή τους όρους του συμβολαίου.

Στη γυναίκα που ένοικιάζεται σ' έναν άνδρα απαγορεύεται απλώς να κατήχη στο σπίτι της ή να έπισκεφθή τον άνδρα της σ' όλο το διάστημα της ένοικιάσεως.

Λωποδύτης—Συγγραφέας

Στο Λονδίνο δικάστηκε πρό δέλιγρον εβδομάδων ένας διάσημος λωποδύτης, ο Ουίλλιαμ Χάρλεϋ, ο οποίος σημειωτέον έχει καταδικασθί άλλες δεκαοχτώ φορές για κλοπές και ο οποίος—μή γελάστε—δικαικί τίτλο συγγραφέως.

Στην δίκη, ο Χάρλεϋ διηγήθηκε στους δικαστές πολύ περίεργα πράγματα. Είπε, δηλαδή ότι ένα μήνα πριν είχε παραδώσει σ' έναν μεγαίο άγγλο συγγραφέα ένα χειρόγραφο, στο οποίο διηγείτο διάφορα λωποδυτικές περιπέτειές του. Απ' τις άβγγησες που είχε το χειρόγραφο έκεινο, ο άγγλος συγγραφέας, έβγαλε δυο όμοια διηγήματα, το ένα μάλιστα απ' τα όμοια σημειώσεως τεραστία έπιτυχία, μεταφράσθηκε σε διάφορες ξένες γλώσσες και παίχθηκε κι στον κινηματογράφο, αφού διεσκενάσθηκε καταλλήλως. Μόνο για την κινηματογραφική διασκευή ο άγγλος συγγραφέας πληρώθηκε 14.000 λίρες στεργλίνες ενώ στον Χάρλεϋ έδωσε μόνο πέντε λίρες.

Ο Χάρλεϋ έπρόσθεσε ότι έχει γράψει σ' εφημερίδες και περιοδικά πολλά άρθρα για την ζωή και τις περιπέτειες των λωποδυτών και ότι για όλα αυτά τα άρθρα πληρώθηκε συνολικώς 100 λίρες.

Οι δικασταί συγκινήθηκαν απ' την ιστορία του Χάρλεϋ και τον άδωσαν την φορά αυτή, αφού προηγουμένως τους έδωσε την υπόσχεση ότι θα εγκαταλείψει πια το λωποδυτικό επάγγελμα και θα καλλιεργήση μόνο το συγγραφικό του τάλαντο.

Κι' έτσι, σε λίγον καιρό θα διαβάσουμε τα έργα του λωποδύτου συγγραφέως.

και άδωσε το ποτήρι του άργα-άργα κλείνοντας κι' αυτός τα μάτια του απ' την ήδονή.

Σε λίγο, οι δυο άνδρες κύταζαν το μπουκάλι που ήταν άδειο. Ο Σάντσα σημάχθηκε. Με βήμα άναποράσιτο, κλονούμενο, προχώρησε προς τα πίσω και έβγαλε στην πόρτα με τα μάτια καρφωμένα διστακτικά στον έγχρό και συμπτώει του.

Ο Λουίτζ όμως δεν ούτηκε να τον γυμνήσει. Με τα μάτια μολοκιστά, κύταζε το άδειο μπουκάλι κι' άφησε τον Σάντσα να φύγει άνευόλητος...

Πρωί-πρωί την άλλη μέρα ο Λουίτζ έφυγε απ' το χωριό και δεν ξαναφάνηκε ποτέ πια...

Jean Bouchor

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ

Ένα υπέροχο θέατρο που κήκε. Μία ευγενής φιλοδοξία του βασιλέως Καρόλου. Ο μέγας αρχιτέκτων Καραζάλε. Μία ιστορική παράσταση. Ένδοξοι βασιλείς και κοινού. Μία βασιλική επιθυμία. Η υπόγειος σταθμός άνοίχτηκε μέσα σε τρεις ώρες.

Στη Νεάπολη της Ιταλίας υπήρχε κάποτε ένα τεράστιο και πολυτελέστατο θέατρο, που έθεωρείτο ως ένα από τα θαύματα της αρχιτεκτονικής. Το θέατρο αυτό είχε το όνομα του Αγίου Καρόλου και εκάθε μαζί με πολλά άλλα όμοια κτίρια της Νεαπόλεως κατά τη διάρκεια μιας επαναστάσεως που έγινε στην Ιταλία πρό εκατόν είκοσι χρόνων. Η ιστορία του θαυμασίου αυτού θεάτρου είναι αρκετά ενδιαφέρουσα.

Όταν ο Κάρολος έβδομος έβασίλευσε στην Ιταλία και είχε ως πρωτεύουσά του τη Νεάπολη, ένας από τους υπηκόους του ήταν και ο μεγαλύτερος αρχιτέκτων της εποχής εκείνης, Άγγελο Καραζάλε. Ο βασιλεύς, θέλοντας ν' αποθανάτιση τ' όνομά του με ένα όμοιο μνημείο, εκάλεσε τον αρχιτέκτονα αυτόν και του είπε: — Καραζάλε, θέλω να μου χτίσεις το ωραιότερο θέατρο του κόσμου. Έχεις για το σκοπό αυτό στη διάθεσή σου όλη μου την περιουσία. Μη λογαριάσεις ούτε έξοδα ούτε τίποτα άλλο. Έκλεινο που θέλω έχω εμένα να μου παρουσιάσεις ένα αληθινό θαύμα!

— Θα προσπαθήσω να ευχαριστήσω τη Μεγαλειότητά σας, αποκρίθηκε ο μεγαλοφυής αρχιτέκτων.

Κ' ύστερα από τρεις μέρες, το σχέδιο του νέου θεάτρου ήταν έτοιμο. Ο Καραζάλε έδιέλεξε ένα όμοιο μέρος της Νεαπόλεως, κοντά στο παλάτι, διάταξε να γκρεμίσουν τα σπίτια που υπήρχαν εκεί, άπεξημίσεσε τους ιδιοκτήτες τους με έξοδα του βασιλέως Καρόλου, και σε λίγο στρατιά ολόκληρη έργατών άρχισε να εργάζεται για την άνοικοδόμηση του θεάτρου.

Το κτίριο του θεάτρου όταν έτοιμάστηκε αποτελούσε πράγματι το όμοιο θαύμα του κόσμου. Η μεγαλοπρέπεια και η πολυτέλεια του ήταν άσύγκριτη. Το σπουδαιότερο όμως ήταν ή ταχύτης με την οποία χτίσθηκε ο κολοσσός αυτός. Ο αρχιτέκτων έτοιμάσε το σχέδιο στις 8 Μαρτίου. Στις 2 Νοεμβρίου του ίδιου έτους το θέατρο ήταν έτοιμο και ή πρώτη παράσταση έδόθη στις 4 του ίδιου μηνός, ημέρα του Αγίου Καρόλου! Το θέατρο έληξε το όνομα αυτό για την άνοικοδόμησή του.

Ενα μεγάλο θέατρο είχε προετοιμασθί για το βασιλέα και τη βασιλική οικογένεια. Κι' όταν ο βασιλεύς έμπηκε στο θέατρο του συνοδευόμενος από τη βιολίσσα, το θέατρο ήταν κατάμεστο. Τόσος ήταν ο γενικός θαυμασμός για το άριστο έργο που είχε οικοδομηθί, ώστε ο βασιλεύς έχειροκρότησε πρώτος και το παράδειγμα του άκολούθησε όλη ή αίθουσα.

Αλλά ή ιστορία του κτιρίου δεν τελειώνει εδώ. Ο βασιλεύς πριν άρχίσει ή παράσταση, εκάλεσε τον αρχιτέκτονα στο θέατρο του και βάτοντας το χέρι στον όμο του, τον συνεχάρη για το έργο του μπροστά σ' όλον τον κόσμο.

Μπράβο! Μπράβο! έφώναξε όλη ή κλατεία του θεάτρου. Όταν ξανάγινε ήσυχία, και ο αρχιτέκτων έπαισε να χαίρεται το κοινό που τον χειροκροτούσε, ο βασιλεύς τον έκράτησε στο θέατρο του και του είπε χαμογελώντας:

— Κάτι λείπει από το κτίριό σας...

— Τι λείπει, Μεγαλειότητά; έρώτησε ο αρχιτέκτων.

— Λείπει μία υπόγειος διάδος που να οδηγί από το θέατρο στο παλάτι μου...

Ο αρχιτέκτων έσκυψε το κεφάλι, λυπημένος που δεν το είχε σκεφθί κι' αυτό, υπεκλήθη μπρός στο βασιλέα Κάρολο και βγήκε απ' το θέατρο.

Η παράσταση έκράτησε τρεις ώρες. Όταν ο βασιλεύς βγήκε απ' το θέατρο του, βρήκε τον Καραζάλε ό οποίος τον περίμενε στο διάδρομο.

— Πού είσαστε καθ' όλη την παράσταση; τον έρώτησε.

— Φρόντιζα για την έκτελεση των διαταγών της Μεγαλειότητός σας, απήντησε ο αρχιτέκτων.

— Ποιόν διαταγών μου! έρώτησε έκκληκτος ο βασιλεύς.

— Η Μεγαλειότης σας ως εύδοκία να με άκολουθήσει και δά ιδί, απάντησε ο Καραζάλε.

— Άς τον άκολουθήσουμε! είπε τότε ο βασιλεύς στροφόμενος προς τη βιολίσσα. Ότι δήποτε και αν έκανε δεν θα με κάνη να έκπαιγώ. Ζούμε στην εποχή των θαυμάτων της τέχνης!

Άκολούθησαν λοιπόν τον αρχιτέκτονα κι' όταν έφθασαν σ' ένα όρισμένο μέρος ο βασιλεύς έμεινε κατάπληκτος. Όταν είδε ν' άνοίγουν μπροστά του την πόρτα μιας υπόγειου στοάς, της οποίας οι τοίχοι ήταν σκεπασμένοι με βελούδο και καθρέφτες. Η σιού αυτή άδηγούσε ύπογειως από το θέατρο, στα άνάκτορα, δυο δε κλίμακες από πνήντα πέντε μαρμάρινα σκαλιά ή κάθε μία, βρισκόντουσαν στα δύο της άκρη.

— Πότε οικοδομήθηκε αυτή ή στοά; έρώτησε έκκληκτος ο Κάρολος.

— Μεγαλειότητά, απήντησε ο αρχιτέκτων, σε τρεις ώρες! Όσο δηλαδή διήρκεσε και ή παράσταση!

ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΡΩΣΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΟΥ ΠΟΥΓΑΤΣΩΦ

Η δολοφονία Πέτρου του Γ'. Οι μνηστήρες του Ρωσικού θρόνου. Ένας ταγκάρ περ θέλει να γίνει Τσάρος! Ο πολὺς Πουγατσώφ. Η ομοίότης του με τὸν δολοφόνου δέντα Τσάρον. Ο Πουγατσώφ επαναστάτης. Η δειπνήσις του. Πῶς ἀπὸ ἀρνίον ἐπὶ λύκος. Τὰ φρικτὰ του ἐγκλήματα. Η σύλληψις του. Τὸ εἰκτρό του τέλος.

Όταν, σὲ 1763, ὁ Τσάρος τῆς Ρωσίας Πέτρος ὁ Γ', δολοφονήθη ἀπὸ μερικὸν συνωμότης μεγιστάνες ποὺ δὲν μποροῦσαν ν' ἀνεχθοῦν τὴν ἀπολυταρχικὴν διοίκησίν του, ἡ ἀχανὲς αὐτοκρατορία βρέθηκε γιὰ λίγον καιρὸ ἀκυβέρνητη. Ἡ χῆρα τοῦ Τσάρου, ἡ περίφημη Αἰκατερίνη ἡ Μεγάλη, βλέποντας τότε σὲ τι δύσκολη θέση εἶχε περιέλθει ἡ χώρα τῆς χωρὶς ἀνώτερο ἀρχοντα—ὁ γιὸς τῆς ὁ Παῦλος ἦταν ἀκόμη ἀνήλικος καὶ δὲν μποροῦσε νὰ σκεφθῇ αὐτοκράτορ—ἀπεφάσισε νὰ ἀναλάβῃ μόνη τῆς τὰ ἥνια τοῦ κράτους. Πολλοὶ δὲς ἐπιτήδευον, νομίζοντας πὼς θὰ τοὺς ἦταν εὐκολο ν' ἀνατρέψουν τὴν γυναῖκα αὐτὴ ἀπὸ τὸ θρόνον, ἐπεχείρησαν νὰ πάρουν τὴν θέση τοῦ Πέτρου Γ', καὶ νὰ καταλάβουν τὴν ἀνοστήτη ἐξουσία. Ἐστὶ σὲ 1767, κάποιος ταγκάρης ἀπ' τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Βορονέζ ἀρχισ νὰ διαδίδῃ πὼς ἦταν ὁ Πέτρος Γ', πὼς γλύτωσε ὡς ἐκ θαύματος ἀπ' τὰ χεῖρα τῶν δολοφόνων του καὶ ἔμενε ὡς τότε κρυμμένος, περιμένοντας κατάλληλη εὐκαιρία γιὰ ν' ἀνέλθῃ σὲ τὸν θρόνον τῆς Ρωσίας. Μὰ ἡ Αἰκατερίνη ἐστειλε δικούς τῆς ἐπιστολὰς στρατιωτικούς, καὶ συνέλαβαν τὸν ταγκάρην καὶ τὸν θανάτωσαν. Ὑστερ' ἀπὸ τρία χρόνια παρουσιάστηκε καὶ ἄλλος ὑποψήφιος γιὰ τὸ Ρωσικὸν θρόνον. Μὰ ἔλαβε καὶ αὐτὸς τὴν ἴδια τιμωρίαν μὲ τὸν προκατόχον του. Τρεῖς ἀκόμη φιλόδοξοι Ρῶσοι, εἶχαν τὴν ἴδια τύχην με τοὺς προηγουμένους. Ἡ Αἰκατερίνη ἡ Μεγάλη δὲν χωροῦσε.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ Ρωσικὴ Αὐτοκρατορία περνοῦσε πολὺ κρίσιμες στιγμὲς. Πολέμους μὲ τὴν Τουρκίαν, καὶ ὁ γὰρ ἦσαν μακροὶ καὶ πολύνεκροι. Καὶ, σὰν νὰ μὴν ἔφταναν οἱ θάνατοι στὰ πεδία τῆς μάχης, ποὺ ἐδεκάτισαν κυριολεκτικῶς τὸν ἀνδρικοὺ πληθυσμὸν τῆς Ρωσίας, οἱ Τούρκοι μετέδωσαν στὸ ρωσικὸν στρατὸ πανοῦκλα, ἡ ὁποία θέρισε μέσα σὲ δύο χρόνια 130.000 ἀνθρώπους. Ἀπὸ αὐτὴν τὴ γενικὴ ἐσωτερικὴ ἀναστάσις ζήτησε νὰ ἐπωφεληθῇ ὁ Κοζάκος Αἰμιλιάν Πουγατσώφ, γιὰ νὰ παρουσιασθῇ καὶ αὐτὸς ὡς Πέτρος Γ' καὶ νὰ ζητήσῃ νὰ καταλάβῃ τὸ θρόνον τῆς Ρωσίας, ἐπὶ κεφαλῇς πολυαριθμοῦ στρατοῦ Κοζάκων. Ἀν ὅμως ἡ Αἰκατερίνη κατενόησε μὲ μεγάλη εὐκολίαν τοὺς προηγουμένους τυχοδιώκτας, τὸν Πουγατσώφ δὲν μπόρεσε νὰ τὸν καταβάλῃ με τὴν ἴδια εὐκολίαν. Ἡ ἐπανάστασις τοῦ Κοζάκου αὐτοῦ τυχοδιώκτου αἰματοκύλησε τὴν Ρωσίαν, ποὺ ἦταν ἤδη ἐξαντλημένη ἀπὸ τὸν πόλεμον μὲ τὴν Τουρκίαν καὶ ἀπὸ τὸ κακὸ θανατικὸ ποὺ εἶχε θερίσει τὸν πληθυσμὸν τῆς...

Ο Αἰμιλιάν Πουγατσώφ ἦταν, καθὼς εἴπαμε Κοζάκος. Κοζάκος ἀπὸ τὴν περιφέρεια τοῦ Δόν. Εἶχε ὑπηρετήσει στὸν τακτικὸν ρωσικὸν στρατὸ, κάποτε ὅμως ζήτησε ἀδεια, δὲν τοῦ ἔδωσαν καὶ κείνος ἐδραπέτευσε ἀπὸ τὴς τάξεις τοῦ στρατεύματος καὶ πῆγε στὴν Πολωνίαν.

Ἡ παράτολμη ἰδέα του νὰ πάρῃ τὴν θέση τοῦ Πέτρου Γ', τοῦ γεννήθηκε στὸ μυαλὸ ἀπὸ τὰ ἐξῆς περιστάσεις: Μία μέρα, ἕνας Ρῶσος ἀξιωματικὸς, ἀφ' οὗ τὸν κοίταξε κάμποσον στὰ μάτια, τοῦ εἶπε:

— Ἄν ὁ Πέτρος δὲν εἶχε πεθάνει πρὸ καιροῦ, θὰ ἔλεγα πὼς εἶσαι σὺ καὶ πὼς τὸν βλέπω ζωντανὸ μπροστὰ μου. Τόσον πολὺ τοῦ μοιάζεις!...

Ἄλλοτε πάλι, ἐκεῖ ποὺ ὁ Πουγατσώφ περπατοῦσε στὸ δρόμον, κάποιος ἀγνωστος τὸν πλησίασε καὶ φώναξε:

— Νὰ δὲ αὐτοκράτορ τῆς Ρωσίας!

Ἡ νέα αὐτὴ ἀπόδειξις τῆς καταπληκτικῆς ομοιότητός του μὲ τὸν Πέτρο Γ', ἔκανε τὸν Πουγατσώφ νὰ σκεφθῇ στὰ σοβαρὰ νὰ παρουσιασθῇ στὸ λαὸ καὶ νὰ πῇ πὼς ἦταν ὁ Πέτρος Γ', ποὺ γλύτωσε ἀπ' τὰ χεῖρα τῶν δολοφόνων του. Καταλαβαίνοντας ὅμως, ὅτι γιὰ νὰ τὸ κατορθώσῃ αὐτὸ, ἔπρεπε νὰ ἔχῃ πολὺ στρατὸ μαζὺ του, ἀπεφάσισε νὰ ἐξοικονομήσῃ τοὺς Κοζάκους τοῦ Οὐράλ ἐναντίον τῆς Αἰκατερίνης, πείθοντας αὐτοὺς πὼς ἦσαν πρῶτα ὁ Πέτρος Γ'.

Οἱ Κοζάκοι, ποὺ ἦσαν πολὺ δυσαρρεστημένοι ἀπὸ τὴν ρωσικὴ κυβέρνηση, ἀφορρῇ ζητούσαν γιὰ νὰ σηκώσουν τὰ ὅπλα κατὰ τῆς Αἰκατερίνης τῆς Μεγάλης. Οἱ παπάδες τοὺς εἶχαν προφητεύσει πὼς ὁ λίγο θὰ ἐμφανιζόταν, σὰν νέος Μεσσίας, ἕνας νεκρινιστὴς αὐτοκράτορ, ὁ ὁποῖος θὰ τοὺς ἐλευθέρωνε ἀπὸ τοὺς καταπιεστές των. Μόλις λοιπὸν ἔμαθαν πὼς ὁ Πουγατσώφ ἦταν ὁ Πέτρος Γ', τὸν ὁποῖο ὅλοι ἐνόμιζαν γιὰ νεκρὸ, ἔσπευσαν ἀμέσως νὰ ταβούν ὑπὸ τὰς διαταγὰς του. Ὑστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ ὁ Κοζάκος τυχοδιώκτης εἶχε

στρατὸ ἀποτελούμενον ἀπὸ 14.000 γενναίους καὶ ἀποφασισμένους ἄνδρες. Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς μεγάλωσε πολὺ μέσα σ' ἄλλοισιν ἡρωϊκοῦ δόξατος. Ὅλη ἡ Ἀνατολικὴ καὶ μέρος τῆς Κεντρικῆς Ρωσίας εἶχε ἐπαναστατήσει ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Αἰμιλιάν Πουγατσώφ κατὰ τῆς Αἰκατερίνης τῆς Μεγάλης. Ὁ δὲ Πουγατσώφ ἔγραψε αὐτοκρατορικὰ διατάγματα με τ' ὄνομα Πέτρος Γ'...

Ο Πουγατσώφ ἦταν καὶ καλὸς διπλωμάτης. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐπανάστασεως, γιὰ ν' ἀποκτήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὸν φόβον τοῦ κόσμου, ἔκανε τὸν ἅγιον καὶ τὸν καλὸν. Ὑπογράφοντες ἐγκρατῆ καὶ τὸν ἄεστο. Φοροῦσιν στολὴ ἐπισκόπου, συνήθως εὐλογαὶ τὰ πληθὴ σὺν πατριάρχῃ καὶ ἔλεγαν παντοῦ πὼς σκοποὺ τῆς ζωῆς του ἦταν ἡ διάδοσις τῆς θρησκείας. Τὸ πρῶτον τοῦ ἦταν, καθὼς εἶπαμε, ν' ἀνεβάσῃ τὸ γινὸν του, τὸν μισθοῦσαν καὶ νόμιμον διάδοχον, στὸ Ρωσικὸν θρόνον. Ὑστερ' ἐπὶ ταφιδόταν σὲ κανένα μοναστήρι γιὰ νὰ τελειώσῃ τὴν ἡμέραν ἐν προσευχῇ καὶ μετανοίᾳ. Βοηθοῦσε τοὺς φτωχοὺς, προστάτων τοὺς ἀνυπερασπίστους, μετρίαζε μὲ κάθε τρόπο τὰ βασάνων τὸν φυλακισμένων καὶ συγχωροῦσε τοὺς ἐγκληματίαν καὶ τοὺς ληστές.

Ἀργότερα ὅμως, ὅταν κατάλαβε πὼς ἡ δύναμις του εἶχε περῶσει καλὰ, ἀρξῆς νὰ φαῖν ὁ πραγματικὸς—ὁ διεστραμμένος αἰμοβόρος καὶ φιλήδονος καὶ ἀπάνθρωπος χαρακτήρας του. Ἀξιωματικοὶ του ἀρχισαν τότε νὰ μετανοοῦν ἐπειδὴ τοῦ ἦσαν τὴν ὑποστήριξιν τοὺς καὶ οἱ στρατιῶται του ν' ἀμφιβάλλον ἐν ἄρχηγός τοὺς ἦταν πρῶτα τὸσο ἅγιος ὡς φαίνονταν ἐν ἀρχῇ.

Ἐνα ἀπὸ τὰ βασικότερα σφάλματα τοῦ Πουγατσώφ ἦταν καὶ τὸ ὅτι ἀμέλῃς νὰ καταλάβῃ τὴν Μόσχαν. Ἡ ἐπιχείρησις αὕτη ἦταν πολὺ ἐκτεταμένη γιὰ τὸν φτωχὸν καὶ καλὰ προετοιμηθὲν ἀπὸ 600 μοναχὰ ἄνδρας. Ἀν ὁ Πουγατσώφ κατὰ λαμβάνει τὴν Μόσχαν, θὰ ἀποκτοῦσε ἀνυπολόγητον νύμφη καὶ ἡ Αἰκατερίνη ἡ Μεγάλη θὰ κινδύνευε σὲ σὲ σοβαρὰ νὰ χάσῃ τὸ θρόνον τῆς.

Μὰ ὁ Πουγατσώφ, βασιζόμενος στὴν δύναμιν ποὺ τὴν φανταζόταν ἀπειράστη, ἀμέλῃς νὰ κινήσῃ αὐτὸ καὶ περιορίζονταν μοναχὰ στὸ νὰ κατὰ λαμβάνῃ μικρὰ ἀσημαντὰ χωριά, στὰ ὁποῖα ἔπειτα τὴν καταστροφῇ. Ἐσφαξε ἀλύτῃς γυναῖκες καὶ παιδιά, ἔκαψε σπίτια καὶ ἐκκλησίας καὶ δὲν ἔβλεπε κατὰ γινῆμα ποὺ νὰ μὴν τὸ κινή. Ἦταν παντοφάνης κατὰ τὰς τριῶν παιδιῶν. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἠμποροῦσε νὰ ἐκνευροσθῇ μὲ μὴ κοινὴν γυναῖκα. Ὁ νομος αὐτὸς γάμος καὶ τ' ἄλλα διάφορα ὅργανα τὸν ἐκνευροῦσαν νὰ ἀγανακτήσουν καὶ νὰ χάσουν τὴν ἐμπιστοσύνην ποὺ εἶχαν σ' αὐτόν.

Στὸ μεταξὺ, ἡ Αἰκατερίνη ἡ Μεγάλη, εἰκομῆζε δραστηριότητα γιὰ νὰ πολεμήσῃ τὸν Κοζάκον τυχοδιώκτη ποὺ ἀρχισ γίνετο πολὺ ἐπικίνδυνος. Καὶ κατ' ἀρχάς, ἐστειλε ἐναντίον τοῦ στρατηγὸ Μιμλίκωφ, ὁ ὁποῖος ὅμως ὕστερ' ἀπὸ πολλὰς μάχαι νικηθῆκε καὶ σκοτώθηκε. Τὴν ἐπίθεσιν συνέχισε τότε ὁ Γαλιτὴ καὶ κατόπιν ὁ Μίχελσον, ποὺ τὰ κατὰφερε νὰ ἐξολοθίσῃ τὰ στρατεύματα τοῦ Πουγατσώφ.

Ἀπὸ τὸν πολυαριθμὸν στρατὸ τοῦ Πουγατσώφ, μοναχὰ ὅχι ἄνδρες ἀπόμειναν. Καὶ ὅμως... Μ' αὐτοὺς μοναχὰ τοὺς 800 ἄνδρας, ὁ σιδερένιος Κοζάκος ἐπαναστάτης ἦταν ἀκόμη ἐπικίνδυνος καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ λεηλατῇ καὶ νὰ καταστρέφῃ ὅλα τὰ χωρὶς τῆς ἀνατολικῆς Ρωσίας ἀπ' τὰ ὁποῖα περνοῦσε. Ὑστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ, εἶχε κατορθώσει νὰ συγκεντρώσῃ καὶ πάλι στρατὸ καὶ εἰκομῆζονταν νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τῆς Μόσχας. Μὰ ἡ Ρωσὶα δὲν κλείσει εἰρήνην μὲ τὴν Τουρκίαν καὶ ἡ Αἰκατερίνη εἶχε ὅλην τὴν αἰσθητικὴν ἐνέργειαν νὰ στείλῃ ἐναντίον τοῦ Πουγατσώφ ὁ μόνως ἐναντίον τῶν κυβερνητικῶν στρατευμάτων, μὰ ἡ δουρὶς εἶχε ἤδη ἀρχίσῃ στὴς τάξεις τῶν ἀξιωματικῶν του. Μία μέρα ποὺ συζητοῦσε μὲ τρεῖς ἀξιωματικούς του στὴ σκηνὴ του, ἔκλεισε πᾶς ἀρχισαν νὰ βιργιοῦνται τὸν ἄσκαλον αὐτοῦ πάλιν καὶ ἐξεδόλυσαν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ζητήσουν χάριν ἀπὸ τὴν Αἰκατερίνην.

Ο Πουγατσώφ ἐλύσσαζε ἀπὸ τὸ κακὸ του, βλέποντας πὼς οἱ πᾶς πιστοὶ ἐπιτελεῖς του ἀρχισαν νὰ τὸν παύσαν. Ἐργάζετο τὸ μαχαίρι του καὶ ὠρῶντο ἐναντίον τοὺς, γιὰ νὰ τοὺς σφῆξῃ. Ἐκείνον ὅμως ἐπὶ ἀρχίσῃ στὴς τάξεις τῶν ἀξιωματικῶν του. Μία μέρα ποὺ συζητοῦσε μὲ τρεῖς ἀξιωματικούς του στὴ σκηνὴ του, ἔκλεισε πᾶς ἀρχισαν νὰ βιργιοῦνται τὸν ἄσκαλον αὐτοῦ πάλιν καὶ ἐξεδόλυσαν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ζητήσουν χάριν ἀπὸ τὴν Αἰκατερίνην.

Ο Πουγατσώφ ἐλύσσαζε ἀπὸ τὸ κακὸ του, βλέποντας πὼς οἱ πᾶς πιστοὶ ἐπιτελεῖς του ἀρχισαν νὰ τὸν παύσαν. Ἐργάζετο τὸ μαχαίρι του καὶ ὠρῶντο ἐναντίον τοὺς, γιὰ νὰ τοὺς σφῆξῃ. Ἐκείνον ὅμως ἐπὶ ἀρχίσῃ στὴς τάξεις τῶν ἀξιωματικῶν του. Μία μέρα ποὺ συζητοῦσε μὲ τρεῖς ἀξιωματικούς του στὴ σκηνὴ του, ἔκλεισε πᾶς ἀρχισαν νὰ βιργιοῦνται τὸν ἄσκαλον αὐτοῦ πάλιν καὶ ἐξεδόλυσαν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ζητήσουν χάριν ἀπὸ τὴν Αἰκατερίνην.

Ο Πουγατσώφ ἐλύσσαζε ἀπὸ τὸ κακὸ του, βλέποντας πὼς οἱ πᾶς πιστοὶ ἐπιτελεῖς του ἀρχισαν νὰ τὸν παύσαν. Ἐργάζετο τὸ μαχαίρι του καὶ ὠρῶντο ἐναντίον τοὺς, γιὰ νὰ τοὺς σφῆξῃ. Ἐκείνον ὅμως ἐπὶ ἀρχίσῃ στὴς τάξεις τῶν ἀξιωματικῶν του. Μία μέρα ποὺ συζητοῦσε μὲ τρεῖς ἀξιωματικούς του στὴ σκηνὴ του, ἔκλεισε πᾶς ἀρχισαν νὰ βιργιοῦνται τὸν ἄσκαλον αὐτοῦ πάλιν καὶ ἐξεδόλυσαν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ζητήσουν χάριν ἀπὸ τὴν Αἰκατερίνην.

Ο Πουγατσώφ ἐλύσσαζε ἀπὸ τὸ κακὸ του, βλέποντας πὼς οἱ πᾶς πιστοὶ ἐπιτελεῖς του ἀρχισαν νὰ τὸν παύσαν. Ἐργάζετο τὸ μαχαίρι του καὶ ὠρῶντο ἐναντίον τοὺς, γιὰ νὰ τοὺς σφῆξῃ. Ἐκείνον ὅμως ἐπὶ ἀρχίσῃ στὴς τάξεις τῶν ἀξιωματικῶν του. Μία μέρα ποὺ συζητοῦσε μὲ τρεῖς ἀξιωματικούς του στὴ σκηνὴ του, ἔκλεισε πᾶς ἀρχισαν νὰ βιργιοῦνται τὸν ἄσκαλον αὐτοῦ πάλιν καὶ ἐξεδόλυσαν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ζητήσουν χάριν ἀπὸ τὴν Αἰκατερίνην.

Ο Πουγατσώφ ἐλύσσαζε ἀπὸ τὸ κακὸ του, βλέποντας πὼς οἱ πᾶς πιστοὶ ἐπιτελεῖς του ἀρχισαν νὰ τὸν παύσαν. Ἐργάζετο τὸ μαχαίρι του καὶ ὠρῶντο ἐναντίον τοὺς, γιὰ νὰ τοὺς σφῆξῃ. Ἐκείνον ὅμως ἐπὶ ἀρχίσῃ στὴς τάξεις τῶν ἀξιωματικῶν του. Μία μέρα ποὺ συζητοῦσε μὲ τρεῖς ἀξιωματικούς του στὴ σκηνὴ του, ἔκλεισε πᾶς ἀρχισαν νὰ βιργιοῦνται τὸν ἄσκαλον αὐτοῦ πάλιν καὶ ἐξεδόλυσαν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ζητήσουν χάριν ἀπὸ τὴν Αἰκατερίνην.

Ο Πουγατσώφ ἐλύσσαζε ἀπὸ τὸ κακὸ του, βλέποντας πὼς οἱ πᾶς πιστοὶ ἐπιτελεῖς του ἀρχισαν νὰ τὸν παύσαν. Ἐργάζετο τὸ μαχαίρι του καὶ ὠρῶντο ἐναντίον τοὺς, γιὰ νὰ τοὺς σφῆξῃ. Ἐκείνον ὅμως ἐπὶ ἀρχίσῃ στὴς τάξεις τῶν ἀξιωματικῶν του. Μία μέρα ποὺ συζητοῦσε μὲ τρεῖς ἀξιωματικούς του στὴ σκηνὴ του, ἔκλεισε πᾶς ἀρχισαν νὰ βιργιοῦνται τὸν ἄσκαλον αὐτοῦ πάλιν καὶ ἐξεδόλυσαν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ζητήσουν χάριν ἀπὸ τὴν Αἰκατερίνην.

Ο Πουγατσώφ ἐλύσσαζε ἀπὸ τὸ κακὸ του, βλέποντας πὼς οἱ πᾶς πιστοὶ ἐπιτελεῖς του ἀρχισαν νὰ τὸν παύσαν. Ἐργάζετο τὸ μαχαίρι του καὶ ὠρῶντο ἐναντίον τοὺς, γιὰ νὰ τοὺς σφῆξῃ. Ἐκείνον ὅμως ἐπὶ ἀρχίσῃ στὴς τάξεις τῶν ἀξιωματικῶν του. Μία μέρα ποὺ συζητοῦσε μὲ τρεῖς ἀξιωματικούς του στὴ σκηνὴ του, ἔκλεισε πᾶς ἀρχισαν νὰ βιργιοῦνται τὸν ἄσκαλον αὐτοῦ πάλιν καὶ ἐξεδόλυσαν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ζητήσουν χάριν ἀπὸ τὴν Αἰκατερίνην.

Ο Πουγατσώφ ἐλύσσαζε ἀπὸ τὸ κακὸ του, βλέποντας πὼς οἱ πᾶς πιστοὶ ἐπιτελεῖς του ἀρχισαν νὰ τὸν παύσαν. Ἐργάζετο τὸ μαχαίρι του καὶ ὠρῶντο ἐναντίον τοὺς, γιὰ νὰ τοὺς σφῆξῃ. Ἐκείνον ὅμως ἐπὶ ἀρχίσῃ στὴς τάξεις τῶν ἀξιωματικῶν του. Μία μέρα ποὺ συζητοῦσε μὲ τρεῖς ἀξιωματικούς του στὴ σκηνὴ του, ἔκλεισε πᾶς ἀρχισαν νὰ βιργιοῦνται τὸν ἄσκαλον αὐτοῦ πάλιν καὶ ἐξεδόλυσαν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ζητήσουν χάριν ἀπὸ τὴν Αἰκατερίνην.

Ο Πουγατσώφ ἐλύσσαζε ἀπὸ τὸ κακὸ του, βλέποντας πὼς οἱ πᾶς πιστοὶ ἐπιτελεῖς του ἀρχισαν νὰ τὸν παύσαν. Ἐργάζετο τὸ μαχαίρι του καὶ ὠρῶντο ἐναντίον τοὺς, γιὰ νὰ τοὺς σφῆξῃ. Ἐκείνον ὅμως ἐπὶ ἀρχίσῃ στὴς τάξεις τῶν ἀξιωματικῶν του. Μία μέρα ποὺ συζητοῦσε μὲ τρεῖς ἀξιωματικούς του στὴ σκηνὴ του, ἔκλεισε πᾶς ἀρχισαν νὰ βιργιοῦνται τὸν ἄσκαλον αὐτοῦ πάλιν καὶ ἐξεδόλυσαν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ζητήσουν χάριν ἀπὸ τὴν Αἰκατερίνην.

ΕΝΑΣ ΤΡΙΣΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟΣ ΚΛΗΡΙΚΟΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΙΔΕΣΙΜΩΤΑΤΟΥ ΠΕΡΕΛΙ

Ἡ βασιλικὴ ταμπακέρα καὶ ὁ φόβος τοῦ χασιματός της. Πόσες ὥρες τὴν ἡμέραν ψαχνότανε ὁ αἰδεσιμώτατος. Ὅπου ἡ ταμπακέρα χάνεται... Μάταιες ἐρευνες. Ἡ ἐπιστολὴ του πρὸς τὸν πρίγκηπα. Μία σπουδαία ἀνάκαλυψις. Γιάτ' ἡ θάλασσα εἶν' ἄλμυρῃ... Τὸ ἐρωτευμένο ζευγάρι κ.τ.λ.

Ὁ αἰδεσιμώτατος Περὲλι ἦταν ἕνας Ἱταλὸς ἱερομόναχος ποὺ εἶχε ἱστορικὸν γιὰ τ' ἀνέκδοτὰ του καὶ τὴν κουταμάρα του. Ὁ Περὲλι ἦταν εὐγενεὺς κατὰ γέννησιν, ὁ βασιλεὺς τῆς Ἱταλίας Φερδινάνδος τὸν εἶχε σὲ μεγάλη ἐκτίμησιν γιὰ τὴν κουταμάραν του καὶ μὴ πορὰ μάλιστα τοῦ ἔκανε δῶρον μὴ χρυσῇ ταμπακέρᾳ, ἐπὶ τὴν ὁποία ἦταν χαραγμένα τὰ οὐκίσματα τῆς Μεγαλειότητός του. Ὁ αἰδεσιμώτατος ἐπῆγε νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴν χαρὰ του γιὰ τὴν βασιλικὴν αὐτὸν δῶρον. Ἐδειχνε θριαμβευτικὰ τὴν ταμπακέραν του σ' ὅλους τὸν κόσμο καὶ δὲν σκεφτόταν τίποτε ἄλλο ἀπ' αὐτὴν. Μὰ συγχρόνως τὸν εἶχε καταλάβῃ ἕνας μεγάλος φόβος μήπως τὴ χάσῃ. Γι' αὐτὸ, σαρὰντα φορές τὴν ἡμέραν, ἔκλεινε ἀνω-κάτω τὴς πελώριες τσέπες τοῦ ράσου του καὶ τοῦ πανταλονιῶ του, κυττάζοντας μήπως εἶχε χάσῃ τὴν πολυτίμητην ταμπακέραν. Ἡ μανία αὕτη τοῦ αἰδεσιμωτάτου εἶχε γίνῃ ἀντικείμενον εὐθυμίας στὰ ἀριστοκρατικὰ σαλόνια τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Καὶ μὴ πορὰ, σὲ μὴ εὐθυμῇ συντροφίᾳ, ἕνας σοφὸς μαθηματικὸς ἐκδίδετο τὸ μερὸνυχτο τ' ὅσους ὥρες, τριάντα πέντε πρῶτα λεπτά καὶ εἴκοσι τρία δευτερόλεπτα κατὰ μέσον ὅρον, ψαχνόντας γιὰ τὴν ταμπακέραν του. Καὶ ἐπειδὴ, ἔλεγε ὁ ἴδιος, δεῖν ἔψαχνε γιὰ τὸ πολυτίμητον δῶρον, ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν του στεματοῦσε ἡ καρδίαν του καὶ ἔπαιε ἡ ζωὴ του, ὁ μαθηματικὸς ὑπελόγησε ὅτι ὁ Περὲλι θὰ ζοῦσε δέκα χρόνια περισσότερα ἀν' ὁ βασιλεὺς δὲν τοῦ ἔχαριζε τὴν ταμπακέραν.

Ἐνα βράδι ὁ αἰδεσιμωτάτος ἐγύρισε ἀπ' τὸ ἀνάκτορον τοῦ πρίγκηπος Γουερνί, ὅπου εἶχε περάσει μερικὲς εὐχάριστες ὥρες. Τὴν ὥραν ὅμως ποὺ ἐτοιμαζότανε νὰ πλαγιάσῃ, τὸν ἐκυριεύει ἡ συνηθισμένη ἀγωνία. Ἄρχισε νὰ ψάχνῃ στὴς τσέπες του, ἀλλ' ἡ ταμπακέρα δὲ βρισκότανε πουθενά. Ἡ πρώτη σκέψις ποὺ ἦρθε στὸ μυαλὸ του ἦταν ὅτι θὰ τοῦ εἶχε πέσει στὸ ἀμάξι του. Διέτρεξε λοιπὸν τὸν ἀμάξι του νὰ ψάξῃ καλὰ στὸ ἀμάξι, ἀλλὰ σὲ δέκα λεπτά ὁ ἀμάξις δὲν εἶχε γυρῶσε καὶ τοῦ εἶπε πὼς, παρ' ὅλες του τὴς προσπάθειες, δὲν μπόρεσε νὰ βρῇ τίποτε.

Ὁ αἰδεσιμωτάτος διέταξε τότε νὰ ψάξουν στὸ δρόμον, ἀπ' τὴν πόρταν τοῦ ἱεροῦ τὴν πόρταν τοῦ πρίγκηπος. Ἐψάξαν ὡς τὴς τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ἀλλ' ἡ ταμπακέρα δὲ βρισκότανε πουθενά. Ἀπελπισμένος ὁ αἰδεσιμωτάτος ἀπεφάσισε νὰ γράψῃ τοῦ πρίγκηπος καὶ νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ ψάξῃ ἀμέσως σ' ὅλον τὸν μέγαρον γιὰ νὰ βρῇ τὸ πολυτίμητον δῶρον. Ἐκάθισε λοιπὸν καὶ ἔγραψε, τὸν παρακαλοῦσε νὰ τὸν συγχωρήσῃ ποὺ τὸν ἀνησυχῶσε στὴς τέσσερες μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ἀλλὰ τὸ κακὸ ἦταν μεγάλο καὶ δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ ἄλλοιως.

Τὴν ὥραν ὅμως ποὺ σηκώνονταν γιὰ νὰ δώσῃ τὸ γράμμα στὸν ὑπηρέτη του, ὁ αἰδεσιμωτάτος εἶδε νὰ πέφτῃ ἀπὸ τὸ ἀνοιγμὸ τοῦ πανταλονιῶ του ἡ περίφημη ταμπακέρα. Ἐσκέφθηκε ἀμέσως μὲ ἀνατρίχλα νὰ ταραχῇ θὰ προενοῦσε στὸν πρίγκηπον τὸ γράμμα ποὺ τοῦ εἶχε τοιμάσει, τὸ ἀρᾶξε βιαστικὰ ἀπ' τὸ χεῖρ τοῦ ὑπηρετῆ καὶ ἐπρόσθεσε τὸ παρακάτω ὑστερόγραφο:

Ἄγαθὲ μου φίλε, ξαναῖνε τὸ γράμμα μου γιὰ νὰ σὰς πῶ πὼς δὲν ὑπάρχει λόγος γιὰ νὰ ψάξῃς γιὰ τὴν ταμπακέραν μου, γιὰτ' ἡ εὐδελία αὐτὴν τὴ στιγμή.

Ἐπειτα ξανάδωσε τὸ γράμμα στὸν ὑπηρέτη του καὶ τοῦ παραγγέλλει νὰ τὸ πᾶν ἀμέσως στὸν πρίγκηπον, τὸν ὁποῖο ἐξυπηρετοῦσε στὴς τέσσερες ἡμέρας τὸ πρῶτ' γιὰ νὰ τοῦ τὸ δώσουν!...

Κάποτε ὁ αἰδεσιμωτάτος Περὲλι ἔκανε μίαν σπουδαίαν ἀνάκαλυσιν, μετὰ τὴν ὁποία διεφώτισεν ἕνα σκοτεινὸν σημεῖον τῆς φυσικῆς ἱστορίας:

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην οἱ μεγαλειότεροι σοφοὶ εἶχαν μαζευθῇ στὴν Ἀκαδημίαν τῆς Ρώμης καὶ συζητοῦσαν, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ μακαριστοῦ Ἀρδίντι, γιὰ νὰ βροῦν τὴν αἰτία ποὺ τὸ νερὸ τῆς θαλάσσης ἦταν ἄλμυρον. Ὁ καθένας εἶλε τὴν γνώμην του ἀλλὰ καλὴν νέναν ἀπ' ὅσους μίλησαν δὲν φαίνονταν νὰ εἶχε πείσει τὴν σοφὴν

ρήσιν ἕναν τέτοιο ἐπικίνδυνον ἐπαναστάτην, ποὺ εἶχε αἰματοκυλίσῃ τὴν Ρωσίαν. Καὶ ὁ Αἰμιλιάν Πουγατσώφ πέθνε ὕστερ' ἀπὸ τρομερὰ βασανιστήρια. Πρῶτα τοῦ ἔκοψαν τὰ χεῖρα καὶ τὰ πόδια, ὕστερα τὸν ἐγδαρσαν ζωντανὸν, κατόπιν τοῦ ἔκοψαν τὸ κεφάλι καὶ, τελευταίον, ἔκοψαν τὸ πᾶν του μικρὸ-μικρὸ κομματάκι καὶ τάρρασαν στὰ ὄργανα καὶ στ' ἀγγύματα, γιὰ νὰ μὴ μείνῃ οὐτε ἴχνος ἀπὸ αὐτόν!...

ΚΑΜΜΙΑ από τις μεγάλες αρρώστιες, καμμία από τις τρομερές επιδημίες δεν προκαλεί στόν άνθρωπο τόση φρίκη όσο η λέπρα. Και μόνο η λέξη λέπρα έχει παραμυθεί στις λαϊκές παραδόσεις ως το σύμβολο των πιο μεγάλων ψυχικών και σωματικών πόνων. Μας φέρνει στο μυαλό την φρικώδη εικόνα ενός ανθρώπου τερατώδους που σαπίζει σιγά-σιγά, που τίποτε δε μπορεί να θεραπεύσει ή να σταματήσει το κακό του, ενός πτώματος πριν το φάει το σκυλί του τού φανού, έχει σαπίσει από ζωντανό.

Ένας συγγραφέας της αρχαιότητας έχει γράψει μία τρομακτική περιγραφή της λέπρας: «Η επιδημία του προσώπου γεμίζει δολοκλήρη από εξανθήματα, που σιγά-σιγά μεταβάλλονται σε έλκη και που τίποτε δεν μπορεί να τα αποξηράνει. Κρούστες μάστιγες ή πομφούρες, κίτρινες ή άσπρες γεμίζουν το δέρμα, όπως τα έλκη στο ψάρι. Τα αυτά γαργαλιάζουν και ύστερα από λίγο, αποχωρίζονται και πέφτουν. Τα μαλλιά μαδύνει μόνο τους και αφήνουν στη θέση τους πλάκες αιματομένες. Δυο άναμμένα κάρβουνα λάμπουν στη θέση των ματιών, από τα οποία βγαίνει και κυλάει διαρκώς επάνω στα μάγουλα πύον. Τα χείλη πρήνουνται και μελανιάζουν, αφήνοντας να τρέχει απ' αυτά, ο σάλιος τον οποίο η γλώσσα, που είναι επίσης πρησμένη, δε μπορεί πια να συγκρατήσει. Από το στόμα βγαίνει μία φρικώδης αόσμορας. Τα χέρια και τα πόδια ξεφάνονται δολοκλήρη καθώς σκαπίζονται από τα μαύρα και αφανίζονται πριζίματα της λέπρας. Τα κόκαλα μεταβάλλονται σε μία σπογγώδη και μαλακή ουσία, και πολλές φορές μέλη δολοκλήρη πέφτουν από το σώμα σαν ώριμοι καρποί.»

Αυτή η αρρώστια, η οποία έπι αιώνες δολοκλήρους έτρομοκράτησε την ανθρωπότητα, πιστεύουμε σήμερα ότι έχει εξαφανιστεί. Νομίζουμε ότι ξεπεράσαμε πια από τη λέπρα και ότι η ιστορία της ανήκει πια στο παρελθόν. Αυτό είναι μία πλάνη. Βέβαια, η λέπρα έπι των ήμερών μας έχει εντοπισθεί πολύ, μα αυτό, όπως βεβαιώνουν οι μεγάλοι έπιστήμονες, δεν θα την έμποδίζει ίσως να ένοσηψη και πάλι ως επιδημία στόν κόσμο. Έξ άλλου και σήμερα πλέον του ένος έκατομμυρίου λεπρών βρίσκονται στη σφαίρα μας. «Ας μ'ην ξεχνάμε τη Σπίνα Λόγγα της Κρήτης, τό τρομερό αυτό νησί, όπου βρίσκονται αποκομμένοι από τόν άλλο κόσμο άρκατες δεκάδες λεπρών. Πρό εικοσιπενταετίας ακόμα, επιδημία λέπρας ένεσκηψε στή Νορβηγία και αφάνισε κυριολεκτικώς τις έπαρχίες Μπεργκνέ και Τρόντεμ.»

«Ας κρυφτεί κι' ός ζή μακριά από τους άλλους ανθρώπους, ός κοιμάται άπάνω στήν κοπριά μαζί με τα υωριασμένα σκυλιά έκείνος που τό σώμα του γεμίζει φλύκταινες όμοιες με τις φούσκες τού μολυσμένου άέρος που βγαίνει από τό έλχ και σκεπάζει την επιφάνειά τους. Ας χαθή από τού προσώπου της γής, γιατί η παρουσία του ντροπιάζει τό φώς της ήμέρας! Ας τόν διώξουν από τό χωριό με τις πέτρες κι' ός τόν θάψουν μέσα στις άκαθαρσίες ζωντανών άδμα! Τά ποτάμια ός ξεράσουν τό άπείσιτο πτώμα του στη θάλασσα!..»

Τό ανάθεμα αυτό, τό όποιο έγραψε κάποιος Ένδος ποιητής τό 2500 π. Χ. μάς δίνει μία ιδέα της φρίκης που προκαλούσε στην αρχαιότητα η λέπρα και της τρομερής θέσεως στην όποια βρίσκόντουσαν οι δυστυχισμένοι λεπρώι. Αποδιωγμένοι με κατάρες και με πέτρες από τό χωριό τους και τις πόλεις τους, δεν είχαν πια ούτε πατρίδα, ούτε σπίτι, ούτε οικογένεια! Και στις έκκλησίες ακόμα τούς ήταν άπαγορευμένο να μπουν κι' έτσι έστερούντο και της τε-

Η ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΛΗΓΗΣ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

Ένας όμιλος λεπρών στό χωριό Χουόγκ-Λόν τού Τογκίνου.

Η ΛΕΠΡΑ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Μία τρομακτική περιγραφή της νέσου. Έξέλιπε ο κίνδυνος της λέπρας: Η Σπίνα Λόγγα της Κρήτης, τό νησί των λεπρών. Ένα ανάθεμα κατά της λέπρας. Οι λεπρώι στην αρχαιότητα. Οι παρτίαι της ανθρωπότητας. Η σκληρότης τού Μωυσέως πρής τούς λεπρώι. Πώς πρωτοφανερώθηκε και μετεδόθη η λέπρα. Η λέπρα στην Εύρώπη. Η τραγωδία της λέπρας κατά τόν μεσαίωνα. Τά λεπρωκομεία. Αί καταδιώξεις και αί σφαγές των λεπρών, κ.τ.λ.

ταλληλότατο για ν' άναπνυχθή η λέπρα. Και έτσι, κατά τό τέλος τού δου αϊώνος αφάνισε κυριολεκτικώς την Κεντρική και τη Δυτική Εύρώπη. Όταν δε είχε άρξισει πια νά περιορίζεται κάπως, οι Σταυροφοροί την έφρόντισαν ακόμη περισσότερο από πριν: έργενεις και προσκυνηταί, ιππότες και τυχοδιώχτες, γυρίζοντας από την Παλαιστίνη, έφεραν μαζί τους και τη λέπρα.

Από τότε οι λεπρώι πολλαπλασιάστηκαν καταπληκτικώς. Περίτρομος, ο λαός τούς έδιωχνε από τάς πόλεις χτυπώντας τούς με ξύλα. Οι λεπρώι αποδιωγμένοι, μαζεύονταν μαζύ στις άγριες τών πόλεων και κάτω από τά τείχη τους, μισόγυμνοι, πεδονώντας της πείνας, για νά ζητήσουν έλεος. Μα οι κάτοικοι τών πετροβολούσαν από τις έπάλξεις με τούς μεγαλύτερα σκληρότητα. Οι όμηκοί όδρόμοι είχαν γεμίσει από τούς δυστυχείς αυτούς, οι όποιοι ζητούσαν έλεος σήνη από τούς διαβάτες, κηδεμονίας: τις φρικώδεις πληγές τους.

Αί άρχαι είχαν λάβει μέτρα έσπευκώς σκληρά έναντίον των λεπρών. Μία λεισ παρουσιάζονταν σαν κανένα τή πρώτα συμπτώματα της τρομερής αρρώστιας, οι γειτονές του και αυτοί έκόμα οι φίλοι του και οι συγγενείς του, τόν κατήγγελλαν σιάς άρχάς. Τότε, έκείσως η διά της βίας, τραβούσαν τό λεπρώ μέσα σε μία έκκλησία, όπου μία πένθιμη τελετή έλάμβανε χώραν. Για τήν Κίνα, οι λεπρώι ύπερβαίνουν τις 100.000. Έκεί μόλις κανείς προσβληθεί από λεπρώ, τόν βάζουν διά της βίας μέσα σε μία βάρκα μαζί με μερικά τρόφιμα. Έπειτα, άπαγορεύοντάς του έπί πονη θανάτου νά προσεγγίσει σε όποιαδήποτε στεριά, άπολούν τή βάρκα στή μέση ένός ποταμού για νά τήν πάρη τό ρεύμα! Σε πολλά μέρη της Κίνας πάλι θάβουν τούς λεπρώς ζωντανούς. Οι δυστυχισμένοι αυτοί για ν' άποφύγουν τά φρικτά αυτά μαρτύρια, συγκεντρώνονται πολλοί μαζί και χτίζουν δικά τους χωριά, στή όποια, έπί πονη θανάτου, άπαγορεύουν στους όγιους νά εισχωρήσουν.

Τά ίδια συμβαίνουν στό Τουρκιστάν και στή Σιβηρία, όπου άπομονώνουν τούς λεπρώς, κνηγώντας τούς και δερνοντάς τούς, στή μεγάλη βάση, μέσα στή όποια πεθαίνουν από τήν πείνα ή καταποράσσονται από τή θεία. Όστόσο, και στούς πολιτισμένους λαούς, οι λεπρώι δεν περνούν καλότερα. Στάς Η-

Όστόσο δεν έλειψαν και οι άνθρωποι οι όποιοι άφίερσαν τή ζωή τους στούς άποκληρούς αυτούς της κοινωνίας. Περιφέρην για τή σχετική δράση της παρμένης ή Φιλανθρωπική Αδελφότης τού Αγίου Λαζάρου. Μεταξύ των μελών της

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΘΕΡΑΠΕΥΟΝ ΤΩΝ ΛΕΠΡΩΝ (Σχεδιάσμα τού ΜΠΙΝΤΑ).—Στήν αρχαιότητα, οι λεπρώι προκαλούσαν τήν γενική φρίκη και άποτροπή και τούς ήταν άπαγορευμένο νά έρχονται εναντίον άναφάρας. Τό όνομα τού έναν άπ' αυτούς τούς δυστυχισμένους ανθρώπους, κάποτε στό άπλωσε επάνω τού τού χέρι του και τόν έθεράπευσε, μόλις τόν άγγιξε.

Τό όνομα τού έναν άπ' αυτούς τούς δυστυχισμένους ανθρώπους, κάποτε στό άπλωσε επάνω τού τού χέρι του και τόν έθεράπευσε, μόλις τόν άγγιξε.

οργανώσεως αυτής ήταν και ο Άγιος Φραγκίσκος της Ασίζης, ή Άγία Έλισάβετ, ή βασίλισσα της Ούγγαρίας, ή Άγία Αικατερίνη της Σιένας, οι όποιοι με τά φιλάνθρωπα χέρια τους περιποιήθηκαν τις πληγές άρκετών χιλιάδων λεπρών. Και ο Άγιος Λουδοβίκος, ο βασιλεύς της Γαλλίας, έπλυνε και περιποιήθηκε τά πιο φρικώδη έλκη. Παρ' όλο όμως τό παράδειγμα του, ο Άγιος Λουδοβίκος, μία μέρα που ρώτησε κάποιο χωρικό αν προτιμά νά πάθη από λέπρα ή νά ύποπέσει σ' ένα θάνατο άμαρτημα, έλαβε τήν ακόλουθη άπάντηση:

—Μεγαλειότητα, θα προτιμούσα νά διαπράξω πνήντα θανάσιμα άμαρτήματα παρά νά γίνω λεπρώς...

Έτσι, οι λεπρώι δεν άργησαν νά σχηματίσουν μία τάξη παριών, στούς όποιους, λόγω τών παντοειδών δεινών τά όποια ύπέφεραν, άνεπτύχτησαν όλα τά κακά ένστικτα. Πολύς φορές έφθασαν μέχρι τού σημείου νά διαπράξουν και έγκλήματα τά όποια ή λαϊκή φαντασία μεγαλοποιούσε έξαιρετικά. Τούς κατηγόρησαν τότε ότι δηλητηρίαζαν τά νερά, ότι έκαυσαν τις συγχωμίδες, ότι έκαναν μαγείες και ότι οι λεπρώι μπορούσαν νά θεραπευθούν αν έκαναν λουτρό σ' ανθρώπινο αίμα. Με τις κατηγορίες αυτές τούς παράπεμπαν στά δικαστήρια, τά όποια τούς καταδίδαν εις τόν διά πυρός θάνατο. Μα ο λαός πολλές φορές προηγείτο τών δικαστών κι' έσφαζε τούς λεπρώς κατά έκατοντάδας!

Τό θέαμα που παρουσιάζουν σήμερι, ή χώρας τις όποιες άφανίζε ή λέπρα μάς θυμίζει τήν Εύρώπη κατά τόν Μεσαίωνα. Η Άνατολή και ή Άπω Άνατολή είνε ή κλισσική χώρας της τρομερής αρρώστιας. Κι' αυτό, λόγω της μεγάλης άκαθαρσίας μέσα στην όποια ζουν οι κάτοικοι. Στό έργο του «Ταξίδια στούς λεπρώς», ο δόκτωρ Ζαμπάνκο Πασσός, μιλώντας για τό λεπρωκομείο της Γερουσαλήμ, γράφει: «Έίδα μέσα σε τέσσερα τριτάδια δωμάτια, με πνήγη άτίμωσφα, τρανταξή λεπρώι μουσουλμάνους κι' έναν Έλ-λινό, νά κοιμούνται ο ένας κάτω από τόν άλλο, άπάνω σε βρωμερά στρώματα και κουρέλια μαζεμένα από τά σκουπίδια. Μέσα σε μία σκοτεινή γωνιά τού ένος δωματίου βρισκόταν μαζεμένος ένας λεπρώς, σε τέλεια κατάσταση άποσυνθέσεως. Η μύτη του είχε πέσει και μία τρύπα έγασκε στή θέση της. Τό στόμα, τού όποιοι τά χείλη ήταν τραγωμένα από τήν άρρώστια, άφηνε νά φαίνεται ή γλώσσα του τήν εθασθησία του: μπορεί κανείς νά τό τρυπήσει με μία καρφίτσα χωρίς ο λεπρώς νά αισθανθή τίποτε. Συγχρόνως ο άσθενής αισθάνεται ένα είδος καταπτώσεως ή ξαντίλωσης, πόνημα που φανερώνει ότι έχει προσβληθεί τό γενικό σύστημα. Πυρετός δυνατός χάνει τό λεπρώ. Σε λίγο οι μυοίς κι' ο σκελετός παθαίνουν από άσφαια και γαργαλιάζουν κι' έτσι έπέρχονται διάφορες παραμορφώσεις. Πολλά μέλη τού σώματος τότε, καθώς τά πρής ή άρρώστια, άποχωρίζονται από τό σώμα και πέφτουν.

Η πορεία της λέπρας είνε βραδεία, μα άδυσώπητη: τό μοιραίο τέλος της είνε ο θάνατος. Πολλές φορές διαρκεί δεκαπέντε και είκοσι χρόνια μα σε καμία περίπτωση δεν ύπόρχαν θεραπεία και ο λεπρώς προσβάλλεται από φθίση ή εξάντληση τού οργανισμού.

Από πού προέρχεται ή λέπρα; Έπί πολύν καιρό ή προέλευσή της άθεωρήτο μυστηριώδης. Μα σήμερα, χάρις στην πρόοδο της βακτηριολογίας, έχει έξακριβωθεί ότι άπορρή της λέπρας είν' ένα μικρόβιο: ο βάκίλος τού Νάνσεν. Τό μικρόβιο αυτό άνακαλύφθη τό 1771, από τόν Νορβηγό Ιατρό Νάνσεν.

νομήνας Πολιτείας, ή Κυβέρνησης έξορίζει τούς λεπρώς σ' ένα νησί ή όρημο, που βρίσκεται στήν είσοδο της διόρυγος της Νέας Υόρκης. Έκεί ζουν άπομονωμένοι άπολύτως από τόν άλλο κόσμο με τις τροφές που τούς πηγαίνει κάθε βδομάδα ένα πλοίο, στό πλήρωμα τού όποίου άπαγορεύεται άυστηρότατα νά έρχεται σ' όποιαδήποτε έπικοινωνία μαζί τους.

Στόν Άγιο Φραγκίσκο πάλι, συγκεντρώνουν τούς λεπρώς στό «Άστυ της λέπρας», ένα είδος φυλακής που βρίσκεται χτισμένο σ' ένα μέρος νοσηρό, πολύ μακριά από τήν πόλη. Οι δυστυχισμένοι τούς όποιους κλείνουν εκεί μέσα, δεν έχουν άλλη έλπίδα από τό θάνατο.

Οι χώρες στις όποιες ύπόρχουν οι περισσότεροι λεπρώι, είνε κατά σειράν ή Κίνα, ή Ένδοκίνα, ή Ένδοκίνα με 180.000 λεπρώς, ή Έκτοκίνα με 50.000, ή Κολομβία με 30.000 έπί 4.000.000 κατοίκων, ή Μαδαγασκάρη με 15.000 και ή νήσος Χαβάι με 5.000. Μπρός στούς μεγάλους αυτούς άριθμούς τών λεπρών, ή Εύρώπη ύστειρε εύτυχώς—πολύ. Έχει μόνο 5.000 σε όλα τά Κράτη!

Εις τόν άγώνα έναντίον της λέπρας, έξοχώσαν πάντοτε, ως άληθινοί ήρωες, οι έρωμένοι και οι ιερωμένοι τών χριστιανικών άποστολών σιάς άπολιτίσους χώρας. Πολλοί άφίερσαν και τή ζωή τους άκόμη στό μεγάλο αυτό έργο της περιθάλψεως τών δυστυχών λεπρών. Σε όλα τά μέρη, όπου κάνει θραύση ή τρομερή αρρώστια, ίδρυσαν λεπρωκομεία, τά όποια λειτουργούν υπό άριστας και ύγιεινότητας συνθήκες. Χιλιάδες λεπρώι όφείλουν τή σωτηρία τους σε αυτά.

Τώρα μάς μένει νά ρωτήσουμε τήν έπιστήμη τί έξέρι σχετίζεται με τή λέπρα, με τήν εξέλιξη της και με πια μέσα τήν καταπολέμει. Πουλί στις έκδηλώσεις της. Η λέπρα έκδηλώνεται από τις έξωτερικές αλλοιώσεις που έπέρχει στό δέρμα. Αρχίζει με τήν αφάνιση κηλίδων χρώματος έσπευκώς τών όποίων τό κέντρο όφθαλμοί ή κίτρινο. Άλλοτε πάλι σχηματίζονται φλύκταινες ή οίδηματα, τά όποια φουσκώνουν τό δέρμα. Μα αυτές είνε ή πρώτες έκδηλώσεις. Σε λίγο παρουσιάζονται σοβαρότερες: ή φλύκταινες άνοίγουν, αίματώνουν, σαπίζουν. Τό δέρμα χάνει πια τήν εθασθησία του: μπορεί κανείς νά τό τρυπήσει με μία καρφίτσα χωρίς ο λεπρώς νά αισθανθή τίποτε. Συγχρόνως ο άσθενής αισθάνεται ένα είδος καταπτώσεως ή ξαντίλωσης, πόνημα που φανερώνει ότι έχει προσβληθεί τό γενικό σύστημα. Πυρετός δυνατός χάνει τό λεπρώ. Σε λίγο οι μυοίς κι' ο σκελετός παθαίνουν από άσφαια και γαργαλιάζουν κι' έτσι έπέρχονται διάφορες παραμορφώσεις. Πολλά μέλη τού σώματος τότε, καθώς τά πρής ή άρρώστια, άποχωρίζονται από τό σώμα και πέφτουν.

Η πορεία της λέπρας είνε βραδεία, μα άδυσώπητη: τό μοιραίο τέλος της είνε ο θάνατος. Πολλές φορές διαρκεί δεκαπέντε και είκοσι χρόνια μα σε καμία περίπτωση δεν ύπόρχαν θεραπεία και ο λεπρώς προσβάλλεται από φθίση ή εξάντληση τού οργανισμού.

Από πού προέρχεται ή λέπρα; Έπί πολύν καιρό ή προέλευσή της άθεωρήτο μυστηριώδης. Μα σήμερα, χάρις στην πρόοδο της βακτηριολογίας, έχει έξακριβωθεί ότι άπορρή της λέπρας είν' ένα μικρόβιο: ο βάκίλος τού Νάνσεν. Τό μικρόβιο αυτό άνακαλύφθη τό 1771, από τόν Νορβηγό Ιατρό Νάνσεν.

ΤΟ ΛΕΠΡΩ ΤΩΝ ΛΕΠΡΩΝ, ΕΜΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΜΕΣΟΙΟΝΙΚΗΣ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΛΑΖΑΡΩΝ.—Κατά τόν Μεσαίωνα, στούς λεπρώς μόνον από τόν όρον ότι δεν ός πάνε σιάς πόλεις έπετρέπετο νά βγουν από τά άστιά τους. Όταν κυκλοφορούσαν στούς δρόμους, άφαιαν νά χτυπούν ένα κουδούνι που είχαν έπιτηδες μαζί τους, για νά ειδοποιούν τούς άλλους ανθρώπους ν' άπομακρύνονται. Η περίφημος άδελφότης τού Αγίου Λαζάρου είχε ως άποστολή της νά περιποιήται τούς λεπρώς.

ΑΙ ΕΦΟΡΟΙ ΕΝΟΣ ΟΛΛΑΝΔΙΚΟΥ ΛΕΠΡΩΚΟΜΕΙΟΥ ΤΟΥ 17ου ΑΙΩΝΟΣ (Πίναξ τού Ζαν ντε Μαράν).—Έπί δολοκλήρους αιώνες ή λέπρα προκαλούσε τρομερές καταστροφές. Κατά τόν μεσαίωνα οι λεπρώι, οι όποιοι άφθονούσαν στήν Εύρώπη, δεν είχαν για καταφύγιο παρά μερικά τριτάδια δωμάτια έκείσως γι' αυτούς, μακριά από κάθε κατοικημένο μέρος. Μόλις κατά τόν 17ον αιώνα, άρχισαν νά γίνονται ειδικά νοσοκομεία γι' αυτούς, τών όποίων τήν διεύθυνση είχαν φιλόδοξοι κυρίες της άριστοκρατίας.

ΑΡΧΑΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

Ο ΤΡΟΧΟΣ ΤΟΥ ΙΞΙΟΝΟΣ

Ο νεαρός ηγεμονίδης με την ζαχαρή καρδιά. Όπου το πονηρό πουλί πιάστηκε στο δίχτυ. Ήταν κι Δία. Ένας άρχαίος γάμος. Πεδερός φιλάργυρος και γαμπρός πλεονέκτης. Μία περίεργη ελληνική γραφή. Στη χώρα των Λαπιθών. Το κακούρηγμα του Βασιλέως. Ο γέρο-Δηιονεύς και το μίνι. Τι είδε ένας εργάτης. Οι θεοί τιμωρούν.

Η έρωτική ιστορία του Ίξιονος και της Δίας και ο τραγικός έπιλόγός της είχε ένα από τα περιεργότερα δράματα του αρχαίου Έλληνικού κόσμου.

Ο Ίξιων ήταν γιός του Βασιλέως των Λαπιθών Φλεγίου, μονάρχης και έπομένως πολυγαμέτης στον πατέρα του. Τρομερά έρωτόληπτος ο Ίξιων, είχε την πιο άστατη καρδιά, πρόθυμη να αιχμαλωτισθεί σήμερα από τη μία θύρα και αύριο από την άλλη. Έρθε όμως ημέρα που έπαθε και ο Ίξιων των παθών του τον τάραχον. Και αυτό μάλιστα συνέβη όταν ο νέος μας έγινε Βασιλεύς.

Εφημέριτο πολύ στον καιρό έκλεινε η νεαρή Δία, κόρη του Δηιονέως, χαρά και δόξα του άρχοντικού σπιτιού της. Στα Ιλαρά της μάτια δεν ύψηχε δολιχίες, και η αίγλη του προσώπου της την έδειχνε σαν θεά! Πολλά βασιλόπουλα την άγάπησαν και έπιστευσαν ότι θα ήταν ευδαιμονία τους η άποκτησίς της. Άλλ' η Δία ένα μονάχα άγάπησε και ο ένας αυτός όταν φάνηκε στον όριζοντα της ζωής της έκρυψε όλους τους άλλους μνηστήρες, όπως ο 'Ηλιος σκεπάζει τα άστρα. Ο ευτυχής αυτός ήταν ο Ίξιων, που όταν άκουσε να μιλούν για την όμορφιά της Δίας, πήγε στην αυλή του πατέρα της να την ζητήσει σε γάμο. Μόλις άναγκάστηκαν οι δυο νέοι, άμοιβαία φλόγα έξεπήδησε από την καρδιά τους, μίλησε ο ένας στον άλλο, και όρκίστηκαν να 'άναγνώσουν τους όρκους του Έρωτος στο βωμό του Ύμναίου...

Στην Έλληνική αρχαιότητα ύψηχε η ευγενικά συνήθεια να αγοράζει ο γαμπρός τη νύφη, και όχι όπως σήμερα που η νύφη αγοράζει το γαμπρό με την προίκα της. Άν τότε η νύφη ήταν όμορφα και για αυτό περιζήτητη, ο πατέρας της έκανε τη τύχη του άν πάλι ήταν κακομούτσουνη και συνεπώς άζητητη, δεν θα γινότανε και γι' αυτήν ο κόσμος: κάποιος γαμπρός θα βρισκότανε, από κείνους που αγαπούν τα φθινα πράγματα και θέλουν να εξασφαλίσουν την ησυχία του...μετώπου τους.

Ο όμορφος και ίπποτικός Ίξιων ήταν πλούσιος Βασιλεύς, είχε όμως ένα φοβερό ελάττωμα, που φάνεταν να το είχε κληρονομήσει από τον πατέρα του. Ήταν τοιγούνη. Όταν άκουσε από το γέρο-Δηιονέα πόσα χρήματα ζητούσε για να του δώσει την κόρη του, κατσούφιασε, έβυσε το κεφάλι του, έπειδή όμως δεν ήθελε να αρνηθεί, έδωσε τη συγκατάθεσή του, και ο Ίξιων, αφού του έδωσε τα χρυσάφι, πήγε στην αυλή του πατέρα του, όπου ο Ίξιων, αφού του έδωσε τα χρυσάφι, πήγε στην αυλή του πατέρα του, όπου ο Ίξιων, αφού του έδωσε τα χρυσάφι, πήγε στην αυλή του πατέρα του...

Αν δεν έμοιάζανε, δε συμπεριείχανε λέει μια παροιμία. Ο Ίξιων ήταν επίσης όπκος και ο μέλλων πεθερός του όχι μόνο φιλάργυρος, αλλά και πονηρός. Έκατάλαβε ότι ο γέρο-Δηιονεύς ανέβαλε την τελετή του γάμου, ύπολογίζοντας στην άνυπανοησία του γαμπρού του για να του πάρη περισσότερα. Σκέφθηκε λοιπόν να 'απατήση τον πεθερό του με ύποσχέσεις πολιτικές (σαν έκείνες που δίνουν οι σημερινοί ύποψηφιοι σε παραμονές εκλογών), και του είπε ότι, επειδή εξέτιμους περισσότερους τη Δία, προσθέτει ένα γενναίο επίδομα—σαν να λέγαμε σήμερα επανωπροίκα—άν, χωρίς άλλη άναβολή, γίνει ο γάμος. Γεμάτος χαρά ο γέρος έδωσε τη συγκατάθεσή του, και οι άρραβωνιασμένοι οδηγήθηκαν στο ναό του Ύμναίου, όπου ο ιερέας τους συνέδεσε άνώπιον θεών και ανθρώπων. Έπειτα ο Ίξιων, παίρνοντας τον πολύτιμο θησαυρό του, έπηγε στο παλάτι του πατέρα του. Ο Δηιονεύς έμεινε στο δικό του, τριβώντας με φιλάργυρη συγκίνηση τα χέρια του, και περιμένοντας από το γαμπρό του το αντίτιμο της Δίας...

Ο πλεονέκτης όμως Ίξιων, ανέβαλλε από τη μία μέρα στην άλλη να εκτελέσει τις ύποσχέσεις του και όσο περνούσε ο καιρός, τόσο εύρισκε τη Δία του άκριβη άγορασμένη. Ο Δηιονεύς είχε μητρί σε άνησυχία, και έστελνε γράμματα ζητώντας τα λεπτά. Στα γράμματα ο Ίξιων άπαντούσε με την πρόφαση ότι, «όπως ο πεθερός του ανέβαλε τόσον καιρό το γάμο, έτσι και αυτός δικαιούτο να 'αναβάλει την άποστολή του αντίτιμου». Και πάντοτε έσχεδιάζε κάτι να του κόψει, και το σχεδιαζόμενο κόψιμο μεγάλωνε κάθε μέρα, όσον έμειναν η άγάπη του στη Δία.

Όταν πια ο Δηιονεύς έχασε την ύπομονή του, παράγγειλε στο γαμπρό του, ότι αν δεν του στείλει άμέσως τα χρήματα θα πάη αυτός να τα πάρη με τον τόκο και τα έξοδα του... πολέμου. Με άλλα λόγια θα κινήση έκστρατεία εναντίον του γαμπρού του, βασιλέως των Λαπιθών!

Κ' έτσι από το πεζότερο μέρος ενός γάμου, έκινούντο να 'άνουν άνθρωποιτόνος σπαταγμός μεταξύ δύο συγγενών λαών. Η κατάσταση ήταν κρίσιμη. Όταν ο Ίξιων έδιάβασε την άπειλή αυτήν τη χρεοστάση, ήξερε ότι από μια τέτοια πολεμική περίπτωση η χώρα του θα έβγαине ζημιωμένη, ίσως κατεστραμμένη. Θύματα βέβαια, σαν τίμιος άνθρωπος, να πληρώσει την ύποσχεμένη προίκα, αλλά έλα που η φιλαργυρία του δεν τον άφηνε! Έκάθισε λοιπόν και έμελέτησε ένα κακούρηγμα άποτρόπαιο: Ν' απαλλάξη τον δυνατόν γαμπρότερο από τον πεθερό του. Μετά την άπάντησή αυτή, γράφει στον Δηιονέα ένα μακροσκελές γράμμα που του έλεγε: «Αν άναβολή μου να σου άποστείλω το αντίτιμον της Δίας, προήλθε από καμιά ύστεροβούλη σκέψη, τρισεβαστέ μου πεθερέ! Ήθελα, μαζί με τα χρήματα, να σου έτοιμάσω και διάφορα πούτιμα δώρα, αντίδομα του θησαυρού που μου έδωσες! Τώρα που δώρα αυτά εινε συγκεντρωμένα και σε περιμένουν μαζί με τη Δία που άνυπανοηώς να σε στείλει στην άγκαλιά της. Κάμε λοιπόν πολυαγαπητέ μου πεθερέ, ένα ταξίδάκι ως στη χώρα μας, όπου θα φιλοξενηθής με όλες τις τιμές που σου άνήκουν και θα λάβω τα όφελόμενα κλπ. κλπ.»

Αυτά έγραψε ο Ίξιων στον πεθερό του. Ο φιλάργυρος εινε συνήθως πονηρός, άγκυλωμένος πανούργος, αλλά το δόλωμα που έφριξε ο Ίξιων στον Δηιονέα ήταν τέτοιο που καθέναν θα 'έχαρτε.

Έτσι την έπαθε και ο Δηιονεύς. Χωρίς άναβολή λοιπόν ο φιλάργυρος γέρο-Δηιονεύς έτοιμάσθηκε να έπισκεφθεί τον άναγκασμένο γαμπρό, να ιδεί τη φιλόδοξη θυγατέρα του να χωθή σαν ποντικός στο τυρί, στο θησαυρό του Ίξιονος.

Σε λίγες μέρες βρισκόταν στη χώρα των Λαπιθών. Η κόρη του, ο γαμπρός του, οι μιστοί στάνες του τόπου, όλη η Αθή του Ίξιονος ήταν να τον υποδεχθούν. Ο Ίξιων, αφού τον υποδέχθηκε, τον έφερε στον θησαυρό του, όπου ο Ίξιων, αφού τον υποδέχθηκε, τον έφερε στον θησαυρό του, όπου ο Ίξιων, αφού τον υποδέχθηκε, τον έφερε στον θησαυρό του...

Ο Ίξιων, αφού τον υποδέχθηκε, τον έφερε στον θησαυρό του, όπου ο Ίξιων, αφού τον υποδέχθηκε, τον έφερε στον θησαυρό του, όπου ο Ίξιων, αφού τον υποδέχθηκε, τον έφερε στον θησαυρό του, όπου ο Ίξιων, αφού τον υποδέχθηκε, τον έφερε στον θησαυρό του, όπου ο Ίξιων, αφού τον υποδέχθηκε, τον έφερε στον θησαυρό του...

—Και τώρα, πεθερέ μου, πάμε μαζί στο θησαυρό μου, να διαλέξω τα πολυτιμότερα πράγματα...

Τα θησαυροφυλάκια την έταξη έκείνη ήταν ύπόγεια λήθη στα η σπήλαια «φυλακτήρια των κειμηλίων», με μια μοναχική οδο.

Ο Ίξιων λοιπόν, ώδηγησε τον Δηιονέα στο θησαυροφυλάκιο του, αλλά για να πάνε εκεί έπρεπε να περάσουν κοντά από ένα μεγάλο καμίνι, όπου έβηναν άγγεια. Το καμίνι την ώρα εκείνη ήταν άναμμένο και φλογιζότανε όλόκληρο. Το θέαμα ήταν τρομακτικό. Ο Ίξιων είπε:

Έλα, κοντά, πενθερέ μου, να ιδής τι περίεργο εινε! Ο γέρο Δηιονεύς άνόητος έπλησιασε, και τότε ο κακούρηγος Ίξιων, φανταζόμενος ότι δεν τον βλέπει κανείς, έσπευξε να γυρίσει και τον έφριξε στο καμίνι! Έπειτα άρχισε να χτυπά τα χέρια του, να φωνάζη, να ζητά βοήθεια, λέγοντας: «Ο πεθερός μου γλύστρησε κι' έπεσε μέσα! Έτρεξαν διάφοροι εργάτες, αλλά δεν μπόρεσαν να 'άποσύρουν παρά ένα καρβουνιασμένο πτώμα, το οποίο ο Ίξιων κλαίγοντας τάχα, διέταξε να θάψουν με ήμερσις τιμές.

Άλλ' ένας μικρός εργάτης—που χουμμένος κάπου εκεί, είχε παρακολουθήσει με φρίκη την τραγική σκηνή—έκρυψε το κακούρηγμα του Ίξιονος, γρήγορα άκονολογήθηκε σε όλη τη χώρα και ο λαός των Λαπιθών σήκωσε επαναστάση εναντίον του Βασιλέως που είχε μολύνει τον βωμό της Ήνις με την άποστολή προίκής του. Διαγομμένος από τη γυναίκα του, έκθρονισμένος ο Βασιλεύς ο φιλάργυρος Ίξιων, πέθανε έλευνιά σε γη ξένη.

Άλλά και πάλι τα βάσανά του δεν έτελειώσαν. Για αιωνία τιμωρία του οι θεοί του Άδης τον κατέδικασαν να γυρίζη αιωνίως, δεμένος επάνω σε έναν τροχό. Οι αιώνες θα'περνούσαν, και αυτός θα στρέφεται επάνω στον τροχό του μαρτυρίου του—τον τροχό του Ίξιονος.

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ο ΕΡΗΜΙΤΗΣ ΤΟΥ ΩΚΕΑΝΟΥ ΚΑΙ Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ

Θησαυροί χαμένοι για πάντα. Η μεταφορά του Μεγάλου Ναπολέοντος στην Άγία Ελένη. Ένας μυστηριώδης άνθρωπος ο Ένα έφη νεαρός. Χύτρες γεμάτες με χρυσάφι. Ο ύποπτος άνθρωπος που δεν θέλει να μιλήση. Ένα δράμα που θα μείνη άγνωστο και ένας θησαυρός που θα εινε πάντοτε κρυμμένος. Ο θάνατος που επίβαλλε αιωνία σιωπή. Έρευνες χωρίς άποτελέσματα κ.τ.λ.

Ποιός μπορεί να λογαριάσει όλους τους θησαυρούς που κρύβονται και κοιμούνται, αιώνας τώρα, κάτω από τα γαλανά νερά ή θαμμένοι μέσα στη γη;

Τι έγιναν οι θησαυροί του Περσικού στόλου, που εξολοθρεύθηκε στην Σαλαμίνα; Τι έγιναν της Ίσπανικής; άρμαδος και τί της Τουρκικής του Ναυαρίνου;

Κι' αυτά εινε ένα τίποτα, έφταναν των άνυπολογίστων θησαυρών που κρύβει η θάλασσα στους βυθούς της κι' η γη στα σπλάχνα της...

Από τις περι κρυμμένων θησαυρών ιστορίες, η πιο παράξενη εινε η ιστορία του άνευρέτου θησαυρού της νήσου Τριστάν-Ακούινχα. Την ιστορία αυτή θα σας διηγηθούμε έδω.

Όταν ο Μέγας Ναπολέων έξωριστηκε στην Άγία Ελένη, η Άγγλική Κυβέρνηση, για να μη της φύγη ο αιχμάλωτος, κατέλαβε όλα τα τριγύρω νησιά και έβριζε φρουρές και σκοπιές επάνω. Επίσης ένα στρατιωτικό άποσπασμα έστάλη και στην νήσο Τριστάν-Ακούινχα, που απέχει χίλια τερασία μίλια από την νήσο της Άγίας Ελένης, που χρησιμοποιεί για φυλάκη του Αυτοκράτορος των Γάλλων.

Η νήσος Τριστάν-Ακούινχα έθεωρείτο τότε άνεπλωσ άκατοίκητος. Το Άγγλικό στρατιωτικό άποσπασμα, που άποβιβάστηκε εκεί στα 1817, έαφίστηκε όταν βρήκε στην νησίδα αυτή ένα κάτοικον, ο οποίος έξεπλάγη όταν είδε τους Άγγλους στρατιώτες. Άπόλυτος βασιλιάς και μονάρχης του νησιού, ο μυστηριώδης έκείνος άνθρωπος, άγαπούσε τόσο πολύ τη μοναξιά του όστε στην όρχη θέλησε να χτυπήση τους στρατιώτες, μα έπειτα έρέσθη εις φυγήν.

Οι Άγγλοι στρατιώτες όμως τον κινήγησαν, τον έκασαν και αντί να τον κακοποιήσουν ή να τον τιμωρήσουν, για 'την στάση του, τον πλημμελώσαν από έρωτησις.

Έκείνος σαν συνήλθε λίγο και καταπραυνήθηκε η όργη του, για την κατάληψη του βασιλείου του, τους άποκοίτησε ότι λεγόταν Θωμάς Κόρρι και ότι ήταν 'Ιταλός. Άλλο τίποτε δεν ήθελε να προσθέση.

Οι στρατιώτες επέμεναν να τον ρωτούν, πως βρέθηκε εκεί, γιατί άφησε τον κόσμο και ζούσε μοναχός στην όρημια, σαν άγριο όρειο. Ο Κόρρι όμως δεν έβγαζε λέξη για όλα αυτά.

Σιγά-σιγά όμως, με κόπο μεγάλο και με τέχνη, κατόρθωσαν οι Άγγλοι στρατιώτες να του άποσπάσουν λίγες λεπτομέρειες.

Ο Κόρρι τους είπε τότε πως είχε ξεπέσει ναυαγός στο νησί αυτό με δυο άλλους συντρόφους του, άπ' τους οποίους ο ένας λεγόταν Ιωνάθαν Λαμπέρ κι' ο άλλος ήταν 'Ισπανός ναύτης. Οι δυο όμως αυτοί σύντροφοί του μπήκανε σε μια σχεδιά μια μέρα να πάν φύγον από το νησί, και πνιγνικαν μέσα στον ώκεανό. Έτσι ο Κόρρι έμεινε θεομονάχος και πέρα...

Οι Άγγλοι τον ρώτησαν τότε πως λεγόταν το πλοίο που ναύηγε, μα αυτός δεν ήθελε με κανένα τρόπο να ελπή το όνομα του πλοίου αυτού.

Στην καλύβα που είχε κατασκευάσει ο νέος έκείνος μυστηριώδης Ροβινσών, βρεθήκανε πράγματι πολλά άντικείμενα από ναυαγισμένο πλοίο. Μ' αυτά ο Κόρρι είχε φτιάσει μια κατοικία δτωσδήποτε άναπαυτική.

Οι Άγγλοι στρατιώται βρήκανε επίσης στην καλύβα του, μια μεγάλη χύτρα γεμάτη από χρυσά νομίσματα. Την στείλη όμως που τα είχαν βρή και την κτύταζαν, έτρεξαν ο Θωμάς Κόρρι, και πριν συνέλθουν οι στρατιώται, την άρπαξε, την έσπρισε στην άγκαλιά του, κι' έγινε άφαντος τρέχοντας με καταπληκτική ταχύτητα!

Έτσι όκτω μέρες ο παράδοξος και μυστηριώδης έκείνος άνθρωπος ήταν άφαντος. Οι στρατιώται έκαμαν ότι μπόρεσαν να τον βρουν, αλλά έσάθηνκε άδύνατον. Κ' έτσι τους έζήσους πλέον η ύπόνοια, ότι ο Θωμάς Κόρρι ήταν ύποπτος. Στάξαν όμως το κεφάλι τους και δεν κατόρθωσαν να λύσουν το μυστήριο της αινιγματώδους αυτής ύπαρξης...

Σε όκτω όμως ημέρες ο Κόρρι παρουσιάστηκε άξαφνα, μπρός τους. Ήταν πια ήσυχος τώρα και σ' άρεκτον χρόνο μέσα, κατόρθωσε να εξημερωθή και να εξομολογήθη μερικά από 'την ζωή του.

Από τις εξομολογήσεις του αυτές, κάθε ένας έβγαλε το συμπεράσμα ότι ο Κόρρι ήταν μέλος συμμορίας ληστοπειρατών.

Κατά τις ύποψίες τους, ο Κόρρι

μαζί με το άλλο πλήρωμα συνεφώνησαν κρυφά να σκοτώσουν τον πλοίαρχο και να πάρουν το πλοίο και τα άφθονα λάφυρα, που ήσαν φορτωμένα σ' αυτό. Και θάγινε, βέβαια, συμπλοκή αίματη, στην οποία θα νίκησε ο Κόρρι και οι σύντροφοί του, οι όποιοι άφου έσφαξαν τους νικηθέντας θα έγιναν κύριοι του πλοίου. Τότε ο Κόρρι θα διηύθυνε το πειρατικό στην Τριστάν-Ακούινχα. Έκει όμως έλεγε, φαίνεται θο πιάστηκε στην μοιρασιά, με τους άλλους δυο συντρόφους του και για να τους ξεφορτωθή, θα τους σκότωσε...

Αυτά πάνω-κάτω κατόρθωσε να του άποσπάση, με πολλή κόπο τέχνη και ύπομονη, ο Άγγλος αξιωματικός, που διδιόκησε το στρατιωτικό άποσπασμα.

Ο αξιωματικός αυτός περιποιήθηκε εξαιρετικά τον Κόρρι. Κ' έτσι κατόρθωσε να άποκτήση την έμπιστοσύνη του. Ο 'Ιταλός του εξομολογήθηκε, στο τέλος, ότι είχε κρύψει σ' ένα μέρος του νησιού, που κανένας δεν θα μπόρουσε να το άνακαλύψη, ένα μεγάλο θησαυρό, τον όποιο μετέφερε από ένα πλοίο, το όποιο, καθώς έλεγε, είχε ναυαγήσει στις άκτές της Τριστάν-Ακούινχα.

Άλλά που ήταν ο θησαυρός αυτός;

Ο αξιωματικός και τι δεν έκαμε, για να μάθη το μυστικό του Κόρρι!... Μια ημέρα, έπι τέλος, ο Κόρρι άπηνθήσας να σιωπή στις έπίμονες έρωτησεις και προσπάθειες του Άγγλου αξιωματικού, άποφάσισε να μιλήση και να μαρτυρήση το μέρος που έκρυβε τον άμύθητο θησαυρό του!

Η ιστορία αυτή, θα φανή στον άναγνώστη μας σαν παραμύθι. Και όμως εινε όχι μόνον άληθινή, αλλά και βεβαιωμένη έπισήμως.

Ο Κόρρι είχε άρχισει να χαράζει άπάνω στην άμμο το σχέδιο της τοποθεσίας, που βρισκόταν ο θησαυρός, ο άγγλος αξιωματικός τον παρακολουθούσε με προσοχή, όταν έσφα ο Κόρρι, έβριζε το χέρι του στην καρδιά του κι' έστέναζε:—«Ω! πεθαίνω!...»

Πράγματι δέ, σε μια στιγμή, σωριάστηκε κάτω νεκρός, παθών από άνευρισμό της καρδιάς!...

Μετά τον θάνατο του Κόρρι μάταια έρεύνησαν οι Άγγλοι στρατιώτες όλην την νησίδα για να βρουν τον θησαυρό.

Ο θησαυρός δεν βρέθηκε ποτέ.

Όταν το στρατιωτικό άποσπασμα επέστρεψε στην Άγία Ελένη, τρεις στρατιώτες, ο λοχίας του πυροβολικού Γκλάς και οι Μπόρντ και Νάνβελ, έζητησαν την άδεια να μείνουν στο νησί.

Η άδεια τους δόθηκε και μείναν άκακτον καιρό στην νήσο Τριστάν-Ακούινχα. Την έξερεύνησαν τότε άπ' άκρη σ' άκρη, την έψαξαν παντού, σήκωσαν και το τελευταίο λιθαράκι, μα πούθενά δεν βρήκαν τίποτα.

Άργότερα μια άποικία σχηματίστηκε εκεί και τα έξήνα πρόσωπα που άποτελούσαν την άποικία, έπι χρόνια έκαναν έπιμονες και άναψελείς έρευνες.

Στο 1867 ο δούκς του Έδμουνδούργου, ενώ έκανε το ταξίδι του γύρου του κόσμου, περνώντας από το νησί της Τριστάν-Ακούινχα, άκουσε να γίνεται λόγος γι' αυτή την ιστορία.

Η γοητεία του χρυσού και η περιέργεια τον έτράβηξαν και διέταξε να γίνουν εκεί, για λογαριασμό του, έρευνες μεγάλες, αλλά κι' αυτές άπέτυχαν.

Η γη έκράτησε το μυστικό της καθώς και οι βυθοί των θαλασσών διατηρούσε και φυλάνε τους δικούς των θησαυρούς, τους όποιους άρπαξαν από την άπληστία των ανθρώπων...

Ο Άποσπασμα

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Στην Άγγλία, και συγκεκριμένα στο Λονδίνο, εκδίδεται, από πέντε ετών, το μικρότερο περιοδικό του κόσμου. Το περιοδικό αυτό, το όποιο φυσικά εινε παιδικό, όχι μόνο έχει σχήμα μικροσκοπικό, αλλά γράφεται και από μικρά παιδιά, από πάντων κορίτσια. Η διευθύντρια του, η όποια εινε σήμερα δεκάετη έτών, όταν το εξέδωσε, προ πέντε ετών, ήταν δώδεκα έτών. Όλοι δέ οι άλλοι συνεργάτες και συνεργάτιδες του περιοδικού εινε κατά πολύ μικρότεροι. Σημειώτεον, ότι το περιοδικό αυτό—«Παιδικός Παράδεισος» εινε ο τίτλος του—έχει άρκετά μεγάλη κυκλοφορία και άρκετα σεβάστα κέρδη, τα όποια στέλνονται στο Νοσοκομείο του Λονδίνου για τα άπορα παιδιά που νοσηλεύονται εκεί.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ JAQUES CONSTAN

ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Δεν πρόκειται να γράψω εδώ κανένα διήγημα φανταστικό. Θα σάς αφηγηθώ ένα πραγματικό επεισόδιο που συνέβη προ ολίγων ημερών.

Η οικογένεια Ναντέ, πατέρας, μητέρα και γιός, παρεθέριζε στην Τρουβίλλ.

Ο γιός Κυπριανός είχε δώσει εξετάσεις για το δίπλωμά του και, για έκτη φορά, είχε αποτύχει. Η αποτυχία του εκείνη είχε κάνει έξω φρενών τους γονείς του. Έν τούτοις ο Κυπριανός, πορ' όλη τη στενοχώρια των γονέων του, ήταν ευχαριστημένος γιατί στους κολυμβητικούς αγώνες της Πανεπιστημιακής Ναυτικής Όμαδας είχε έρθει πρώτος. Και ήταν ακόμη περισσότερο ευχαριστημένος που έμεναν στην Τρουβίλλ, γιατί εκεί μπορούσε να βρει σκετάς όλη την ημέρα στη θάλασσα και να εξασκήται συνεχώς στο άγαπημένο του σπόρ. Προ ολίγων ημερών, έβαφτα, είχε διανύσει κολυμβώντας ένα διάστημα τεσσάρων χιλιομέτρων και σήμερα πάλι βρισκόταν μέσ' στην θάλασσα με την απόφαση να διπλασιάσει την επίδοσή εκείνη.

Κ' ενώ εκείνος κολυμπούσε πέρα στ' ανοιχτά, οι γονείς του καθόντουσαν ήσυχα-ήσυχα κάτω απ' την κίτρινη τέτα τους, στην άκρογιαλιά. Ο πατέρας του διάβαζε κάποιο επιστημονικό βιβλίο και η μητέρα του με το μαγιά του μπιάνου έκανε ήλιοθεραπεία.

Ξαφνικά, σ' μι' στιγμή, η κυρία Ναντέ άνασκηώθηκε και άρχισε να κινεζιάζει έδω κι' εκεί, ψάχνοντας να ιδη τον γιό της άναμεσα στους άλλους λουομένους. Δεν τον έβλεπε πουθενά.

Πήρε τότε απ' τα γόνατά του συζύγου της το ναυτικό τηλεσκόπιο του κι' άρχισε να κινεζιάζει μ' αυτό την έκταση της θάλασσης, ώπου είδε επί τέλους πέρα, μακριά, ένα ανθρώπινο κεφάλι να προβάλλει μέσ' απ' τα κύματα.

— Ά, ώριμμένος αυτό το παιδί βάλλθηκε να μάς τρελλάνει από άγωνία! Κούττα να ιδής που βρισκόται, είπε, δίνοντας στον άνδρα της το τηλεσκόπιο.

Και άρχισε να σεριφογυρίζη έδω κι' εκεί ά- νήσυχη.

Η καυμένη ή κυρία Ναντέ! Θα τρελλαινόνταν από άγωνία, αν ήξερε εκείνη σε πόσο κρίσιμη θέση βρισκόταν ο γιός της.

Γιατί ο Κυπριανός, όταν έφθασε πιά σ' ένα ώριμμένο σημείο, έννοιωσε όλα τα μέλη του να μουδιαζόν από την κόπωση. Η καρδιά του άρχισε να χτυπά άκανόνιστα. Γύρισε και κύτταξε προς την άκρογιαλιά και ένας ίλιγγος άνάμικτος με τρόπο τον κατέλαβε όταν είδε την απόστασι που είχε διανύσει: περίπου τέσσερα χιλιομέτρα.

— Θέέ μου, ψιθύρισε, πώς θα μωρέσω να διανύσω πάλι την απόστασι αυτή και να γυρίσω πίσω στην άκρογιαλιά. Ω, δεν θα το κατορθώσω ποτέ.

Έρριξε ένα άνήσυχο βλέμμα γύρω του. Τότε άντικρουσε την πανύψηλη, γιγάντια σιλουέτα ενός ύπερκωκεανίου που ήταν σταματημένο, χωρίς ν' άγκυροβολήση, εκεί κοντά. Λίγο πιο πέρα είδε ένα ρυμουλκό να πλέη δισταχώς προς το ύπερκωκεάνιο. Ήταν το ρυμουλκό που μετέφερε στο ύπερκωκεάνιο τους πιλότους που θα οδηγούσαν το θαλάσσιο Χάρη, για ν' άποφύγη τους ύφάλους.

Αποκαμμένος απ' την κόπωση ο Κυπριανός άρχισε να φωνάζει και να κινή τα μπράτσα του προς το ρυμουλκό, που μόλις τον είδε, έλοξοδόμησε κι' έπλησίασε προς το μέρος του. Έπειτα από λίγα λεπτά της ώρας άνέβηκε με άνακούφισι στο κατάστρωμα του ρυμουλκού, που έπλεε τώρα προς το ύπερκωκεάνιο την «Ουγγάρα».

Το κατάστρωμα του ύπερκωκεανίου ήταν γεμάτο από έπιβάτες, άμερικανούς, ως επί το πλείστον, οι όποιοι άκούγαν με προσοχή τις έξηγήσεις των ταξισέρων και με τα χάλια τους περιεργάζονταν τις λουτροπόλεις που ήταν παρατεταγμένες μπροστά τους, το Κομπούγκ, την Τρουβίλλ, την Ντωβίλ και το Ουφέρ, και πέρα κει δεξιά το τεράστιο λιμάνι της Χάρβης.

Μόνο μιά απ' τις ταξιδιώτιδες, ή πιο αξιοσημείωτη, έβλεπε την ώρα εκείνη απ' το κατάστρωμα, ή μίς Άνναμπελ Τούμπμαν. Κλεισμένη μαζί με την δασκάλα της την μίς Ντάνιελς, μέσα στην πολυτελή καμπίνα της κούταξε άφηρημένη την θάλασσα, μέσ' απ' το άνοιχτό παραθυράκι της. Στο πρόσκopi της ήταν ζωγραφισμένη μιά έκφρασις έξαιρετικής νευρικότητος και άνησυχίας.

Σ' μι' στιγμή στράφηκε προς την ύπερύψηλη γκυοβερνάντα της, που καθισμένη απέναντί της κινεζιζε ένα ταγάρο με χρυσό έπιτόμιο.

— Νομίζετε, μίς Ντάνιελς, ότι δεν υπάρχει κανένας τρόπος να καταργηθούν ή τελευταίες θελήσεις αυτού του γέρο τρελλού; — Οδού! Σόκιγκ! Ντροπλή! μίς. Μην ξεχνάτε ότι ο Πατρικ Τούμπμαν ήταν άδελφός του πατέρα σας, ότι σάς αγαπούσε σαν παιδί του και ότι πεθαίνοντας σάς άφησε όλη την περιουσία του.

— Ναι, αλλά υπό ποιους όρους!...

Η γκυοβερνάντα έστρεφόσε επάνω στην χονδρή της μύτη τα τεράστια ματογυάλια της και άρχισε να διαβάζη την έκταστη φορά το ραδιογράφημα που είχε πάρει το πρωί ή μίς Άνναμπελ,

απ' τον πληρεξούσιο δικηγόρο και διαχειριστή της περιουσίας που έμενε στον Άγιο Φραγκίσκο.

Ο Πατρικ Τούμπμαν είχε πεθάνει ξαφνικά στις 10 Ιουλίου στην διαθήκη του όριζε γενική κληρονομιά της τεραστίας κληρονομίας του την άνηλιά του Άνναμπελ, όπο τον όρο, να παύσει άντός 15 ήμερών από τον θάνατό του, δηλαδή το πολύ μέχρι 25 Ιουλίου το βράδυ.

Ήταν ή τελευταία ήμέρα της προθεσμίας.

— Άν είχαμε μάθει, τουλάχιστον, τον θάνατό του προηγουμένως από την Νέα Υόρκη...

— Και έδω το σφάλμα είναι δικό σας που φύγατε έτσι με αυτοκίνητο και έπιβιβασθήκατε στο ύπερκωκεάνιο χωρίς να δοκιμάσετε γι' αυτό τον θείο σας. Και πάλι καλά που ήμουν την άκαρόνισή σας, τηλεγράφησα την διεύθυνσί μας στην χειριστή σας.

— Μα δεν μπορούσα να φαντασθώ ότι ο θεός μου, που κόταν τόσο καλά στην ύγεια του, θα κάθαινε έτσι ξαφνικά άποκλησία.

— Στάθηκε λίγο σκεπτική και έπειτα έξηκολούθησε: — Άν το είχαμε μάθει προτού φύγουμε απ' τη Νέα Υόρκη...

— Ξέρω, θα είχατε παντρευθή τον Ρέτσαρντ.

— Και βέβαια. Είναι κοινός, εύθυμος, διασκεδαστικός, πρώτης τάξεως χορευτής και σπόρτμαν...

— Τώρα όμως είναι άργά γι' αυτόν.

— Βέβαια... Η Νέα Υόρκη απέχει χιλιάδες μίλια από εμάς.

— Και αν δεν παντρευθήτε ως το βράδυ στις δέκα...

— Ξέρω, ξέρω, μίς, διέκοψε ξερά ή νέα. Μη μου το θυμίζετε. Άν δεν παντρευθώ ως το βράδυ στις δέκα θα έχω όλη την κληρονομιά του θείου μου, Βέρνερ, λοιπόν ένα γαμβρό...

— Δεν είναι και τόσο δύσκολο... Έπάνω στο ύπερκωκεάνιο βρισκόνται τόσο νέοι καθώς και εμείς. Και όλοι, μιά όλοι τους σάς τριγυρίζουν με έπιμονή.

— Βέβαια...πρό πάντων απ' την ώρα που ήμουν ραδιογράφημα...Αυτός ο άσηματιστής του έδωκε δα το έλεος σε όλους.

— Τόσο το καλύτερο... Με αυτό σάς διαβεβαιώνω να βρήτε τον γαμβρό... Διαλέξτε λοιπόν.

— Δεν μου άρέσει κανένας απ' αυτούς, Βέρνερ.

— Τότε...

— Άλλά ή γκυοβερνάντα άντελήφθη ότι ήθελαν της δέν την πρόσχε καθόλου. Κούττα προσοχή τώρα έξω απ' το παραθυράκι. Έστειλε ιδη κι' αυτή και είδε τη σκηνή της διασάσεως Κυπριανού Ναντέ.

— Ω, για κυττάξτε τον αυτόν εκεί τον βητή, μίς Ντάνιελς φώναζε, ή νέα. Δεν μπορείς Ρέτσαρντ...

— Ναι, βέβαια, λιγάκι...

— Η μίς Ντάνιελς σηκώθηκε, βγήκ' έξω και έτρεξε στην γέφυρα του πλοίου.

Έπειτα από λίγο, όταν το ρυμουλκό πλησίασε στο ύπερκωκεάνιο, άνέβηκαν επάνω, ένας ναυτής πληρωτής κολυμβητή και τον παρεκάλεσε να περάση στο γραφείο του άρχου. Ο νέος φόρεσε ένα αδιάβροχο που του έδωσε ο ναυτής και τον άκολουθήσε.

— Μιλάτε άγγλικά; τον ρώτησε ο πλοίαρχος μόλις μπήκε στο γραφείο του.

— Περιφώνη, άποκριθήκε εκείνος. Γιατί;

— Πώς όνομάζεσθε;

— Κυπριανός Ναντέ, φοιτητής της Νομικής.

— Είσατε άνώνανδρος;

— Φυσικά.

— Πολύ καλά, είπε ο πλοίαρχος.

Και πέρνοντας ύφος έπίσημο, έπρόσθεσε.

— Σας παρουσιάζω την μίς Άνναμπελ Τούμπμαν, ή οποία κάνει την τιμή να ζητήση την χείρα σας. Κληρονομεί όλην τομύρια δολάρια υπό τον όρο να παντρευθή ως το βράδυ στις δέκα. Έλπίζω ότι δεν θ' άρνηθήτε να της προσφέρете την αυτή ύπηρεσία.

— Μα οι γονείς μου;

— Θα στείλουμε την έπιτάκати του πλοίου να τους φέρει μέσως. Λοιπόν δέχεσθε;

— Γίεξ! άποκριθήκε ο νέος και έδωσε το φίλημα των γονιών στην άπροσδόκητη μνηστή του.

Το ίδιο βράδυ έγινε ο γάμος, παρισταμένον και των γονιών του Κυπριανού, οι όποιοι τον εύλογούσαν τώρα γιατί πούλυνε τα μαθήματά του και έξησκαιτο στο κολύμβι, χωρίς όποιο είχε βρή τους θησαυρούς της θάλασσης.

Jacques Constans

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΤΖΕΤ'ΙΜΣ ΣΜΙΘ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Εκείνη τη στιγμή το φεγγάρι πρόβαλλε πίσω απ' το μοναστήρι και φώτισε τα έρείπια του που έμοιαζαν μ' έρείπια μεσαιωνικού φρουρίου, διαγράφοντας πάνω στο χώμα τις σκιές των ύψηλων καμπαναριών.

Το μοναστήρι που άλλοτε, όπως το είχε κι' ο καθηγητής, ήταν πασίγνωστο και τρομερό, άνθηκε στους μοναχούς, μιάς θρησκευτικής αίρεσεως, ή οποία δεν υπάρχει πια σήμερα. Κατεστράφη δέ κατά τους έμφυλούς πολέμους των Άγγλων, χρησιμοποιηθέν έπιανελημμένος ως φρούριο.

Πάνω από δυο πόντους είχαν περάσει τώρα πούτο μοναστήρι έμενε άκατοικητο. Μοναχά στα ύπόγειά του, τα όποια είχαν διασφαι από την καταστροφή, κατέφευγαν κάθε τόσο περαστικοί όμιλοι άναγγάρων. Τις πληροφορίες αυτές μου τις έδωσε ο καθηγητής καθώς προχωρούσαμε:

Ο Στήβενς προχωρούσε από το ξέρο που έφερνε προς την είσοδο του μοναστηριού με βήμα σίγουρο, σαν άνθρωπος που ξέρε καλά το μέρος.

Εμείς έξακολουθούσαμε να τον παρακολουθούμε κρυπτόμενοι πίσω από τα χημόδεντρα του δρόμου που ήταν πλάι στο δρόμο. Ο καθηγητής προηγείτο άνοιγοντας δρόμο μέσ' απ' αυτά κι' έγώ τον άκολουθούσα.

Το πάλι ήταν έρημο γύρω και μόνον τα κρησάματα των νυχτοπουλιών άπάνω στα έρείπια έτάραζαν την απόλυτη ήσυχία της νύχτας.

Έξαφνα καθώς είχαμε σχεδόν φτάσει πια στο μοναστήρι, χάσαμε το Βρυκόλακα απ' τα μάτι μας. Η σκιά που έριχναν τα έρείπια δέ μιάς έπέστρεψε να δούμε τίποτε. Ίστούσο, προχωρήσαμε διπλασιάζοντας τις προσφυλίες μας κι' έφτάσαμε ως την σκάλα που άνέβαζε άπάνω στα έρείπια. Έκει σταθήκαμε και κυττάσαμε γύρω, τεντώνοντας συγχρόνως τ' αυτιά μας.

Μα ούτε είδαμε, ούτε άκούσαμε τίποτε. Αυτό μιάς έκανε να πιστέψουμε ότι ο Βρυκόλακας, μη άντιληφθείς διόλου την παρουσία μας, είχε έξακολουθήσει άνυπόκοτος το δρόμο του προς το καταφύγιό του.

Ώστόσο, έγω έννοιωθα έναν μυστικό τρόμο μέσ' στην καρδιά μου, καθώς: ο καθηγητής με παρέσυρε κι' άρχισαμε ν' άναβήνουμε τη σκάλα του μοναστηριού με δυσκολία, γιατί ήταν κι' αυτή άντελώς έρειπωμένη κι' ή πέτρις της ήταν έτοιμες να σπαστούν κάτω. Έτσι βρεθήκαμε σε λίγο άπάνω στο άλσος όπου ήταν ύψωμένα τα έρείπια του μοναστηριού.

Κρυφθήκαμε πίσω απ' τις έτοιμότερες στήλες του πύλωνος κι' έρριξαμε μια ματιά σ' όλη την έκταση.

Το φεγγάρι φώτιζε το τοπίο. Είδαμε τότε μισογκρεμισμένα οίκηματα, άριδες που φαίνοντουσαν σ' άνα στέκονταν στον άέρα, έτοιμόρροποι τοίχους και στέλους πεσμένους κάτω, κι' ή νυχτερινή αύρα φυσούσε μέσ' από το σωρό των έρειπίων. Πιο πέρα φαίνονταν ένα καμπαναριό έτοιμο να πέση και πίσω απ' αυτό ένας μεγάλος σωρός από πέτρες.

Ψυχή δέ φαίνονταν πουθενά!

Προχωρήσαμε μέσ' απ' τα έρείπια που μιάς έκυρβαν τώρα πολύ καλά κι' άρχισαμε να ψάχνουμε για να βρούμε το μέρος στο όποιο είχε έξαφανισθ' ο Στήβενς.

Μα διατρέξαμε όλοι σχεδόν την άπέραντη έκταση του μοναστηριού χωρίς να κατορθώσουμε ν' άνακαλύψουμε τίποτε.

Θάλας κανείς πια; τον κατάπνε ή γη! ψιθύρισε τότε έγω.

— Μην το έχετε περίεργο αυτό... μου άπάντησε μ' ένα παράδοξο τόνο ο καθηγητής.

Κ' έξακολουθήσε τις έρευνές του, τρωβώντας με πάντοτε κοντά του από το χέρι.

Είχαμε άπελασθεί σχεδόν, όταν έξαφνα ο καθηγητής με παρέσυρε πίσω από μια έτοιμόρροπη στήλη, δείχνοντάς μου να κυττάω με το φανάρι μιάς πυκνότητας σκοτός άπλώνονταν γύρω μας.

— Άρχισαμε να βαδίζουμε στο διάδρομο, φοιζόντας το δρόμο με το φανάρι μας, ένώ ένα πυκνότερο σκοτός άπλώνονταν γύρω μας.

Σ' μι' στιγμή άκούσαμε μακριά την ίδια θηνώδη φωνή που είχαμε άκούσει προηγουμένως...

(Άκολουθεί)

Ο καθηγητής προχωρούσε άνοιγοντας δρόμο μέσ' απ' τα χαμόδεντρα

ΓΚΕΪΣΑ

ΚΑΒΟΥΡΙΑ ΣΟΛΩΜΟΙ CLAMS

(ΣΤΡΕΙΔΙΑ)
Η ΚΑΛΛΙΤΕΡΕΣ ΚΟΝΣΕΡΒΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΚΑΡΑΚΟΣΤΑΣ & ΓΙΑΝΝΑΚΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ ΚΛΕΙΣΘΕΝΟΥΣ 9-11